

Fremsat den 30. januar 2013 af justitsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af retsplejeloven, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. og lov om udlevering af lovovertrædere

(Gennemførelse af Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme samt gennemførelse af den tredje og fjerde tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering m.v.)

§ 1

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1008 af 24. oktober 2012, som ændret ved § 1 i lov nr. 1242 af 18. december 2012 og § 1 i lov nr. 1387 af 23. december 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 795 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. § 189 finder tilsvarende anvendelse. Når ransagningen foretages hos en erhvervsvirksomhed, gælder dette også for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.«

2. I § 804, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Når pålæg meddeles en erhvervsvirksomhed, finder § 189 tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.«

§ 2

I lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften til kapitel 3 a affattes således:

»Kapitel 3 a

Fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation efter andre konventioner«.

2. § 5 a affattes således:

»§ 5 a. Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, den europæiske konvention om hvid-

vaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet af strafbart forhold eller Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme, jf. bilag 3, 4 og 5 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.«

3. Som Bilag 5 indsættes bilag 1 til denne lov.

§ 3

I lov om udlevering af lovovertrædere, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 394 af 30. april 2007 og senest ved § 2 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 6, stk. 1, og § 10 h, stk. 1, ændres »hans« til: »dennes«.

2. § 8 affattes således:

»§ 8. Udlevering kan ikke finde sted, når den, der søges udleveret, her i landet, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling. Tilsvarende gælder, hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union. Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

Stk. 2. Er tiltale mod den pågældende frafaldet her i landet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan endvidere afslås, hvis påtale er opgivet og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

Stk. 3. Udlevering til strafforfølgning kan afslås, hvis der her i landet er indledt retsforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der søges udlevering, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres her i landet.«

3. Fem steder i § 10 og i § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, 1. pkt., § 18 e, stk. 1, 1. pkt., samt § 20, stk. 1, ændres »han« til: »den pågældende«.

4. I § 10, nr. 1, litra b, ændres »45« til: »30«.

5. I § 10 d, stk. 1, 1. pkt., udgår »end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering,«.

6. § 10 d, stk. 1, 4. pkt., affattes således:

»Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domsstaten.«

7. I § 10 m, stk. 1, 1. pkt., udgår »andet«.

8. § 10 m, stk. 1, 4. pkt., affattes således:

»Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.«

9. I § 10 o, stk. 2, nr. 1, og stk. 4, nr. 2, ændres »45« til: »30«.

10. I § 21, stk. 1, ændres »han« til: »ministeren«.

11. I § 21 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* § 13 finder tilsvarende anvendelse.«

12. Efter § 21 b indsættes:

»§ 21 c. Ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, jf. bilag 3 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i tillægsprotokollen.«

13. Som *Bilag 3* indsættes bilag 2 til denne lov.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 4, 9, 12 og 13, finder anvendelse på anmodninger om udlevering, der fremsættes efter lovens ikrafttræden.

§ 5

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens §§ 2 og 3 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme

Warszawa, den 16. maj 2005

Præambel

Europarådets medlemsstater og andre stater, der undertegner denne konvention,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer,

der er overbevist om behovet for at føre en fælles kriminalpolitik med henblik på beskyttelse af samfundet,

der finder, at bekæmpelsen af alvorlig kriminalitet, der er blevet et stadigt voksende internationalt problem, kræver anvendelse af moderne og effektive metoder på internationalt plan,

der er overbevist om, at en af disse metoder er at fratage forbrydere udbyttet af deres forbrydelser samt de redskaber, der er til deres rådighed,

der finder, at et velfungerende system for internationalt samarbejde må etableres for at nå dette mål,

der henviser til Europarådets Konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (ETS Nr. 141 – i det følgende betegnet »1990-konventionen«);

der endvidere gør opmærksom på Resolution 1373(2001) om truslerne mod den internationale fred og sikkerhed forårsaget af terrorhandling, som blev vedtaget af de Forenede Nationers Sikkerhedsråd den 28. september 2001, og navnlig denne resolutions artikel 3.d;

der minder om den Internationale konvention om bekæmpelsen af finansiering af terrorisme vedtaget af de Forenede Nationers Generalforsamling den 9. december 1999 og navnlig artikel 2 og 4 i denne konvention, der pålægger de deltagende stater at kriminalisere finansiering af terrorisme; og

som er overbevist om, at det er nødvendigt umiddelbart at træffe foranstaltninger til at ratificere og fuldt ud gennemføre den ovennævnte Internationale konvention om bekæmpelse af finansiering af terrorisme,

har indgået følgende aftale:

Kapitel I – Anvendelse af termer**Artikel 1 – Anvendelse af termer**

I denne konvention:

- a) betyder »udbytte« enhver økonomisk fordel, der direkte eller indirekte stammer fra eller er opnået ved kriminelle handlinger. Det kan bestå af alle former for formuegoder som defineret i denne artikels litra b;
- b) omfatter »formuegoder« formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter og papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder,

- c) betyder »redskaber« enhver form for formuegoder, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvis, til at begå en eller flere forbrydelser,
- d) betyder »konfiskation« en sanktion eller foranstaltning, der pålægges af en domstol efter en retssag vedrørende en eller flere forbrydelser, og som medfører en endelig berøvelse af formuegoder;
- e) betyder »førforbrydelse« enhver strafbar handling, som fører til, at der opstår udbytte, der kan gøres til genstand for en forbrydelse som defineret i denne konventions artikel 9;
- f) betyder »finansiel efterretningsenhed« (i det følgende betegnet »FIU«) en central, national enhed med ansvar for at modtage (og, efter bemyndigelse, at anmode om), analysere og videregive oplysninger om finansielle forhold til de kompetente myndigheder
  - i) vedrørende midler, der mistænkes for at være udbytte og mulig finansiering af terrorisme, eller
  - ii) hvor der er krav herom i national lovgivning, med henblik på at bekæmpe hvidvask og finansiering af terrorisme;
- g) omfatter »indefrysning« eller »beslaglæggelse« et midlertidigt forbud mod overdragelse, tilintetgørelse, omdannelse, disponering eller flytning af formuegoder eller en foreløbig overtagelse af varetægten over eller kontrollen med formuegoder på grundlag af en kendelse afsagt af en domstol eller en anden kompetent myndighed;
- h) omfatter »finansiering af terrorisme« de handlinger, der er anført i artikel 2 i den ovennævnte Internationale konvention om bekæmpelse af finansieringen af terrorisme.

Kapitel II – Finansiering af terrorisme

Artikel 2 – Anvendelse af konventionen på finansiering af terrorisme

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for, at den kan anvende de bestemmelser, der er anført i konventionens kapitel III, IV og V, på finansieringen af terrorisme.
2. Enhver part skal navnlig sikre, at den kan efterforske, spore, identificere, indefryse, beslaglægge og konfiskere formuegoder, det være sig af lovlig eller ulovlig oprindelse, der helt eller delvist har været brugt eller er bestemt til at bruges til finansiering af terrorisme, eller som udgør udbyttet ved en sådan strafbar handling, og medvirke i videst muligt omfang til samarbejde med henblik herpå.

Kapitel III – Foranstaltninger der skal træffes på nationalt niveau

Afsnit 1 – Generelle bestemmelser

Artikel 3 – Konfiskationsforanstaltninger

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til at konfiskere redskaber og udbytte eller formuegoder, hvis værdi svarer til et sådant udbytte og hvidvaskede formuegoder.
2. Forudsat at denne artikels stk. 1 finder anvendelse på hvidvask og de kategorier af strafbare forhold, der er anført i bilaget til denne konvention, kan enhver part - på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument - ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 1 kun finder anvendelse
  - a) i det omfang det pågældende strafbare forhold kan straffes med frihedsberøvelse eller en anden form for tilbageholdelse med en strafamme på mere end et år. Dog kan enhver part afgive en erklæring om denne bestemmelse i forhold til konfiskation af udbytte ved overtrædelser af skattelevgivningen med det ene formål at kunne konfiskere det pågældende udbytte, både nationalt og via internationalt samarbejde, i henhold til national og mellemstatslig lovgivning om inddrivelse af skyldig skat;
    - og/eller
  - b) på en række nærmere opregnede lovovertrædelser.

3. Parterne kan indføre tvungen konfiskation for forbrydelser, der er underlagt konfiskationsreglerne. Parterne kan navnlig lade en sådan bestemmelse omfatte hvidvask, narkotikahandel, menneskehandel og enhver anden alvorlig lovovertrædelse.
4. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og øvrige foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at kunne kræve, at en lovovertræder i forbindelse med et eller flere alvorlige strafbare forhold som defineret i den nationale lovgivning, skal bevise oprindelsen af et påstået udbytte eller andre formuegoder, der kan konfiskeres, i den udstrækning et sådant krav er foreneligt med principperne i den nationale lovgivning.

Artikel 4 – Efterforskningsmæssige og foreløbige foranstaltninger

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til hurtigt at identificere, spore, indefryse eller beslaglægge formuegoder, der kan konfiskeres efter artikel 3, navnlig med henblik på at fremme gennemførelsen af en senere konfiskation.

Artikel 5 – Indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at foranstaltningerne vedrørende indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation også omfatter:

- a) formuegoder, hvortil et udbytte er blevet omdannet eller konverteret;
- b) formuegoder erhvervet fra lovlige kilder, hvis strafbart udbytte helt eller delvist er sammenblandet hermed, op til den anslåede værdi af det udbytte, der er blevet sammenblandet;
- c) indtægt eller anden gevinst, der stammer fra strafbart udbytte, fra formuegoder hvortil et strafbart udbytte er omdannet eller konverteret eller fra formuegoder som et strafbart udbytte er sammenblandet med, op til den anslåede værdi af det sammenblandede udbytte, på samme måde og i samme omfang som strafbart udbytte.

Artikel 6 – Forvaltning af indefrosne eller beslaglagte formuegoder

Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller øvrige foranstaltninger der måtte være nødvendige for at sikre en korrekt forvaltning af indefrosne eller beslaglagte formuegoder i henhold til artikel 4 og 5 i denne konvention.

Artikel 7 – Efterforskningsmæssige beføjelser og teknikker

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at bemyndige sine domstole eller andre kompetente myndigheder til at beordre, at bankoplysninger, økonomiske oplysninger eller handelsmæssige oplysninger gøres tilgængelige eller beslaglægges med henblik på at udføre de handlinger, der er omhandlet artikel 3, 4 og 5. En part kan ikke afslå at tage skridt i henhold til bestemmelserne i denne artikel under henvisning til bankhemmeligheden.
2. Enhver part skal, med forbehold af stk. 1, vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for, at den pågældende part kan:
  - a) afgøre, om en fysisk eller juridisk person er indehaver eller den reelle indehaver af en eller flere konti, uanset deres karakter, i enhver bank, der er beliggende på dens territorium, og i så fald skaffe alle oplysninger om de identificerede konti;
  - b) indhente oplysninger om bestemte bankkonti og bankforretninger, der er gennemført i en bestemt periode via en eller flere nærmere angivne konti, herunder oplysninger om konti der måtte være overført til eller fra;
  - c) foretage overvågning i en nærmere angivet periode af de bankforretninger, der gennemføres via en eller flere bestemte konti; og

d) sikre, at banker ikke gør den pågældende bankkunde eller andre tredjemænd bekendt med, at der er rekvireret eller indhentet oplysninger i henhold til litra a, b eller c, eller at der er en efterforskning i gang.

Parterne skal overveje at udvide denne bestemmelse til at gælde for konti i finansielle institutioner, der ikke er banker.

3. Enhver part skal overveje at vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til at anvende særlige efterforskningsteknikker, der letter identifikation og sporing af udbytte og indsamling af bevismateriale i denne forbindelse, såsom observation, aflytning af telekommunikation, adgang til computersystemer og kendelser om at fremlægge bestemte dokumenter.

Artikel 8 – Retsmidler

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at de relevante parter, der berøres af foranstaltninger i henhold til artikel 3, 4 og 5 samt øvrige bestemmelser i nærværende afsnit, der måtte være relevante, har effektive retsmidler med henblik på at bevare deres rettigheder.

Artikel 9 – Forbrydelser i forbindelse med hvidvask

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre følgende forhold kriminelle i henhold til national lovgivning, såfremt de begås forsætligt:
  - a) omsætning eller overdragelse af formuegoder med viden om, at disse formuegoder er udbytte, med henblik på at skjule eller tilsløre den ulovlige oprindelse af formuegoderne eller bistå en person, der er med til at begå prædikatsforbrydelsen, for at undgå de retlige konsekvenser af hans handlinger;
  - b) handlinger med henblik på at skjule eller tilsløre den sande karakter, oprindelse, opbevaringssted, dispositioner, bevægelser, rettigheder eller ejerskab vedrørende formuegoder med viden om, at disse formuegoder er udbytte;
 og med forbehold af dens forfatningsmæssige principper og grundlæggende retsprincipper;
  - c) erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder med viden på modtagelsestidspunktet om, at disse formuegoder var udbytte;
  - d) deltagelse i, medvirken eller sammensværgelse med henblik på at begå, forsøg på at begå og medvirken, bistand eller rådgivning i forbindelse med begåelse af nogen af de forbrydelser, der er fastlagt som forbrydelser i overensstemmelse med denne artikel.
2. I forbindelse med gennemførelsen eller anvendelsen af denne artikels stk. 1:
  - a) er det uden betydning, om prædikatsforbrydelsen falder ind under den pågældende parts strafferetlige kompetence;
  - b) kan det fastsættes, at de forbrydelser, der er omhandlet i dette stykke, ikke finder anvendelse på de personer, der begik prædikatsforbrydelsen;
  - c) kan viden, hensigt eller formål, der kræves som element i forbindelse med de i dette stykke fastsatte forbrydelser, udledes af objektive, faktuelle omstændigheder.
3. Enhver part kan vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastslå, at alle de forhold der er anført i denne artikels stk. 1, eller enkelte af disse, er strafbare i henhold til dens nationale lovgivning i enten det ene eller begge af følgende tilfælde, hvor lovovertræderen
  - a) havde mistanke om, at formuegoderne var udbytte,
  - b) burde have formodet, at formuegoderne var udbytte.

4. Forudsat at denne artikels stk. 1 finder anvendelse på de kategorier af førforbrydelser, der er anført i bilaget til konventionen, kan enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab, på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 1 kun finder anvendelse:
  - a) for så vidt førforbrydelsen kan straffes med frihedsberøvelse eller en anden frihedsberøvende foranstaltning i mere end et år, eller, for de parter der har en minimumstærskel for lovovertrædelser i deres retssystem, for så vidt forholdet kan straffes med frihedsberøvelse eller en anden frihedsberøvende foranstaltning med en minimumsstraf på mere end seks måneder; og/eller
  - b) på en række nærmere angivne førforbrydelser; og/eller
  - c) på en gruppe af alvorlige lovovertrædelser i den pågældende parts nationale lovgivning.
5. Enhver part skal sikre, at en tidligere eller samtidig domfældelse for førforbrydelsen ikke er en forudsætning for en domfældelse for hvidvask.
6. Enhver part skal sikre, at en domfældelse for hvidvask efter denne artikel er mulig, hvor det er bevist, at det i denne artikels stk. 1, litra a b, anførte formuegode stammer fra en førforbrydelse, uden at det er nødvendigt at påvise, præcis hvilken forbrydelse.
7. Enhver part skal sikre, at førforbrydelser vedrørende hvidvask omfatter handlinger, der er begået i en anden stat, og som udgør et strafbart forhold i denne stat, og ville have udgjort en førforbrydelse, hvis den var begået nationalt. Enhver part kan bestemme, at den eneste forudsætning er, at handlingen ville have udgjort en førforbrydelse, hvis den var begået nationalt.

Artikel 10 – Virksomhedsansvar

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at juridiske personer kan stilles til ansvar for strafbare forhold i form af hvidvask som fastlagt i henhold til denne konvention, når forholdet er begået til de pågældendes fordel af en fysisk person, der har en ledende stilling hos den juridiske person, og som handler individuelt eller som en del af en enhed hos den juridiske person, på grundlag af:
  - a) en fuldmagt til at repræsentere den juridiske person; eller
  - b) en bemyndigelse til at træffe beslutninger på vegne af den juridiske person; eller
  - c) en bemyndigelse til at udøve kontrol hos den juridiske person,samt for en sådan fysisk persons medvirken som bidragsyder eller initiativtager til de ovennævnte strafbare forhold.
2. Bortset fra de tilfælde, der allerede er omhandlet i stk. 1, skal hver af parterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person kan stilles til ansvar, hvor manglende tilsyn eller kontrol fra en fysisk persons side som anført i stk. 1, har gjort det muligt for en fysisk person under den juridiske persons kontrol at begå de strafbare forhold, der er anført i stk. 1 til gavn for den juridiske person.
3. Strafansvar for en juridisk person efter denne artikel skal ikke udelukke straffesager over for fysisk personer, der begår, tager initiativ til eller medvirker til de strafbare forhold, der er anført i stk. 1.
4. Enhver part skal sikre, at juridiske personer, der straffes i henhold til nærværende artikel, pålægges effektive, forholdsmæssige og præventive strafferetlige eller ikke-strafferetlige sanktioner, herunder økonomiske sanktioner.

Artikel 11 – Tidligere afgørelser

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre det muligt, at der ved strafudmålingen tages hensyn til endelige afgørelser vedrørende en fysisk eller juridisk person, der er truffet af en anden part i forbindelse med forhold, der er strafbare i henhold til denne konvention.

Afsnit 2 – Finansiell efterretningsenhed (FIU) og forebyggelse

Artikel 12 – Finansiell efterretningsenhed (FIU)

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at etablere en FIU som defineret i denne konvention.
2. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at dens FIU rettidigt har direkte eller indirekte adgang til de oplysninger om økonomi, administration og retshåndhævelse, som er nødvendige for, at den kan varetage sine funktioner ordentligt, herunder analyse af rapporter om mistænkelige transaktioner.

Artikel 13 – Foranstaltninger til forebyggelse af hvidvask

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at etablere et omfattende indenlandsk regulerings-, tilsyns- og overvågningssystem med henblik på at forebygge hvidvask, og skal tage det nødvendige hensyn til gældende internationale standarder, herunder navnlig de rekommandationer, der er vedtaget af the Financial Action Task Force vedrørende hvidvask (FATF).
2. I denne forbindelse skal enhver part navnlig vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at:
  - a) kunne kræve, at juridiske og fysiske personer, der beskæftiger sig med virksomhed, der har særlig stor sandsynlighed for at blive brugt til hvidvask og, for så vidt angår denne virksomhed, at den:
    - i) identificerer og bekræfter identiteten på deres kunder og, hvor det er relevant, deres øverste reelle ejere, og at den gennemfører løbende due diligence-undersøgelser af deres engagement, samtidig med, at de anvender en risikobaseret tilgang dertil;
    - ii) indberetter mistanke om hvidvask, hvor der skal træffes sikkerhedsforanstaltninger;
    - iii) træffer understøttende foranstaltninger, såsom registrering af oplysninger om kundeidentifikation og -transaktioner, uddannelse af personale og indførelse af interne retningslinjer og procedurer og, hvor det er nødvendigt, tilpasset deres størrelse og karakteren af deres virksomhed;
  - b) forhindre, hvor det er nødvendigt, at de personer, der er nævnt i litra a, afslører, at der er foretaget indberetning om en mistænkelig transaktion eller oplysninger i forbindelse dermed, eller at der er eller kan blive sat en hvidvaskefterforskning i gang;
  - c) sikre, at de i litra a nævnte personer er genstand for effektive overvågningssystemer og eventuelt tilsyn med henblik på at sikre, at de overholder kravene til bekæmpelse af hvidvask, efter omstændighederne på baggrund af en risikovurdering.
3. I den forbindelse skal enhver part vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at afsløre den betydelige fysiske grænseoverskridende transport af kontanter og relevante omsættelige ihændehaverpapirer.

Artikel 14 – Udsættelse af indenlandske mistænkelige transaktioner

Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre det muligt, at FIU'en eller, efter omstændighederne, andre kompetente myndigheder eller organer kan gribe umiddelbart ind, hvor der er mistanke om, at en transaktion er relateret til hvidvask, for at suspendere eller tilbageholde samtykke til, at en transaktion gennemføres, med henblik på at få transaktionen analyseret og mistanken bekræftet. Enhver part må begrænse sådanne foranstaltninger til sager, hvor der er sket indberetning om en mistænkelig transaktion. Den maksimale varighed af enhver suspension eller tilbageholdelse af samtykke til en transaktion skal være underlagt de relevante bestemmelser, der måtte findes i den nationale lovgivning.

Kapitel IV – Internationalt samarbejde

Afsnit 1 – Principper for internationalt samarbejde

Artikel 15 – Generelle principper og foranstaltninger i forbindelse med internationalt samarbejde

1. Parterne skal gensidigt samarbejde med hinanden i videst muligt omfang i forbindelse med efterforskning og foranstaltninger med henblik på konfiskation af redskaber og udbytte.
2. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sætte den i stand til på de betingelser, der er fastsat i dette kapitel, at efterkomme anmodninger:
  - a) om konfiskation af bestemte formuegoder, der repræsenterer udbytte eller redskaber, samt om konfiskation af udbytte, der består i krav om at betale en sum penge, der svarer til værdien af udbyttet;
  - b) om efterforskningsbistand og foreløbige foranstaltninger med henblik på en af de to former for konfiskation, der er nævnt i ovenstående litra a.
3. Den efterforskningsbistand og de foreløbige foranstaltninger, der anmodes om i stk. 2, litra b, skal gennemføres, således som det er muligt efter og i overensstemmelse med den anmodede parts nationale lovgivning. Hvor der i en anmodning vedrørende en af disse foranstaltninger er anført formaliteter eller procedurer, der er nødvendige efter lovgivningen hos den anmodende part, skal den anmodede part, selvom de er uvante for denne part, efterkomme sådanne anmodninger i det omfang det tiltag, der anmodes om, ikke er i strid med grundlæggende principper i denne parts lovgivning.
4. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at anmodninger fra andre parter om at identificere, spore, indefryse eller beslaglægge udbytte og redskaber får samme prioritet som anmodninger fremsat inden for rammerne af partens egne procedurer.

Afsnit 2 – Efterforskningsbistand

Artikel 16 – Pligt til at bistå

Parterne skal – efter anmodning – i videst muligt omfang yde hinanden bistand i forbindelse med identifikation og eftersporning af redskaber, udbytte og andre formuegoder, der skal konfiskeres. En sådan bistand skal omfatte enhver foranstaltning til tilvejebringelse og sikring af bevis vedrørende de nævnte formuegoders eksistens, opbevaringssted eller bevægelser, art, juridisk status eller værdi.

Artikel 17 – Anmodninger om oplysninger om bankkonti

1. Enhver part skal på de betingelser, der er fastsat i denne artikel, træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for, som svar på en anmodning fremsendt af en anden part, at afgøre, om en fysisk eller juridisk person, der er genstand for en strafferetlig efterforskning, har eller kontrollerer en eller flere konti, uanset deres karakter, i enhver bank, der befinder sig på den pågældendes territorium og i så fald fremsende oplysningerne om de konti, man har fundet frem til.
2. De forpligtelser, der er anført i denne artikel, skal kun finde anvendelse, i det omfang oplysningerne findes hos den bank, hvor kontoen føres.
3. Ud over de i artikel 37 anførte krav skal den anmodende part i sin anmodning:
  - a) anføre, hvorfor den finder, at de ønskede oplysninger sandsynligvis vil være af stor værdi med henblik på den strafferetlige efterforskning af forholdet;
  - b) anføre, hvad der er grunden til, at det formodes, at banker hos den anmodede part har kontoen og, i det omfang det er muligt, angive, hvilke banker og/eller konti det kan dreje sig om; og
  - c) medsende enhver yderligere tilgængelig oplysning, som kan fremme udførelsen af anmodningen.
4. Den anmodede part kan gøre udførelsen af anmodningen afhængig af de samme betingelser, som den anvender vedrørende anmodninger om ransagning og beslaglæggelse.

5. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikel kun finder anvendelse på de kategorier af strafbare forhold, der står på listen i bilaget til denne konvention.
6. Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti hos finansielle institutioner, der ikke er banker. En sådan udvidelse kan være betinget af gensidighed.

Artikel 18 – Anmodning om oplysninger om banktransaktioner

1. Efter anmodning fra en anden part skal en anmodet part fremsende oplysninger om de nærmere anførte bankkonti og de bankdispositioner, der er gennemført i en specificeret periode via en eller flere konti anført i anmodningen, herunder oplysninger om konti, der er overført til eller fra.
2. Den forpligtelse, der er beskrevet i denne artikel, skal kun gælde i den udstrækning oplysningerne findes i den bank, hvor kontoen føres.
3. Foruden de i artikel 37 anførte krav skal den anmodende part i sin anmodning anføre, hvorfor de oplysninger, der anmodes om, anses for at være relevante for den strafferetlige efterforskning af lovovertrædelsen.
4. Den anmodede part kan betinge udførelsen af en sådan anmodning af, at de samme betingelser, som den pågældende part anvender ved anmodninger om ransagning og beslaglæggelse, finder anvendelse.
5. Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti i andre finansielle institutioner end banker. En sådan udvidelse kan være betinget af gensidighed.

Artikel 19 – Anmodninger om overvågning af banktransaktioner

1. Enhver part skal sikre, at den efter anmodning fra en anden part i en nærmere anført periode kan overvåge de bankdispositioner, der foretages via en eller flere konti, der er anført i anmodningen, og videregive resultaterne deraf til den anmodende part.
2. Foruden de i artikel 37 anførte krav skal den anmodende part i sin anmodning anføre, hvorfor de ønskede oplysninger anses for at være relevante med henblik på den strafferetlige efterforskning af lovovertrædelsen.
3. Beslutningen om at foretage overvågning skal i hvert enkelt tilfælde træffes af den anmodede parts kompetente myndigheder i overensstemmelse med den pågældende parts nationale lovgivning.
4. De praktiske enkeltheder vedrørende overvågningen skal aftales mellem de kompetente myndigheder hos den anmodende og den anmodede part.
5. Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti i andre finansielle institutioner end banker.

Artikel 20 – Uanmodede oplysninger

En part kan, uden at det kan påvirke denne parts egen efterforskning eller retsforfølgning negativt, sende en anden part oplysninger vedrørende redskaber og udbytte uden forudgående anmodning, når den finder, at videregivelse af sådanne oplysninger kan bistå den modtagende part med at iværksætte eller gennemføre efterforskning eller andre skridt eller føre til en anmodning fra denne part i henhold til dette kapitel.

Afsnit 3 – Foreløbige foranstaltninger

Artikel 21 – Pligt til at træffe foreløbige foranstaltninger

1. Efter anmodning fra en anden part, der har indledt strafferetlig forfølgning eller retlige skridt med henblik på konfiskation, skal en part træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger som f.eks. indefrysning eller beslaglæggelse med henblik på at forhindre handel med, overførsel af eller råden

over formuegoder, der på et senere tidspunkt kan gøres til genstand for en anmodning om konfiskation, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

2. En part, der har modtaget en anmodning om konfiskation i medfør af artikel 23, skal efter anmodning træffe de i denne artikels stk. 1 omhandlede foranstaltninger for så vidt angår de formuegoder, som anmodningen vedrører, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

Artikel 22 – Gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger

1. Efter gennemførelsen af de foreløbige foranstaltninger, der er anmodet om i henhold til artikel 21, stk. 1, skal den anmodende part af sig selv og så hurtigt som muligt videregive alle oplysninger, der kan anfægte eller begrænse omfanget af disse tiltag, til den anmodede part. Endvidere skal den anmodende part uden unødigt ophold fremsende alle supplerende oplysninger, som den anmodede part beder om, og som er nødvendige for gennemførelsen af samt opfølgningen på de foreløbige foranstaltninger.
2. Før den anmodede part ophæver en foreløbig foranstaltning iværksat i henhold til denne artikel skal den, når det er muligt, give den anmodende part lejlighed til at fremføre sine grunde til støtte for en fortsættelse af foranstaltningen.

Afsnit 4 – Konfiskation

Artikel 23 – Pligt til at konfiskere

1. En part, der har modtaget en anmodning fra en anden part om konfiskation vedrørende redskaber eller udbytte, der befinder sig inden for dens område, skal:
  - a) fuldbyrde en kendelse om konfiskation afsagt af en domstol hos en anmodende parti relation til sådanne redskaber eller udbytter; eller
  - b) forelægge anmodningen for sine kompetente myndigheder med henblik på at få en kendelse om konfiskation og, såfremt en sådan kendelse opnås, fuldbyrde den.
2. Med henblik på anvendelse af denne artikels stk. 1, litra b, skal enhver part, når det måtte være nødvendigt, være bemyndiget til at anlægge sag om konfiskation i henhold til sin egen gældende ret.
3. Bestemmelserne i denne artikels stk. 1 finder også anvendelse på konfiskation, der består i et krav om at betale et pengebeløb, der svarer til værdien af udbytte, såfremt de formuegoder, der kan gøres til genstand for konfiskation, befinder sig inden for den anmodede parts område. I forbindelse med fuldbyrdelse af konfiskation i medfør af stk. 1 skal den anmodede part i sådanne tilfælde, såfremt der ikke sker betaling, gøre kravet gældende i relation til alle former for formuegoder, hvori kravet kan realiseres.
4. Såfremt en anmodning om konfiskation vedrører et bestemt formuegode, kan parterne aftale, at den anmodede part kan fuldbyrde konfiskationen i form af et krav om at betale et pengebeløb, der svarer til værdien af dette formuegode.
5. Parterne skal i videst muligt omfang, i henhold til deres nationale lovgivning, samarbejde med parter, der anmoder om gennemførelse af foranstaltninger svarende til konfiskation, der fører til fortabelse af formuegoder, men som ikke udgør en strafferetlig sanktion, for så vidt der er afsagt kendelse om sådanne foranstaltninger af en judiciel myndighed hos den anmodende part i forbindelse med en strafbar handling, og forudsat at det er fastslået, at formuegodet udgør udbytte eller en anden form for formuegode i den i artikel 5 i denne konvention anførte betydning.

Artikel 24 – Gennemførelse af konfiskation

1. Procedurene for at opnå og gennemføre konfiskation i henhold til artikel 23 skal være fastsat i henhold til den anmodede parts lovgivning.
2. Den anmodede part skal være bundet af konstaterede kendsgerninger, for så vidt de er fastslået ved en domfældelse eller anden retlig afgørelse inden for den anmodende parts område, eller i det omfang, at en sådan domfældelse eller anden retlig afgørelse indirekte er baseret på disse.

3. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 2 kun skal finde anvendelse med forbehold af dens forfatningsmæssige principper og de grundlæggende principper i dens retssystem.
4. Såfremt konfiskationen består i et krav om at betale et pengebeløb, skal den anmodede parts kompetente myndighed omregne dette beløb til denne parts valuta til den kurs, der gælder på det tidspunkt, hvor beslutningen om at fuldbyrde konfiskationen træffes.
5. I tilfælde af artikel 23, stk. 1, litra a, skal alene den anmodende part have ret til at træffe beslutning om en eventuel anmodning om en fornyet prøvelse af konfiskationskendelsen.

Artikel 25 – Konfiskerede formuegoder

1. Formuegoder, der konfiskeres af en part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention, skal denne part disponere over i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og administrative procedurer.
2. Når parterne handler efter anmodning fra en anden part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention, skal de, i den udstrækning, det er muligt efter deres nationale lovgivning, og efter anmodning herom, sørge for at prioritere behandlingen af returneringen af de konfiskerede formuegoder til den anmodende part, således at denne part kan yde erstatning til de forurettede ved det strafbare forhold eller returnere formuegoderne til deres retmæssige ejere.
3. Når parterne handler efter anmodning fra en anden part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention, kan en part tage særligt hensyn til indgåelse af aftaler eller ordninger om deling af formuegoderne med andre parter enten løbende eller fra sag til sag i henhold til sin nationale lovgivning eller administrative procedurer.

Artikel 26 – Ret til tvangsfuldbyrdelse og maksimumbeløb for konfiskation

1. En anmodning om konfiskation, der fremsættes i henhold til artikel 23 og 24, berører ikke den anmodende parts ret til selv at tvangsfuldbyrde konfiskationskendelsen.
2. Intet i denne konvention skal fortolkes som tilladende, at den samlede konfiskationsværdi overstiger det beløb, der er anført i konfiskationskendelsen. Såfremt en part finder, at dette kunne finde sted, skal de berørte parter rådføre sig med hinanden for at undgå dette.

Artikel 27 – Fængselsstraf som alternativt middel

Den anmodede part kan ikke pålægge fængselsstraf som alternativt retsmiddel eller andre foranstaltninger, der begrænser en persons frihed, som følge af en anmodning i henhold til artikel 23, såfremt den anmodende part har anført dette i anmodningen.

Afsnit 5 – Nægtelse eller udsættelse af samarbejde

Artikel 28 – Grunde til nægtelse

1. Samarbejde i henhold til dette kapitel kan nægtes, såfremt:
  - a) den foranstaltning, der anmodes om, ville være i strid med grundlæggende principper i den anmodede parts retssystem, eller
  - b) efterkommelse af anmodningen vil kunne have negative virkninger for den anmodede parts suverænitet, sikkerhed, ordre public eller andre væsentlige interesser, eller
  - c) betydningen af den sag, som anmodningen vedrører, efter den anmodede parts opfattelse ikke be rettigger den foranstaltning, der anmodes om, eller
  - d) den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, er en skattemæssig lovovertrædelse med undtagelse af finansiering af terrorisme, eller
  - e) den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, er en politisk lovovertrædelse med undtagelse af finansiering af terrorisme, eller

-
- f) den anmodede part finder, at iværksættelse af den foranstaltning, der anmodes om, ville være i strid med princippet *ne bis in idem*, eller
- g) den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, ikke ville være ulovlig i henhold til den anmodede parts lovgivning, såfremt den var begået inden for dens kompetenceområde. Dog finder den begrundelse for nægtelse af samarbejde kun anvendelse på samarbejde i henhold til afsnit 2, såfremt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger. Hvor dobbelt strafbarhed er en forudsætning for samarbejde i henhold til dette kapitel, skal denne forudsætning anses for opfyldt, uanset om de to parter klassificerer lovovertrædelsen i samme kategori af strafbare forhold eller betegner den med samme terminologi, forudsat at begge parter anser den adfærd, der ligger bag forholdet, for at være strafbar.
2. Samarbejde i henhold til afsnit 2, for så vidt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger, samt i henhold til dette kapitels afsnit 3, kan også nægtes, såfremt de foranstaltninger, der anmodes om, ikke ville kunne træffes i henhold til den anmodede parts lovgivning med henblik på efterforskning eller retsforfølgning, hvis det havde drejet sig om en tilsvarende sag i henhold til dennes egen lovgivning.
3. Såfremt den anmodede parts lovgivning kræver det, kan samarbejde i henhold til afsnit 2, for så vidt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger, samt i henhold til dette kapitels afsnit 3 også nægtes, såfremt de foranstaltninger, der anmodes om, eller andre foranstaltninger, der har lignende virkninger, ikke ville være tilladt i henhold til den anmodende parts lovgivning eller, for så vidt angår den anmodende parts kompetente myndigheder, såfremt anmodningen ikke er bemyndiget af enten en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.
4. Samarbejde i henhold til dette kapitels afsnit 4 kan også nægtes, såfremt:
- a) konfiskation ikke i henhold til den anmodede parts lovgivning kan bringes i anvendelse for den type lovovertrædelse, som anmodningen vedrører; eller
- b) det, uden i øvrigt at have negative virkninger for den i artikel 23, stk. 3, omhandlede pligt, ville være i modstrid med principperne i den anmodede parts lovgivning vedrørende grænserne for konfiskation for så vidt angår forholdet mellem en lovovertrædelse og:
- i) en økonomisk fordel, der kunne betegnes som udbytte af den; eller
- ii) formuegoder, der kunne betegnes som redskaber; eller
- c) konfiskation i henhold til den anmodede parts lovgivning ikke længere kan kræves eller gennemføres på grund af forældelse; eller
- d) anmodningen ikke vedrører en tidligere domfældelse eller en afgørelse af retlig karakter eller en erklæring i en sådan afgørelse om, at en eller flere lovovertrædelser er blevet begået, på grundlag af hvilken der er blevet afsagt kendelse om eller fremsat anmodning om konfiskation, jf. dog artikel 23, stk. 5; eller
- e) konfiskation enten ikke kan tvangsfuldbyrdes inden for den anmodende parts område, eller at kendelsen om konfiskation stadig kan kæres på almindelig vis; eller
- f) anmodningen vedrører en konfiskationskendelse, der er resultatet af en afgørelse truffet *in absentia*, dvs. uden tilstedeværelse af den person, med hvem kendelsen blev afsagt, og såfremt den retssag, der blev ført af den anmodende part, og som førte til kendelsen, efter den anmodede parts opfattelse ikke opfyldte mindstekravene til retten til forsvar, som er anerkendt som en ret, som enhver, mod hvem der rejses sigtelse, har.
5. For så vidt angår denne artikels stk. 4, litra f, skal en afgørelse ikke anses for truffet *in absentia* hvis:
- a) afgørelsen er blevet stadfæstet eller afsagt efter indsigelse fra den pågældende person; eller
- b) afgørelsen er blevet afsagt i en appelsag, forudsat at afgørelsen blev appelleret af den pågældende person.

6. For så vidt angår denne artikels stk. 4, litra f, skal den anmodede part ved afgørelsen af, om mindstekravene til retten til forsvar er opfyldt, tage hensyn til den kendsgerning, at den pågældende person forsætligt har søgt at unddrage sig retfærdigheden, eller den kendsgerning, at den pågældende efter at have haft mulighed for at gøre retlig indsigelse mod den afgørelse, der er truffet *in absentia*, har valgt ikke at gøre dette. Det samme gælder, såfremt den pågældende person efter behørigt at være indstævnet vælger ikke at give møde eller anmode om en udsættelse.
7. En part kan ikke påberåbe sig bankhemmeligheden som begrundelse for at nægte samarbejde i henhold til dette kapitel. Såfremt det kræves i henhold til national lovgivning, kan en part kræve, at en anmodning om samarbejde, som medfører ophævelse af bankhemmeligheden, godkendes af en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.
8. Uden at det i øvrigt påvirker den begrundelse for nægtelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, litra a:
  - a) skal den kendsgerning, at den person, som efterforskningen er rettet imod, eller som konfiskationskendelsen, afsagt af myndighederne hos den anmodende part, gælder, er en juridisk person, ikke kunne påberåbes af den anmodede part som en hindring for at indgå samarbejde i henhold til dette kapitel;
  - b) skal den kendsgerning, at den fysiske person, mod hvem en kendelse om konfiskation af udbytte er blevet afsagt, er død, eller den kendsgerning, at en juridisk person, mod hvem en kendelse om konfiskation af udbytte er afsagt, senere er blevet opløst, ikke kunne påberåbes som en hindring for at yde bistand i henhold til artikel 23 stk. 1, litra a;
  - c) skal den kendsgerning, at den person, som efterforskningen er rettet imod, eller som konfiskationskendelsen afsagt af myndighederne hos den anmodende part gælder, er nævnt i anmodningen som gerningsmand til både førforbrydelsen og hvidvaskningen, efter artikel 9, stk. 2, litra b, i denne konvention ikke kunne påberåbes af den anmodede part som en hindring for at indgå i samarbejde i henhold til dette kapitel.

Artikel 29 – Udsættelse

Den anmodede part kan udsætte foranstaltninger i henhold til en anmodning, såfremt disse foranstaltninger ville skabe vanskeligheder for efterforskning eller retsforfølgning iværksat af dens myndigheder.

Artikel 30 – Delvis eller betinget efterkommelse af en anmodning

Før en part nægter eller udsætter samarbejde i henhold til dette kapitel, skal den om fornødent efter at have konsulteret den anmodende part overveje, hvorvidt anmodningen kan efterkommes delvist eller på sådanne betingelser, som den måtte finde nødvendige.

Afsnit 6 – Notifikation og beskyttelse af tredjemands rettigheder

Artikel 31 – Notifikation vedrørende dokumenter

1. Parterne skal yde hinanden størst mulig gensidig bistand i forbindelse med forkyndelse af retlige dokumenter til personer der berøres af foreløbige foranstaltninger og konfiskation.
2. Intet i denne artikel har til hensigt at influere på:
  - a) muligheden for at fremsende retlige dokumenter med post direkte til personer i udlandet;
  - b) mulighederne for, at den udstedende parts retspersonale, embedsmænd eller andre kompetente myndigheder kan foretage forkyndelse af retlige dokumenter direkte gennem denne parts konsulære myndigheder eller gennem den modtagende parts retspersonale, embedsmænd eller andre kompetente myndigheder,

medmindre den modtagende partafgiver erklæring om det modsatte til Europarådets generalsekretær på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratificerings-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.

3. Ved forkyndelse af retlige dokumenter over for personer i udlandet, der berøres af foreløbige foranstaltninger eller konfiskationskendelser, der er afsagt inden for den afsendende parts område, skal denne part angive, hvilke retsmidler der kan bringes til anvendelse i henhold til dens lovgivning over for sådanne personer.

Artikel 32 – Anerkendelse af udenlandske afgørelser

1. Ved behandlingen af en anmodning om samarbejde i henhold til afsnit 3 og 4 skal den anmodede part anerkende enhver retlig afgørelse truffet inden for den anmodende parts område for så vidt angår rettigheder, der påberåbes af en tredjemand.
2. Anerkendelse kan nægtes, såfremt:
  - a) tredjemand ikke havde rimelig lejlighed til at gøre sine rettigheder gældende; eller
  - b) afgørelsen er uforenelig med en afgørelse, der allerede er truffet inden for den anmodede parts område vedrørende samme sag; eller
  - c) den er uforenelig med den anmodede parts ordre public; eller
  - d) afgørelsen blev truffet i modstrid med bestemmelser vedrørende enekompetence fastsat i den anmodede parts lovgivning.

Afsnit 7 – Proceduremæssige og andre generelle regler

Artikel 33 – Central myndighed

1. Parterne skal udpege en central myndighed eller om nødvendigt flere centrale myndigheder, der skal være ansvarlige for at afsende og besvare anmodninger, der rejses i henhold til dette kapitel, efterkommelse af sådanne anmodninger eller videregivelse af dem til de myndigheder, der har kompetence til at efterkomme dem.
2. Enhver part skal på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument give Europarådets generalsekretær meddelelse om navn og adresse på de myndigheder, der er udpeget i medfør af denne artikels stk. 1.

Artikel 34 – Direkte kommunikation

1. De centrale myndigheder skal kommunikere direkte med hinanden.
2. I hastende tilfælde kan anmodninger eller henvendelser i henhold til dette kapitel sendes direkte af den anmodende parts retlige myndigheder, herunder offentlige anklagere, til den anmodede parts tilsvarende myndigheder. I sådanne tilfælde skal der samtidig sendes en kopi til den anmodede parts centrale myndighed gennem den anmodende parts centrale myndighed.
3. Enhver anmodning eller meddelelse i henhold til denne artikels stk. 1 og 2 kan se gennem International Criminal Police Organisation (Interpol).
4. Såfremt en anmodning afgives i medfør af denne artikels stk. 2, og myndigheden ikke har kompetence til at behandle anmodningen, skal den henvise anmodningen til den kompetente nationale myndighed og straks informere den anmodende part om, at den har gjort dette.
5. Anmodninger eller henvendelser i henhold til dette kapitels afsnit 2, som ikke medfører tvangsforanstaltninger, kan fremsendes direkte af den anmodende parts kompetente myndigheder til den anmodede parts kompetente myndigheder.
6. Udkast til anmodninger eller henvendelser i henhold til dette kapitel kan fremsendes direkte af den anmodende parts retlige myndigheder til den anmodede parts tilsvarende myndigheder forud for en formel anmodning for at sikre, at den kan behandles effektivt ved modtagelsen, og at den indeholder tilstrækkelige oplysninger og underbyggende dokumentation til, at den opfylder kravene i den anmodede parts lovgivning.

Artikel 35 – Anmodningernes form og sprog

1. Alle anmodninger i henhold til dette kapitel skal være skriftlige. De kan fremsendes elektronisk eller med enhver anden form for telekommunikation, forudsat at den anmodende part er indstillet på til enhver tid efter anmodning at fremsende en skriftlig version af den pågældende henvendelse samt originalen dertil. Enhver part kan til enhver tid ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær meddele de betingelser, som den vil stille for at acceptere og efterkomme anmodninger, der modtages elektronisk eller med ethvert andet kommunikationsmiddel.
2. Med forbehold af bestemmelserne i denne artikels stk. 3 kan der ikke kræves oversættelser af anmodninger eller støttedokumenter.
3. Enhver part eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations- accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument over for Europarådets generalsekretær afgive en erklæring om, at den forbeholder sig ret til at kræve, at anmodninger rettet til den og dokumenter til støtte for en sådan anmodning ledsages af en oversættelse til dens eget sprog eller til et af Europarådets officielle sprog eller til et af disse sprog, som parten måtte angive. Den kan ved denne lejlighed erklære sig rede til at acceptere oversættelse til ethvert andet sprog, som den måtte angive. De øvrige parter kan anvende gensidighedsreglen.

Artikel 36 – Legalisering

Dokumenter, der fremsendes i forbindelse med gennemførelsen af dette kapitel, skal være fritaget fra alle legaliseringsformaliteter.

Artikel 37 – Anmodningens indhold

1. Enhver anmodning om samarbejde i henhold til dette kapitel skal specificere:
  - a) den myndighed, der retter forespørgslen, og den myndighed, der står for efterforskningen eller retsforfølgningen;
  - b) formålet med og begrundelsen for anmodningen;
  - c) de forhold, herunder relevante kendsgerninger (som. f.eks. dato og sted for samt nærmere omstændigheder i forbindelse med lovovertrædelsen), som efterforskningen eller retsforfølgningen har relation til, undtagen i tilfælde af en anmodning om notifikation;
  - d) for så vidt samarbejdet omfatter tvangsindgreb:
    - i) teksten til lovbestemmelserne eller, såfremt dette ikke er muligt, en redegørelse vedrørende de retsregler, der finder anvendelse, og
    - ii) en angivelse af, at den foranstaltning, der anmodes om, eller eventuelle andre foranstaltninger, der har samme følgevirkninger, kan træffes inden for den anmodende parts område i henhold til dens egen lovgivning,
  - e) hvor det er nødvendigt og i det omfang, at det er muligt:
    - i) oplysninger vedrørende den eller de berørte personer, herunder navn, fødselsdato og -sted, nationalitet og opholdssted og, såfremt det drejer sig om en juridisk person, hjemstedet, og
    - ii) de formuegoder, i relation til hvilke der anmodes om samarbejde, hvor de befinder sig, deres tilknytning til den eller de berørte personer, eventuel tilknytning til lovovertrædelsen samt eventuelle andre til rådighed værende oplysninger om andre personers rettigheder over formuegoderne, og
  - f) en eventuel særlig procedure, som den anmodende part ønsker fulgt.
2. En anmodning om foreløbige foranstaltninger i henhold til afsnit 3 i relation til beslaglæggelse af formuegoder, der kan gøres til genstand for realisering i medfør af en konfiskationskendelse, der består i et krav om at betale et pengebeløb, skal også angive det maksimumbeløb, som søges inddrevet på grundlag af de pågældende formuegoder.
3. Udover de i stk. 1 anførte oplysninger skal enhver anmodning i henhold til afsnit 4 indeholde:

- a) i tilfælde af artikel 23 stk. 1, litra a:
  - i) en bekræftet genpart af konfiskationskendelsen afsagt af en domstol inden for den anmodende parts område og en erklæring vedrørende grundlaget for afsigelsen af kendelsen, såfremt disse grunde ikke er angivet i selve kendelsen,
  - ii) en attestation fra den anmodende parts kompetente myndighed om, at konfiskationskendelsen kan tvangsfuldbyrdes, og at den ikke på sædvanlig måde kan appelleres,
  - iii) oplysning om, i hvilket omfang der anmodes om tvangsfuldbyrdelse af kendelsen, og
  - iv) oplysninger om nødvendigheden af at træffe foreløbige foranstaltninger.
- b) i tilfælde af artikel 13, stk. 1.b, en redegørelse for de kendsgerninger, som den anmodende part påberåber sig, og som er tilstrækkelige til at sætte den anmodede part i stand til at anmode om en sådan kendelse i henhold til dens nationale lovgivning,
- c) såfremt tredjemand har haft lejlighed til at gøre krav gældende, dokumentation for, at dette har været tilfældet.

Artikel 38 – Mangelfulde anmodninger

1. Såfremt en anmodning ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i dette kapitel, eller de afgivne oplysninger ikke er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den anmodede part at behandle anmodningen, kan denne part bede den anmodende part om at ændre anmodningen eller at supplere den med yderligere oplysninger.
2. Den anmodede part kan fastsætte en tidsfrist for modtagelse af sådanne ændringer eller oplysninger.
3. Den anmodede part kan, mens den afventer modtagelsen af de krævede ændringer eller oplysninger vedrørende en anmodning fremsendt i henhold til dette kapitels afsnit 4, træffe enhver af de foranstaltninger, der er anført i dette kapitels afsnit 2 eller 3.

Artikel 39 – Flere anmodninger

1. Såfremt den anmodede part modtager mere end en anmodning i henhold til dette kapitels afsnit 3 eller 4 vedrørende den samme person eller de samme formuegoder, skal eksistensen af flere anmodninger ikke forhindre, at den anmodede part behandler disse anmodninger og herunder træffer foreløbige foranstaltninger.
2. I tilfælde af flere anmodninger i henhold til dette kapitels afsnit 4 skal den anmodede part overveje at konsultere de anmodende parter.

Artikel 40 – Pligt til at give begrundelse

Den anmodede part skal begrunde enhver beslutning om at nægte, udsætte eller fastsætte betingelser for samarbejde i henhold til dette kapitel.

Artikel 41 – Oplysning

1. Den anmodede part skal straks oplyse den anmodende part om:
  - a) foranstaltninger, der iværksættes i medfør af en anmodning i henhold til dette kapitel;
  - b) slutresultatet af foranstaltninger, der gennemføres på grundlag af anmodningen;
  - c) en afgørelse om at nægte eller udsætte samarbejde i henhold til dette kapitel eller om helt eller delvis at fastsætte betingelser for et sådant samarbejde,
  - d) enhver omstændighed, som gør det umuligt at gennemføre den foranstaltning, der anmodes om, eller som vil kunne forsinke den i væsentligt; og
  - e) i tilfælde af foreløbige foranstaltninger, der træffes i medfør af en anmodning i henhold til dette kapitels afsnit 2 eller 3, sådanne bestemmelser i henhold til dens nationale lovgivning, som automatisk ville medføre ophævelse af den foreløbige foranstaltning.
2. Den anmodende part skal straks oplyse den anmodede part om:

- a) en ny kendelse, afgørelse eller anden omstændighed der medfører, at konfiskationskendelsen helt eller delvist ophører med at kunne fuldbyrdes; og
  - b) enhver udvikling af faktisk eller juridisk art, der medfører, at en foranstaltning truffet i henhold til dette kapitel ikke længere er berettiget.
3. Såfremt en part på grundlag af samme konfiskationskendelse anmoder om konfiskation inden for mere end én parts område, skal den oplyse alle parter, der er berørt af en tvangsfuldbyrdelse af kendelsen, om anmodningen.

Artikel 42 – Begrænsninger vedrørende anvendelsen

1. Den anmodede part kan gøre efterkommelse af en anmodning betinget af, at de indhentede oplysninger eller beviser ikke uden dens forudgående samtykke anvendes eller overdrages af den anmodende parts kompetente myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen.
2. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at oplysninger eller beviser, som den fremskaffer i henhold til dette kapitel, ikke uden dens forudgående samtykke må anvendes eller videregives af den anmodende parts myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen.

Artikel 43 – Fortrolighed

1. Den anmodende part kan kræve, at den anmodede part skal behandle kendsgerninger i forbindelse med og indholdet af en anmodning fortroligt bortset fra i det omfang, det er nødvendigt for at efterkomme anmodningen. Såfremt den anmodede part ikke kan opfylde kravet om fortrolighed, skal den straks oplyse den anmodende part herom.
2. Den anmodende part skal, såfremt det ikke er i strid med principperne i dens nationale lovgivning, og såfremt den bliver anmodet herom, behandle beviser og oplysninger, som tilvejebringes af den anmodede part, fortroligt bortset fra i det omfang, det er nødvendigt at videregive oplysninger af hensyn til den efterforskning eller retsforfølgning, der er beskrevet i anmodningen.
3. En part der har modtaget oplysninger afgivet spontant i henhold til artikel 20 skal, med forbehold for bestemmelserne i dens egen lovgivning, overholde ethvert krav om fortrolighed, som måtte rejses af den part, der afgiver disse oplysninger. Såfremt den anden part ikke kan efterkomme et sådant krav, skal den straks oplyse den part, der fremsender oplysningerne, herom.

Artikel 44 – Omkostninger

De almindelige omkostninger forbundet med at efterkomme en anmodning skal afholdes af den anmodede part. Såfremt det kræver omkostninger af betydeligt omfang eller ekstraordinær karakter at efterkomme en anmodning, skal parterne konsultere hinanden med henblik på at aftale vilkårene for efterkommelse af anmodningen, og hvorledes omkostningerne skal afholdes.

Artikel 45 – Erstatning

1. Når der af en person er rejst sag om erstatningspligt som følge af en handling eller unkladelse i forbindelse med samarbejde i henhold til dette kapitel, skal de berørte parter overveje at konsultere hinanden med henblik på, hvor det er hensigtsmæssigt, at afgøre fordelingen af den erstatning, der eventuelt skal betales.
2. En part, der er blevet sagsøgt i en erstatningssag, skal bestrebe sig på at informere den anden part om en sådan retssag, såfremt denne part kunne have en interesse i sagen.

Kapitel V – Samarbejde mellem FIU'er

Artikel 46 – Samarbejde mellem FIU'er

1. Parterne skal sikre, at FIU'er, som defineret i denne konvention, skal samarbejde med henblik på bekæmpelse af hvidvask ved indsamling og analyse eller, hvor det er hensigtsmæssigt, inden for den enkelte FIU og inden for deres nationale beføjelser, efterforskning af relevante oplysninger om ethvert forhold, der måtte være et tegn på hvidvask.
2. Med henblik på stk. 1 skal hver part sikre, at FIU'er spontant eller efter anmodning og enten i overensstemmelse med denne konvention eller ifølge eksisterende eller fremtidige overenskomster, der er forenelige med denne konvention, udveksler alle tilgængelige oplysninger, der måtte være relevante for behandling eller analyse af informationer, eller, hvor det er relevant, undersøgelse fra den pågældende FIU af finansielle transaktioner relateret til hvidvask og de involverede fysiske eller juridiske personer.
3. Enhver part skal sikre, at FIU'ers udøvelse af deres funktioner i henhold til denne artikel ikke påvirkes af, hvilken intern status de har, uanset om de har status af administrative, retshåndhævende eller retlige myndigheder.
4. Enhver anmodning, der fremsættes efter denne artikel, skal ledsages af en kort redegørelse for de relevante oplysninger, som den anmodende FIU er bekendt med. Den pågældende FIU skal i sin anmodning nærmere anføre, hvorledes de ønskede oplysninger vil blive anvendt.
5. Når der fremsættes en anmodning i henhold til denne artikel, skal den anmodede FIU fremsende alle relevante oplysninger, herunder tilgængelige økonomiske oplysninger og de ønskede politimæssige data, der er anmodet om, uden at det er nødvendigt at fremsende en formel retsanmodning i henhold til gældende konventioner eller aftaler mellem parterne.
6. En FIU kan nægte at videregive oplysninger, der vil kunne føre til en hindring af en efterforskning, der foregår hos den anmodede part, eller under særlige omstændigheder, hvor videregivelsen af oplysningerne vil stå i åbenbart misforhold til en fysisk eller juridisk persons eller partens egne berettigede interesser eller på anden måde ville være i strid med grundlæggende principper i den anmodede parts nationale lovgivning. En sådan nægtelse skal begrundes tilstrækkeligt over for den FIU, der har anmodet om oplysningerne.
7. Oplysninger eller dokumenter, der indhentes i henhold til denne artikel, må kun anvendes til de formål, der er fastlagt i stk. 1. Oplysninger, der fremsendes af en FIU hos en anden part, må ikke uden forudgående samtykke fra den afgivende FIU videregives til tredjemand eller anvendes af den modtagende FIU til andet end analyseformål.
8. Ved fremsendelsen af oplysninger eller dokumenter i henhold til denne artikel kan den fremsendende FIU fastlægge begrænsninger og betingelser for anvendelsen af oplysningerne til andre formål end de i stk. 7 anførte formål. Den modtagende FIU skal overholde alle sådanne begrænsninger og betingelser.
9. Hvor en part ønsker at bruge modtagne oplysninger eller dokumenter i en efterforskning eller retsforfølgning med henblik på de i stk. 7 anførte formål, må den fremsendende FIU ikke nægte at give samtykke til en sådan anvendelse, medmindre dette sker på grundlag af begrænsninger ifølge den pågældende FIU's nationale lovgivning eller de betingelser, der er anført i stk. 6. Enhver nægtelse af at meddele samtykke skal begrundes.
10. FIU'er skal træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder sikkerhedsforanstaltninger, for at sikre, at oplysninger, der fremsendes i henhold til denne artikel, ikke kan tilgås af andre myndigheder, organisationer eller afdelinger.
11. De oplysninger, der fremsendes, skal beskyttes i overensstemmelse med Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af personer med hensyn til elektronisk behandling af persondata (ETS nr. 108) og under hensyntagen til rekommandation nr. R(87)15 af 15. september 1987 fra Europarådets Ministerkomité om anvendelsen af personoplysninger i politisektoren med mindst

samme regler om fortrolighed og beskyttelse af persondata som de bestemmelser, der finder anvendelse ifølge den nationale lovgivning, der er gældende for den anmodende FIU.

12. Den fremsendende FIU kan fremsætte rimeligt begrundede forespørgsler om anvendelsen af de leverede oplysninger, og den modtagende FIU skal, i den udstrækning det kan lade sig gøre, give en sådan tilbagemelding.
13. Parterne skal angive, hvilken enhed der fungerer som FIU som beskrevet i denne artikel.

Artikel 47 – Internationalt samarbejde om udsættelse af mistænkelige transaktioner

1. Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at en FIU kan foretage skridt af hastende karakter efter anmodning fra en udenlandsk FIU om at afbryde eller tilbageholde sit samtykke til gennemførelsen af en transaktion i en periode under de samme betingelser, som er foreskrevet i den pågældende FIU's nationale lovgivning om udsættelse af transaktioner.
2. De skridt, der er anført i stk. 1, skal gennemføres, hvor den anmodede FIU finder det tilstrækkeligt godtgjort, på baggrund af dokumentation af deres berettigelse fra den anmodende FIU, at:
  - a) transaktionen har forbindelse med hvidvask; og
  - b) transaktionen ville være blevet suspenderet, eller samtykke til gennemførelsen af transaktionen ville være blevet tilbageholdt, hvis den pågældende transaktion havde været genstand for en national indberetning om en mistænkelig transaktion.

Kapitel VI – Overvågningsmekanisme og løsning af konflikter

Artikel 48 – Overvågningsmekanisme og løsning af konflikter

1. Parternes konference (COP) skal være ansvarlig for at følge konventionens gennemførelse. COP:
  - a) skal overvåge, at parterne implementerer konventionen korrekt;
  - b) skal efter anmodning fra en part afgive en udtalelse om ethvert spørgsmål vedrørende konventionens fortolkning og anvendelse.
2. COP skal varetage de funktioner, der er nævnt i stk. 1, litra a, ovenfor, ved anvendelse af alle offentlige resuméer fra 'Select Committee of Experts on the Evaluation of Anti-Money Laundering Measures' (Moneyval) (for Moneyval lande) og alle offentlige resuméer fra FATF (for FATF lande), suppleret med periodiske spørgeskemaer til selvevaluering, hvor det måtte være relevant. Overvågningsproceduren skal kun vedrøre de dele af konventionen, der ikke er dækket af andre relevante internationale standarder, der danner grundlag for gensidige evalueringer gennemført af FATF og Moneyval.
3. Hvis COP konkluderer, at den har behov for yderligere oplysninger for at kunne udføre sine funktioner, skal den tage kontakt til den pågældende part og, hvis COP finder det nødvendigt, under anvendelse af Moneyval proceduren og mekanismen. Den pågældende part skal dernæst rapportere tilbage til COP. På dette grundlag skal COP afgøre, om der skal foretages en mere dybtgående vurdering af forholdene hos den pågældende part. Dette kan, men behøver ikke nødvendigvis, indebære et landebesøg af et evalueringshold.
4. Hvis der opstår en tvist mellem parterne med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af konventionen, skal de søge tvisten bilagt ved forhandling eller ved en anden fredelig fremgangsmåde, de måtte foretrække, herunder forelæggelse af tvisten for COP eller for en voldgiftsret, hvis afgørelse skal være bindende for parterne, eller for Den Internationale Domstol som aftalt mellem de pågældende parter.
5. COP skal fastlægge sin egen forretningsorden.
6. Europarådets generalsekretær skal indkalde COP til møde senest et år efter at denne konvention er trådt i kraft. Derefter skal der afholdes møder i COP regelmæssigt i overensstemmelse med den forretningsorden, der er vedtaget af COP.

Kapitel VII – Afsluttende bestemmelser

Artikel 49 – Undertegnelse og ikrafttræden

1. Konventionen skal være åben for undertegnelse af stater, der er medlemmer af Europarådet, Det Europæiske Fællesskab, samt ikke-medlemsstater, der har deltaget i dens udarbejdelse. Disse stater eller Det Europæiske Fællesskab kan udtrykke deres samtykke til at være bundet ved:
  - a) undertegnelse uden forbehold for så vidt angår ratifikation, accept eller godkendelse; eller
  - b) undertegnelse med forbehold for ratifikation, accept eller godkendelse efterfulgt af ratifikation, accept eller godkendelse.
2. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
3. Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor seks signatære, hvoraf mindst fire er medlemmer af Europarådet, har udtrykt deres samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1.
4. For så vidt angår en enhver signatar, der efterfølgende udtrykker sit samtykke til at være bundet af den, træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for dens tilkendegivelse af at ville være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1.
5. Ingen part til 1990-konventionen kan ratificere, acceptere eller godkende denne konvention uden at betragte sig som værende bundet af mindst de bestemmelser, der svarer til bestemmelserne i 1990-konventionen, som er bindende for denne stat.
6. Med virkning fra dens ikrafttræden skal parter til denne konvention, der på samme tid er parter til 1990-konventionen:
  - a) anvende bestemmelserne i denne konvention på deres indbyrdes forhold;
  - b) fortsætte med at anvende bestemmelserne i 1990-konventionen i deres forhold til andre, der er parter til den nævnte konvention, men ikke i nærværende konvention.

Artikel 50 – Tiltrædelse af konventionen

1. Efter denne konventions ikrafttræden kan Europarådets Ministerkomite efter at have konsulteret de kontraherende parter opfordre enhver stat, der ikke er medlem af Europarådet, og som ikke har deltaget i dens udarbejdelse, til at tiltræde konventionen ved beslutning truffet med det flertal, der er fastsat i artikel 20.d i Europarådets statut, og med enstemmighed blandt repræsentanterne for de kontraherende parter, der er berettiget til at sidde i komiteen.
2. For så vidt angår tiltrædende stater træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet hos Europarådets generalsekretær.

Artikel 51 – Territorialt anvendelsesområde

1. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne konvention skal finde anvendelse.
2. Enhver part kan på et senere tidspunkt ved erklæring til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af konventionen til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan erklæring.
3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagetrækkes ved notifikation stilet til generalsekretæren. Tilbagetrækningen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan notifikation.

Artikel 52 – Forholdet til andre konventioner og aftaler

1. Denne konvention berører ikke rettigheder og forpligtelser for parterne, der følger af internationale, multilaterale retsakter vedrørende særlige forhold.
2. Parterne til denne konvention kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med hinanden vedrørende de forhold, der er omhandlet af denne konvention, med henblik på at supplere eller styrke dens bestemmelser eller fremme gennemførelsen af de principper, som den indeholder.
3. Såfremt to eller flere parter allerede har indgået en aftale eller traktat for så vidt angår et spørgsmål, der er omhandlet i denne konvention, eller på anden måde har etableret indbyrdes relationer for så vidt angår dette spørgsmål, er de berettiget til at lade denne aftale eller traktat finde anvendelse eller lade regulere på samme måde i stedet for denne konvention, såfremt det fremmer internationalt samarbejde.
4. Parter, der er medlemmer af Den Europæiske Union, skal i deres indbyrdes forhold anvende Fællesskabets og Den Europæiske Unions regler, for så vidt der findes regler inden for Fællesskabet og Den Europæiske Union, der regulerer det pågældende område, og som finder anvendelse på den konkrete sag, uden at det skal have negative virkninger for formålet og hensigten med nærværende konvention og dens gyldighed i sin helhed i forhold til andre parter.

Artikel 53 – Erklæringer og forbehold

1. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument fremsætte en eller flere af de erklæringer, der er anført i artikel 3, stk. 2, artikel 9, stk. 4, artikel 17, stk. 5, artikel 24, stk. 3, artikel 31, stk. 2, artikel 35, stk. 1 og 3, samt artikel 42, stk. 2.
2. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan endvidere på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til generalsekretæren forbeholde sig ret til helt eller delvist ikke at anvende bestemmelserne i artikel 7, stk. 2, litra c, artikel 9, stk. 6, artikel 46, stk. 5, og artikel 47.
3. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, hvordan man har til hensigt at anvende artikel 17 og 19 i denne konvention, navnlig under hensyntagen til anvendelige internationale aftaler inden for det internationale samarbejde på det strafferetlige område. Den pågældende skal underrette generalsekretæren for Europarådet om ændringer i disse oplysninger.
4. Enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære:
  - a) at man ikke vil anvende artikel 3, stk. 4, i denne konvention; eller
  - b) at man kun delvist vil anvende artikel 3, stk. 4, i denne konvention; eller
  - c) hvordan man har til hensigt at anvende artikel 3, stk. 4, i denne konvention.Den pågældende skal sende underretning om ændringer i disse oplysninger til generalsekretæren for Europarådet.
5. Der kan ikke tages andre forbehold.
6. Enhver part, der har taget et forbehold i henhold til denne artikel, kan helt eller delvis trække dette tilbage ved notifikation stilet til generalsekretæren for Europarådet. Tilbagetrækkelsen skal træde i kraft på datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan notifikation.
7. En part, der har taget et forbehold for så vidt angår en bestemmelse i konventionen, kan ikke kræve, at en anden part bringer denne bestemmelse i anvendelse; Den kan dog, såfremt dens forbehold er delvis eller betinget, kræve, at bestemmelsen bringes i anvendelse i det omfang, den selv har accepteret den.

Artikel 54 – Ændringer

1. Ændringer til konventionen kan foreslås af enhver part, og generalsekretæren for Europarådet skal give underretning herom til Europarådets medlemsstater, Det Europæiske Fællesskab og enhver ikke-medlemsstat, som har tiltrådt eller er blevet opfordret til at tiltræde denne konvention i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 50.
2. Der skal gives underretning til European Committee on Crime Problems (CDPC) om enhver ændring, der foreslås af en part, og denne komité skal forelægge Ministerkomiteen en udtalelse om den foreslåede ændring.
3. Ministerkomitéen skal behandle den foreslåede ændring og den udtalelse, der er afgivet af CDPC, og kan vedtage ændringen med det flertal, der er anført i artikel 20.d i Europarådets statut.
4. Teksten til enhver ændring, der vedtages af Ministerkomitéen i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, skal fremsendes til parterne til godkendelse.
5. Enhver ændring, der vedtages i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, træder i kraft den tredivte dag efter, at alle parter har underrettet generalsekretæren om deres godkendelse deraf.
6. Ændringer med henblik på ajourføring af de kategorier af strafbare forhold, der er omfattet af bilaget, samt ændring af artikel 13, kan foreslås af enhver part eller Ministerkomiteen. Disse skal af Europarådets generalsekretær viderebringes til parterne.
7. Efter samråd med de parter, der ikke er medlemmer af Europarådet, og om nødvendigt CDPC, kan Ministerkomiteen vedtage en ændring foreslået i overensstemmelse med stk. 6 med det stemmeflertal der er anført i artikel 20, litra d i Europarådets statut. Ændringen skal træde i kraft efter udløbet af en periode på ét år efter den dag, hvor den er fremsendt til parterne. Inden for denne periode kan enhver part give besked til generalsekretæren om enhver indsigelse mod, at ændringen træder i kraft for dens vedkommende.
8. Hvis en tredjedel af parterne meddeler generalsekretæren, at de gør indsigelse mod, at ændringen træder i kraft, skal ændringen ikke træde i kraft.
9. Hvis mindre end en tredjedel af parterne meddeler, at de gør indsigelse, skal ændringen træde i kraft for de parter, der ikke har gjort indsigelse.
10. Når en ændring er trådt i kraft i overensstemmelse med denne artikels stk. 6 til 9, og en part oprindeligt har gjort indsigelse over for denne, skal ændringen træde i kraft i forhold til denne part den første dag i måneden efter den dag, hvor den har fremsendt sin accept til Europarådets generalsekretær. En part, der har gjort indsigelse, kan trække denne tilbage til enhver tid ved meddelelse herom til Europarådets generalsekretær.
11. Hvis en ændring er vedtaget af Ministerkomitéen, kan en stat eller Det Europæiske Fællesskab ikke afgive samtykke til at være bundet af konventionen uden samtidig at acceptere ændringen.

Artikel 55 – Opsigelse

1. Enhver part kan på ethvert tidspunkt opsig konventionen ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær.
2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af notifikationen.
3. Denne konvention skal imidlertid fortsat finde anvendelse på tvangsfuldbyrdelse i henhold til artikel 23 af konfiskation, som der er anmodet om i overensstemmelse med bestemmelserne i konventionen før datoen for opsigelsens ikrafttræden.

Artikel 56 – Notifikationer

Europarådets generalsekretær skal notificere Europarådets medlemsstater, Det Europæiske Fællesskab, de ikke-medlemsstater, som har taget del i udarbejdelsen af konventionen, enhver stat, der er blevet opfordret til at tiltræde den, samt enhver anden part, der har tiltrådt konventionen, om:

- a) undertegning;

- b) deponering af et ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter;
- c) datoen for konventionens ikrafttræden i overensstemmelse med artikel 49 og 50;
- d) erklæringer eller forbehold der fremsættes efter artikel 53; og
- e) enhver anden handling, notifikation eller meddelelse vedrørende konventionen.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Warszawa, den 16. maj 2005 på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der deponeres i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær fremsender bekræftede genpartier heraf til Europarådets medlemsstater, til Det Europæiske Fællesskab, til de ikke-medlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af konventionen, samt til enhver stat, der er blevet opfordret til at tiltræde den.

Bilag

- a) deltagelse i en organiseret kriminel sammenslutning og organiseret pengeafpresning;
- b) terrorisme, herunder finansiering af terrorisme;
- c) menneskehandel og menneskesmugling;
- d) seksuel udnyttelse, herunder seksuelt udnyttelse af børn;
- e) ulovlig handel med narkotiske stoffer og psykofarmaka;
- f) ulovlig våbenhandel;
- g) ulovlig handel med stjålne og andre værdier;
- h) korruption og bestikkelse;
- i) bedrageri;
- j) falskmøntneri;
- k) produktplagiering og -pirateri;
- l) miljøforbrydelser;
- m) mord og alvorlig legemsbeskadigelse;
- n) bortførelse, ulovlig frihedsberøvelse og gidseltagning;
- o) røveri eller tyveri;
- p) smugling;
- q) afpresning;
- r) dokumentfalsk;
- s) pirateri; og
- t) insiderhandel og markedsmanipulation.

«

Tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering

Strasbourg, den 10. november 2010

Præambel

Europarådets medlemsstater, der undertegner denne protokol,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer;

der ønsker at styrke deres muligheder for hver især og sammen at reagere over for kriminalitet;

der henviser til bestemmelserne i den europæiske konvention om udlevering (ETS Nr. 24), der blev åbnet for undertegnelse i Paris den 13. december 1957 (i det følgende betegnet »konventionen«) samt de to tillægsprotokoller dertil (ETS Nr. 86 og 98), udfærdiget i Strasbourg henholdsvis den 15. oktober 1975 og den 17. marts 1978;

der finder det ønskværdigt at supplere konventionen på en række områder for at forenkle og fremme udleveringsproceduren, hvor personen, der søges udleveret, har givet samtykke dertil;

er blevet enige om følgende:

Artikel 1 – Pligt til at udlevere efter den forenklede procedure

De kontraherende parter forpligter sig til at udlevere personer til hinanden i henhold til den forenklede procedure som bestemt ved nærværende protokol, hvor personerne søges udleveret i henhold til konventionens artikel 1, forudsat at de pågældende har givet samtykke dertil, og at det tiltrædes af den anmodede part.

Artikel 2 – Indledning af proceduren

1. Når personen, der søges udleveret, er genstand for en anmodning om foreløbig anholdelse og fængsling i henhold til konventionens artikel 16, skal der ved udlevering, som anført i artikel 1 i nærværende protokol, ikke fremsendes en anmodning om udlevering med tilhørende dokumentation i henhold til artikel 12 i konventionen. Følgende oplysninger afgivet af den anmodende part skal af den anmodede part anses for at være tilstrækkelige med henblik på anvendelse af artikel 3 til 5 i nærværende protokol og denne parts endelige beslutning om udlevering efter den forenklede procedure:
  - a) den ønskede persons identitet, herunder den pågældendes nationalitet eller nationaliteter, hvor dette er kendt;
  - b) den myndighed, der anmoder om anholdelse;
  - c) om der findes en arrestordre eller et andet dokument med samme juridiske virkning eller en eksigibel dom samt en bekræftelse af, at personen søges udleveret i henhold til konventionens artikel 1;
  - d) karakteren samt en juridisk beskrivelse af det strafbare forhold, herunder strafammen eller den idømte straf ved den endelige dom, herunder hvorvidt en del af dommen allerede er fuldbyrdet;
  - e) oplysning om forældelse og afbrydelse heraf;
  - f) en beskrivelse af de omstændigheder hvorunder det strafbare forhold er begået, herunder tidspunktet, stedet og graden af den udleveringsbegærede persons deltagelse deri;
  - g) for så vidt det er muligt, følgerne af det strafbare forhold;

- h) i tilfælde hvor der begæres udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en endelig dom, hvorvidt dommen er afsagt in absentia.
2. Uanset bestemmelserne i stk. 1, kan der anmodes om supplerende oplysninger, hvis de i det nævnte stk. 1 anførte oplysninger ikke er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den anmodede part at træffe afgørelse om udlevering.
  3. I tilfælde hvor den anmodede part har modtaget en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12, skal nærværende protokol finde tilsvarende anvendelse.

Artikel 3 – Pligt til at informere personen

Hvor en person, der begæres udleveret, anholdes i overensstemmelse med konventionens artikel 16, skal den kompetente myndighed hos den anmodede part, i henhold til dens egen lovgivning og uden ugrundet ophold, informere personen om den anmodning, der er fremsat vedrørende ham eller hende, samt om muligheden for anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure i henhold til nærværende protokol.

Artikel 4 – Samtykke til udlevering

1. Samtykke fra den person der søges udleveret, og eventuelt dennes udtrykkelige afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen, skal afgives over for den anmodede parts kompetente judicielle myndighed i henhold til den pågældende parts lovgivning.
2. Hver af parterne skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at et samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, er tilvejebragt på en sådan måde, at det kan fastslås, at den pågældende har givet samtykke og afkald frivilligt og med fuld bevidsthed om de retlige konsekvenser. Med henblik herpå skal personen, der søges, udleveret have ret til advokatbistand. Om nødvendigt skal den anmodede part sikre, at personen, der søges udleveret, får bistand fra en tolk.
3. Samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, skal protokolleres i henhold til den anmodede parts lovgivning.
4. Med forbehold for stk. 5 kan et samtykke og eventuelt afkald som anført i stk. 1 ikke tilbagekaldes.
5. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på ethvert senere tidspunkt erklære, at et samtykke og et eventuelt afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes. Et samtykke kan tilbagekaldes, indtil den anmodede part træffer sin endelige afgørelse om udlevering efter den forenkledede procedure. I så fald skal der ikke tages hensyn til perioden mellem meddelelsen om samtykke og om tilbagekaldelsen deraf ved beregningen af de i konventionens artikel 16, stk. 4, anførte tidsrum. Et afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes, indtil den pågældende person udleveres. Enhver tilbagekaldelse af et samtykke til udlevering eller afkald på anvendelse af specialitetsreglen skal protokolleres i henhold til den anmodede parts lovgivning og straks meddeles til den anmodende part.

Artikel 5 – Afkald på anvendelse af specialitetsreglen

Hver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et senere tidspunkt erklære, at reglerne i konventionens artikel 14 ikke skal finde anvendelse, hvor den person, der udleveres af den pågældende stat, i henhold til artikel 4 i nærværende protokol:

- a) giver samtykke til udlevering; eller
- b) giver samtykke til udlevering og udtrykkeligt giver afkald på sin ret til anvendelse af specialitetsreglen.

Artikel 6 – Underretninger i tilfælde af foreløbig anholdelse

1. For at den anmodende part, hvor det er nødvendigt, kan fremsende en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12, skal den anmodede part sende underretning til den så hurtigt som muligt og senest ti dage efter den dag, hvor den foreløbige anholdelse er sket, om hvorvidt den person, der ønskes udleveret, har givet sit samtykke til udlevering.
2. I særlige tilfælde, hvor den anmodede part beslutter ikke at anvende den forenklede procedure på trods af samtykke fra personen, der søges udleveret, skal den underrette den anmodende part herom i så tilstrækkelig god tid, at det er muligt for sidstnævnte at fremsætte en begæring om udlevering før udløbet af den frist på 40 dage, der er fastsat i konventionens artikel 16.

Artikel 7 – Meddelelse om afgørelsen

Hvor personen, der søges udleveret, har givet sit samtykke til udlevering, skal den anmodede part underrette den anmodende part om sin afgørelse med hensyn til udlevering efter den forenklede procedure inden tyve dage fra den dag, hvor personen gav samtykke.

Artikel 8 – Kommunikationsmidler

I forbindelse med nærværende protokol kan henvendelser fremsendes elektronisk eller på andre måder, der indebærer skriftlig dokumentation, under forhold der gør det muligt for parterne at fastslå deres ægthed, samt via International Criminal Police Organisation (Interpol). I ethvert tilfælde skal den pågældende part, efter anmodning, til enhver tid fremsende originaler eller bekræftede genparter af dokumenterne.

Artikel 9 – Overgivelse af personen der skal udleveres

Overgivelse skal finde sted så hurtigt som muligt, og helst inden for ti dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering.

Artikel 10 – Samtykke afgivet efter udløbet af tidsfristen efter artikel 6

Hvor personen, der søges udleveret, først har givet sit samtykke efter udløbet af tidsfristen på ti dage, der er fastsat i nærværende protokols artikel 6, stk. 1, skal den anmodede part anvende den forenklede procedure som bestemt i nærværende protokol, hvis den pågældende part endnu ikke har modtaget en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12.

Artikel 11 – Gennemtransport

I tilfælde af gennemtransport i henhold til betingelserne i konventionens artikel 21, hvor en person skal udleveres til den anmodende part efter den forenklede procedure, skal følgende bestemmelser finde anvendelse:

- a) a begæringen om overførsel skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige efter artikel 2, stk. 1, i nærværende protokol;
- b) b den part, der anmodes om at tillade overførsel, kan anmode om supplerende oplysninger, hvis de oplysninger, der er anført i litra a, ikke er tilstrækkelige til, at den pågældende part kan træffe afgørelse om overførsel.

Artikel 12 – Forholdet til konventionen og andre internationale retsakter

1. De ord og udtryk, der er anvendt i denne protokol, skal fortolkes i overensstemmelse med den betydning, de er tillagt i konventionen. Med hensyn til de parter, der deltager i protokollen, skal konventionens bestemmelser finde tilsvarende anvendelse, for så vidt de er forenelige med bestemmelserne i denne protokol.
2. Bestemmelserne i denne protokol berører ikke anvendelsen af konventionens artikel 28, stk. 2 og 3, vedrørende forholdet mellem konventionen og bilaterale eller multilaterale overenskomster.

Artikel 13 – Mindelige løsninger

Europarådets European Committee on Crime Problems skal holdes løbende informeret om anvendelsen af denne protokol og skal gøre det fornødne for at fremme en mindelig løsning, hvis der måtte opstå vanskeligheder på grund af fortolkningen og anvendelsen af protokollen.

Artikel 14 – Undertegnelse og ikrafttræden

1. Denne protokol skal være åben for undertegnelse for de af Europarådets medlemsstater, der er parter i eller har undertegnet konventionen. Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes. En signatar kan ikke ratificere, acceptere eller godkende protokollen, medmindre den tidligere har ratificeret, accepteret eller godkendt konventionen, eller gør dette samtidigt. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
2. Denne protokol træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af det tredje ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.
3. For så vidt angår enhver undertegnende stat, der efterfølgende deponerer sit ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument, skal denne protokol træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor deponeringen er sket.

Artikel 15 – Tiltrædelse

1. Enhver ikke-medlemsstat, som har tiltrådt konventionen, kan tiltræde denne protokol, efter at den er trådt i kraft.
2. En sådan tiltrædelse skal ske ved deponering af et tiltrædelsesinstrument hos Europarådets generalsekretær.
3. For så vidt angår enhver tiltrædende stat skal protokollen træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor tiltrædelsesinstrumentet er deponeret.

Artikel 16 – Territorial gyldighed

1. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne protokol skal finde anvendelse.
2. Enhver stat kan på et senere tidspunkt ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af denne protokol til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder protokollen i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende erklæring.
3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagekaldes ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagekaldelsen træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende meddelelse.

Artikel 17 – Erklæringer og forbehold

1. Forbehold, som en stat har taget over for enhver bestemmelse i konventionen eller de to tillægsprotokoller dertil, skal også være gældende for denne protokol, medmindre den pågældende stat på tidspunktet for undertegnelse, eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, erklærer andet. Det samme skal være gældende for enhver erklæring, der fremsættes vedrørende eller i medfør af bestemmelser i konventionen eller de to tillægsprotokoller dertil.
2. Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den forbeholder sig ret til helt eller delvist ikke at anvende denne protokols artikel 2, stk. 1. Der kan ikke tages andre forbehold.

3. Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, eller på ethvert senere tidspunkt, fremsætte de erklæringer, der er anført i denne protokols artikel 4, stk. 5, og artikel 5.
4. Enhver stat kan helt eller delvist tilbagekalde et forbehold eller en erklæring, den har taget eller fremsat i overensstemmelse med denne protokol ved en erklæring fremsendt til Europarådets generalsekretær, idet denne erklæring skal have virkning fra den dag, hvor den modtages.
5. Enhver part, der har taget et forbehold til denne protokols artikel 2, stk. 1, i overensstemmelse med denne artikels stk. 2, kan ikke forlange, at en anden part anvender den pågældende bestemmelse. Den kan dog, såfremt dens forbehold er delvis eller betinget, kræve at bestemmelsen anvendes i det omfang, den selv har accepteret den.

Artikel 18 – Opsigelse

1. Enhver part kan for så vidt angår parten selv opsigte denne protokol ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær.
2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i måneden, der følger efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor Europarådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.
3. Opsigelse af konventionen medfører automatisk opsigelse af denne protokol.

Artikel 19 – Notifikationer

Europarådets generalsekretær skal notificere Europarådets medlemsstater og enhver stat, der har tiltrådt denne protokol, om:

- a) undertegning;
- b) deponering af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument;
- c) datoen for denne protokols ikrafttræden i overensstemmelse med artikel 14 og 15;
- d) enhver erklæring, der fremsættes efter artikel 4, stk. 5, artikel 5, artikel 16 og artikel 17, stk. 1, samt enhver tilbagekaldelse af en sådan erklæring;
- e) ethvert forbehold, der tages i overensstemmelse med artikel 17, stk. 2, og enhver tilbagekaldelse af et sådant forbehold;
- f) enhver notifikation, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 18, samt datoen for opsigelsens ikrafttræden;
- g) enhver anden handling, erklæring, notifikation eller meddelelse vedrørende denne protokol.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne protokol.

Udfærdiget i Strasbourg den 10. november 2010 på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der skal være deponeret i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter heraf til hver enkelt af Europarådets medlemsstater samt til de ikke-medlemsstater, der har tiltrådt konventionen.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Gennemførelse af Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt om finansiering af terrorisme
  - 2.1. Gældende ret
    - 2.1.1. Straf
    - 2.1.2. Efterforskning
    - 2.1.3. Konfiskation
    - 2.1.4. Fuldbydelse af udenlandske afgørelser om konfiskation mv.
  - 2.2. Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens hovedindhold
  - 2.3. Justitsministeriets overvejelser
    - 2.3.1. Indledende bemærkninger
    - 2.3.2. Tavshedspålæg
    - 2.3.3. Fuldbydelse af udenlandske afgørelser om konfiskation
3. Udlevering af lovovertrædere
  - 3.1. Gældende ret
    - 3.1.1. Indledning
    - 3.1.2. Betingelser for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden
    - 3.1.3. Behandling af sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden
    - 3.1.4. Forbud mod dobbelt strafforfølgning
    - 3.1.5. Andre bestemmelser
  - 3.2. Tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen
  - 3.3. Fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen
  - 3.4. Justitsministeriets overvejelser
    - 3.4.1. Forenklet procedure for udlevering ved samtykke
      - 3.4.1.1. Generelt
      - 3.4.1.2. Oplysninger, der skal forelægges den anmodede stat
      - 3.4.1.3. Samtykke til udlevering
      - 3.4.1.4. Specialitetsreglen
    - 3.4.2. Modernisering af visse regler i udleveringsloven
      - 3.4.2.1. Forældelse
      - 3.4.2.2. Begæringen og de medfølgende dokumenter
      - 3.4.2.3. Specialitetsreglen
      - 3.4.2.4. Forbud mod dobbelt strafforfølgning
      - 3.4.2.5. Videreudlevering til en tredje stat
      - 3.4.2.6. Gennemtransport
      - 3.4.2.7. Kommunikationskanaler og -midler
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
6. Administrative konsekvenser for borgere
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder mv.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre de ændringer i retsplejeloven og lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., der er nødvendige for, at Danmark kan ratificere Europarådets konvention fra 2005 om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare

handling samt finansiering af terrorisme (herefter »hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen«). Konventionen indeholder bl.a. regler om kriminalisering af hvidvask og økonomisk støtte til terrorisme, ligesom der i konventionen fastsættes regler om efterforskning, anvendelse af konfiskation og internationalt samarbejde i forbindelse hermed.

Dansk ret opfylder i vidt omfang de forpligtelser, der følger af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen. En dansk ratifikation af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen vil således alene nødvendiggøre enkelte ændringer af reglerne i retsplejeloven om tavshedspålæg i forbindelse med edition (pålæg om at forevise eller udlevere genstande) og af reglerne i lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om konfiskation.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, og § 2, og bemærkningerne hertil samt pkt. 2 i de almindelige bemærkninger.

Lovforslaget har endvidere til formål at gennemføre de ændringer i udleveringsloven, der er nødvendige for, at Danmark kan ratificere den tredje tillægsprotokol fra 2010 til den europæiske konvention om udlevering (herefter »den tredje tillægsprotokol«) og den fjerde tillægsprotokol fra 2012 til den europæiske konvention om udlevering (herefter »den fjerde tillægsprotokol«).

Hovedformålet med den tredje tillægsprotokol er at indføre en forenklet og hurtigere procedure i sager om udlevering, hvor den, der søges udleveret, og den anmodede stat meddeler samtykke til udlevering. Der vil således kunne anvendes en forenklet procedure i det omfang, den person, der begæres udleveret, og den anmodede stat meddeler samtykke til udlevering.

Hovedformålet med den fjerde tillægsprotokol er at modernisere en række af bestemmelserne i udleveringskonventionen og supplere den i visse henseender på baggrund af den udvikling i det internationale samarbejde på det strafferetlige område, der er sket siden vedtagelsen af udleveringskonventionen i 1957 og de to tillægsprotokoller hertil i 1975 og 1978. Det drejer sig bl.a. om udleveringskonventionens bestemmelse om forældelse og den såkaldte specialitetsregel (om at drage den udleverede til ansvar for en anden strafbar handling, der er begået før udleveringen, end den, som den pågældende er udleveret for).

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 4, 12 og 13, og bemærkningerne hertil samt pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Med vedtagelsen af dette lovforslag giver Folketinget i medfør af grundlovens § 19 sit samtykke til, at Danmark ratificerer hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen samt den tredje og fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen.

I tilknytning til de foreslåede ændringer af reglerne om tavshedspålæg, der meddeles i forbindelse med edition, foreslås det, at der i retsplejeloven også gives adgang til at meddele tavshedspålæg i forbindelse med ransagning hos ikke-mistænkte. Endvidere foreslås det, at der foretages visse ændringer af udleveringslovens regler vedrørende princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning (»ne bis in idem«), navnlig med henblik på at sikre, at princippet også finder anvendelse, hvor den tidligere strafforfølgning eller straf-

fuldbyrdelse er foregået i den stat, der anmoder om udlevering. Endelig foreslås det, at der i udleveringsloven indsættes en udtrykkelig hjemmel til at anvende visse straffeprocessuelle tvangsindgreb i forhold til personer, der føres gennem riget i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden. Anvendelse af tvangsindgreb, som f.eks. anholdelse og varetægtsfængsling, kan helt undtagelsesvis være relevant, hvis gennemtransporten f.eks. forsinkes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, og § 3, nr. 2, 5-8 og 11, og bemærkningerne hertil samt pkt. 2.3.2, 3.4.2.4, 3.4.2.5 og 3.4.2.6.2. i de almindelige bemærkninger.

2. Gennemførelse af Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt om finansiering af terrorisme

2.1. Gældende ret

2.1.1. Straf

Hvidvask af udbytte fra strafbare handlinger er i dansk ret kriminaliseret ved straffelovens § 290 om hæleri. Efter bestemmelsens stk. 1 straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder den, som uberettiget modtager eller skaffer sig eller andre del i udbytte, der er opnået ved en strafbar lovovertrædelse, og den, der uberettiget ved at skjule, opbevare, transportere, hjælpe til afhændelse eller på lignende måde efterfølgende virker til at sikre en anden udbyttet af en strafbar lovovertrædelse. Straffen kan efter stk. 2 stige til fængsel i 6 år, når hæleriet er af særligt grov beskaffenhed navnlig på grund af forbrydelsens erhvervs-mæssige eller professionelle karakter eller som følge af den opnåede eller tilsigtede vinding, eller når et større antal forbrydelser er begået. Straf for hæleri kan ikke pålægges den, som modtager udbytte til sædvanligt underhold fra familiemedlemmer eller samlever, eller den, der modtager udbytte som normalt vederlag for sædvanlige forbrugsvarer, brugsting eller tjenester, jf. stk. 3.

Finansiering af terrorisme er kriminaliseret ved straffelovens § 114 b, hvorefter den, som direkte eller indirekte yder økonomisk støtte til, direkte eller indirekte tilvejebringer eller indsamler midler til eller direkte eller indirekte stiller penge, andre formuegoder eller finansielle eller andre lignende ydelser til rådighed for en person, en gruppe eller en sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af § 114 eller § 114 a om terrorisme, straffes med fængsel indtil 10 år.

Lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme (herefter »hvidvaskloven«), jf. lovbekendtgørelse nr. 353 af 20. april 2012 med senere ændringer, indeholder bl.a. nærmere regler om undersøgelses- og underretningspligt for de virksomheder og personer, som er omfattet af loven. Efter lovens § 4, stk. 1, forstås ved hvidvask i lovens forstand uberettiget at modtage eller skaffe sig eller andre del i økonomisk udbytte, der er opnået ved en strafbar lovovertrædelse, uberettiget at skjule,

opbevare, transportere, hjælpe til afhændelse eller på anden måde efterfølgende virke til at sikre det økonomiske udbytte fra en strafbar lovovertrædelse eller forsøg på eller medvirken til sådanne dispositioner. Efter lovens § 5 forstås ved finansiering af terrorisme i lovens forstand finansiering af terrorisme som defineret i straffelovens § 114 b, for så vidt angår handlinger omfattet af straffelovens § 114 om terrorisme.

2.1.2. Efterforskning

Efterforskning af sager om hvidvask af udbyttet fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme sker efter reglerne i retsplejeloven. Der er således adgang til at anvende retsplejelovens tvangsindgreb under efterforskningen af sådanne sager i samme omfang som ved efterforskning af andre forbrydelser. I det følgende beskrives visse af retsplejelovens tvangsindgreb.

2.1.2.1. Retsplejelovens kapitel 73 giver under visse nærmere betingelser adgang til at foretage ransagning hos ikke-mistænkte.

Efter retsplejelovens § 795, stk. 1, er ransagning af husrum, andre lokaliteter eller genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, dog ikke omfattet af reglerne i retsplejelovens kapitel 73, såfremt den pågældende meddeler skriftligt samtykke til ransagningen, eller der i tilslutning til opdagelsen eller anmeldelsen af en forbrydelse gives samtykke af den pågældende.

Hvis den pågældende ikke meddeler samtykke, må ransagning hos en person, der ikke er mistænkt, efter bestemmelsen kun ske, hvis efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængselsstraf, og der er bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen.

Afgørelse om ransagning hos ikke-mistænkte træffes ved rettens kendelse, jf. retsplejelovens § 796, stk. 2. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres.

Såfremt undersøgelsens øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan politiet efter retsplejelovens § 796, stk. 3, dog træffe beslutning om at foretage ransagningen. Fremsætter den, mod hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. Inden retten i disse tilfælde træffer afgørelse, skal der være givet den, mod hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig, adgang til at udtale sig, jf. retsplejelovens § 796, stk. 4. I sådanne sager finder § 748, stk. 5 og 6, tilsvarende anvendelse. Efter § 748, stk. 5, kan retten på begæring bestemme, at der ikke skal gives sigtede underretning om et retsmødes afholdelse, eller at sigtede helt eller delvis skal være udelukket fra at overvære et retsmøde, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til

sagens opklaring eller tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet. Efter § 748, stk. 6, skal retten, hvis sigtede er til stede, og ellers politiet, snarest gøre ham bekendt med, hvad der er tilført retsbogen, hvis sigtede har været udelukket fra at overvære et retsmøde. Hvis de særlige hensyn, som har begrundet udelukkelsen, fortsat er til stede, kan sigtede dog af retten afskæres herfra, ligesom retten kan pålægge forsvareren ikke at give sigtede underretning om, hvad der er passeret i retsmødet. Pålægget kan udstrækkes, indtil tiltalte har afgivet forklaring under hovedforhandlingen.

Retsplejelovens § 1002, stk. 1, 1. pkt., bestemmer, at reglerne i lovens kapitel 74 om beslaglæggelse til sikkerhed for det offentlige krav på sagsomkostninger, krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, bødekraft eller forurettedes krav på erstatning i sagen finder tilsvarende anvendelse, efter at dom er afsagt. Efter retsplejelovens § 1002, stk. 1, 2. pkt., er der endvidere, efter at dom er afsagt, mulighed for at anvende ransagningsreglerne i lovens kapitel 73, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der ved ransagning kan findes genstande eller værdier, som kan beslaglægges efter bestemmelsens 1. pkt.

2.1.2.2. Retsplejelovens kapitel 74 indeholder regler om beslaglæggelse og om meddelelse af pålæg om forevisning eller udlevering af genstande (edition).

Efter retsplejelovens § 801, stk. 1, nr. 2, kan der bl.a. foretages beslaglæggelse til sikring af det offentlige krav på konfiskation.

Genstande, som en mistænkt har rådighed over, kan efter retsplejelovens § 802, stk. 1, bl.a. beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres.

Gods, som en mistænkt ejer, kan efter retsplejelovens § 802, stk. 2, bl.a. beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og beslaglæggelse anses for nødvendig for at sikre det offentlige krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, § 76 a, stk. 5, og § 77 a, 2. pkt.

Genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, kan bl.a. beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres, jf. retsplejelovens § 803, stk. 1, 1. pkt. Andre formuegoder, herunder penge, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, kan beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, bl.a. hvis der er grund til at antage, at disse formuegoder bør konfiskeres, jf. § 803, stk. 1, 2. pkt. I disse sager finder retsplejelovens § 189 finder tilsvarende anvendelse, jf. § 803, stk. 1, 3. pkt.

Efter retsplejelovens § 189, stk. 1, kan retten eller politiet give et tavshedspålæg til en ikke-mistænkt, hos hvem der foretages beslaglæggelse med hensyn til den pågældendes viden om sagen, såfremt hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler derfor. Pålægget bortfalder efter § 189, stk. 2, 1. pkt., når sagen er afsluttet. Pålægget kan dog forinden ophæves af retten eller politiet, jf. § 189, stk. 2, 2. pkt. Såfremt politiet nægter at ophæve et pålæg, kan afgørelsen efter begæring forelægges retten og den pågældende skal gøres bekendt med adgangen hertil, jf. § 189, stk. 2, 3. og 4. pkt. Overtrædelse af et tavshedspålæg straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. § 189, stk. 3.

Efter retsplejelovens § 804, stk. 1, kan der bl.a. som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, meddeles en person, der ikke er mistænkt, pålæg om edition, hvis der er grund til at antage, at en genstand, som den pågældende har rådighed over, bør konfiskeres.

Er en genstand udleveret til politiet efter pålæg om edition, finder reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens § 803, stk. 1, tilsvarende anvendelse, jf. § 804, stk. 2. Henvisningen til § 803, stk. 1, indebærer bl.a., at der er mulighed for at meddele et tavshedspålæg efter § 189 i forhold til den, som får pålæg om edition.

Afgørelse om beslaglæggelse og pålæg om edition træffes af retten ved kendelse efter politiets begæring. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres, jf. retsplejelovens § 806, stk. 1 og 2.

Såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan politiet træffe beslutning om beslaglæggelse og edition, jf. retsplejelovens § 806, stk. 3, 1. pkt. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes, jf. § 806, stk. 3, 2. pkt.

Der er endvidere, efter at dom er afsagt, i henhold til retsplejelovens § 1002, stk. 1, 1. pkt., mulighed for at foretage beslaglæggelse til sikkerhed for det offentlige krav på bl.a. konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5. Efter retsplejelovens § 1002, stk. 1, 2. pkt., er der herudover mulighed for at anvende editionsreglerne i lovens kapitel 74, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der ved edition kan findes genstande eller værdier, som kan beslaglægges efter bestemmelsens 1. pkt.

2.1.3. Konfiskation

Straffelovens kapitel 9 om andre retsfølger af den strafbare handling indeholder i §§ 75-77 a bestemmelser om konfiskation.

Straffelovens § 75 omhandler udbytte- og genstandskonfiskation.

Det følger af bestemmelsens stk. 1, at udbyttet ved en strafbar handling eller et hertil svarende beløb helt eller delvis kan konfiskeres. Savnes der fornødent grundlag for at fastslå beløbets størrelse, kan der konfiskeres et beløb, som skønnes at svare til det indvundne udbytte.

Efter stk. 2 kan der endvidere ske konfiskation af genstande, der har været brugt eller bestemt til at bruges ved en strafbar handling, genstande, der er frembragt ved en strafbar handling, og genstande, med hensyn til hvilke der i øvrigt er begået en strafbar handling, såfremt det må anses for påkrævet for at forebygge yderligere lovovertrædelser, eller særlige omstændigheder i øvrigt taler derfor. I stedet for konfiskation af de nævnte genstande kan der konfiskeres et beløb svarende til deres værdi eller en del heraf, ligesom der i stedet kan træffes bestemmelse om foranstaltninger vedrørende genstandene til forebyggelse af yderligere lovovertrædelser, jf. bestemmelsens stk. 3 og 4.

Konfiskation af udbytte efter § 75, stk. 1, kan ske hos den, som udbyttet er tilfaldet umiddelbart ved den strafbare handling, jf. straffelovens § 76, stk. 1, mens konfiskation af de i § 75, stk. 2 og 3, nævnte genstande og værdier kan ske hos den, der er ansvarlig for lovovertrædelsen, og hos den, på hvis vegne den pågældende har handlet, jf. straffelovens § 76, stk. 2. For så vidt angår særligt sikrede rettigheder over genstande, der konfiskeres, fremgår det af § 76, stk. 3, at disse kun bortfalder efter rettens bestemmelse under betingelser svarende til de i § 76, stk. 2, anførte.

Hvis en af de i § 76, stk. 1 og 2, nævnte personer efter den strafbare handling har foretaget dispositioner over udbytte eller genstande af den i § 75, stk. 2, omhandlede beskaffenhed eller rettigheder herover, kan det overdragne eller dets værdi konfiskeres hos erhververen, såfremt denne var bekendt med det overdragnes forbindelse med den strafbare handling eller har udvist grov uagtsomhed i denne henseende, eller hvis overdragelsen er sket som gave, jf. § 76, stk. 4.

Straffelovens § 76 a omhandler konfiskation af formuegoder. Det er ved konfiskation efter § 76 a – i modsætning til konfiskation efter straffelovens § 75 a, stk. 1 – ikke et krav, at anklagemyndigheden kan identificere den konkrete lovovertrædelse, som har gjort det muligt at erhverve det pågældende formuegode.

Straffelovens § 76 a, stk. 1, giver mulighed for at foretage hel eller delvis konfiskation af formuegoder, der tilhører en person, som findes skyldig i en strafbar handling, når handlingen er af en sådan karakter, at den kan give betydeligt udbytte, og den efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover eller er en overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer.

Efter straffelovens § 76 a, stk. 2, kan der under de samme betingelser som efter stk. 1 foretages hel eller delvis konfiskation af formuegoder, som den domfældtes ægtefælle eller

samlever har erhvervet, medmindre formuegodet er erhvervet mere end 5 år før den strafbare handling, som danner grundlag for konfiskation efter stk. 1, eller ægteskabet eller samlivsforholdet ikke bestod på tidspunktet for erhvervelsen.

Det følger endvidere af straffelovens § 76 a, stk. 3, at der under de samme betingelser som efter stk. 1 kan foretages hel eller delvis konfiskation af formuegoder overdraget til en juridisk person, som domfældte alene eller sammen med sine nærmeste har en bestemmende indflydelse på. Det samme gælder, hvis den pågældende oppebærer en betydelig del af den juridiske persons indtægter. Konfiskation kan dog ikke ske, hvis formuegodet er overdraget til den juridiske person mere end 5 år før den strafbare handling, som danner grundlag for konfiskation efter stk. 1.

Efter straffelovens § 76 a, stk. 4, kan konfiskation efter stk. 1-3 ikke ske, hvis den pågældende sandsynliggør, at et formuegode er erhvervet på lovlig måde eller for lovligt erhvervede midler.

I stedet for konfiskation af bestemte formuegoder efter § 76 a, stk. 1-3, kan der efter straffelovens § 76 a, stk. 5, konfiskeres et beløb svarende til deres værdi eller en del heraf.

Efter straffelovens § 77, stk. 1, kan det udbytte eller formuegode, som konfiskeres efter § 75, stk. 1, eller § 76 a, anvendes til dækning af eventuelle erstatningskrav i anledning af lovovertrædelsen. Det samme gælder genstande og værdier, som er konfiskeret efter § 75, stk. 2 og 3, såfremt der ved dommen træffes bestemmelse derom, jf. § 77, stk. 2. Har den dømte i et af de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde betalt den forurettede erstatning efter dommen, nedsættes konfiskationsbeløbet tilsvarende, jf. § 77, stk. 3.

Endelig kan der i medfør af straffelovens § 77 a konfiskeres genstande, som på grund af deres beskaffenhed i forbindelse med andre foreliggende omstændigheder må befrygtes at ville blive brugt ved en strafbar handling, hvis det må anses for påkrævet for at forebygge den strafbare handling. Der kan under samme betingelser ske konfiskation af andre formuegoder, herunder penge. § 75, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse.

2.1.4. Fuldbyrkelse af udenlandske afgørelser om konfiskation mv.

Danmark har med enkelte undtagelser ikke gennemført særlig lovgivning om gensidig retshjælp i straffesager. Det antages imidlertid med støtte i retspraksis, at udenlandske begæring om efterforskningsskridt i Danmark kan imødekommes, uanset om fremsættelsen og behandlingen er reguleret i en aftale, der finder anvendelse mellem Danmark og den pågældende stat. De relevante efterforskningsskridt gennemføres i givet fald på grundlag af en analog anvendelse af de relevante bestemmelser i retsplejeloven, således at en udenlandsk anmodning om f.eks. beslaglæggelse kan imødekommes, hvis beslaglæggelsen ville kunne gennemføres i

forbindelse med en tilsvarende national strafferetlig efterforskning.

Fuldbyrkelse af udenlandske afgørelser om bl.a. konfiskation her i landet er derimod reguleret i lov om international fuldbyrkelse af straf m.v.

Efter lovens §§ 5 og 5 a finder retsplejelovens regler om bl.a. konfiskation tilsvarende anvendelse ved fuldbyrkelse af udenlandske afgørelser om konfiskation, som er omfattet af den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, FN-konventionen af 20. december 1988 imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer eller den europæiske konvention af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbar forhold (herefter: »1990-konventionen«), når den pågældende konventions betingelser er opfyldt. De pågældende konventioner er medtaget som bilag til loven.

For så vidt angår fuldbyrkelsen af strafferetlige afgørelser om beslaglæggelse, bødestraf og konfiskation udstedt i andre medlemsstater af Den Europæiske Union gælder den særlige ordning efter lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrkelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, som senest ændret ved lov nr. 1375 af 28. december 2011.

2.2. Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens hovedindhold

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen er medtaget som bilag 1 til denne ændringslov.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen, der blev vedtaget i 2005, har bl.a. til formål at revidere 1990-konventionen. Danmark har ratificeret 1990-konventionen ved lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fuldbyrkelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrkelse af straf m.v. og retsplejeloven (International strafferet).

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel I (artikel 1) definerer konventionens hovedbegreber: udbytte, formuegode, genstand, konfiskation, førforbrydelse, finansiel efterretningsenhed, indefrysning eller beslaglæggelse og finansiering af terrorisme.

Kapitel II (artikel 2) vedrører konventionens anvendelse på finansiering af terrorisme.

Kapitel III, afsnit 1 (artikel 3-11), handler om de foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan. *Artikel 3* omhandler konfiskation, mens *artikel 4* vedrører efterforskningsmæssige og foreløbige foranstaltninger. Herudover indeholder *artikel 5* regler om indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation. *Artikel 6* foreskriver endvidere, at der skal ske en passende forvaltning af formuegoder, som er indefrosset eller beslaglagt efter konventionens artikel 4 og 5. *Artikel 7*

handler om efterforskningsbeføjelser og efterforskningsteknikker, mens *artikel 8* forpligter parterne til at sikre, at en fysisk eller juridisk person, som berøres af et indgreb, der er foretaget i medfør af bestemmelser i dette afsnit af konventionen, har adgang til effektive retsmidler til at varetage sine interesser. *Artikel 9* vedrører hvidvask af penge og *artikel 10* vedrører strafansvar for juridiske personer. Endelig forpligter *artikel 11* de kontraherende parter til at sikre, at endelige domme fra andre konventionsparter, som er afsagt i forbindelse med forhold, der er strafbare i henhold til konventionen, kan tages i betragtning ved strafudmålingen.

Kapitel III, afsnit 2 (artikel 12-14), omhandler finansielle efterretningsenheder (FIU'er) og forebyggelse af hvidvask. *Artikel 12* forpligter bl.a. de kontraherende parter til at oprette en finansiell efterretningsenhed (FIU). *Artikel 13* omhandler forebyggende foranstaltninger mod hvidvask, mens *artikel 14* forpligter de kontraherende parter til at træffe de nødvendige foranstaltninger for, at deres FIU eller en anden kompetent myndighed kan gribe umiddelbart ind og tilbageholde en transaktion, når der er mistanke om, at den har forbindelse til hvidvask.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens *kapitel IV (artikel 15-45)* indeholder konventionens centrale regler om internationalt samarbejde.

Kapitel IV, afsnit 1 (artikel 15), indeholder konventionens generelle principper og foranstaltninger til samarbejde mellem de kontraherende parter.

Kapitel IV, afsnit 2 (artikel 16-20), vedrører efterforskningsassistance. *Artikel 16* forpligter de kontraherende parter til i videst muligt omfang at yde hinanden assistance til identifikation og opsporing af genstande, udbytte og andre formuegoder med henblik på konfiskation, herunder assistance til sikring af beviser. *Artikel 17* omhandler anmodninger om oplysninger om bankkonti. *Artikel 18* vedrører anmodninger om oplysninger om banktransaktioner. *Artikel 19* omhandler anmodninger om overvågning af banktransaktioner, og *artikel 20* angår videregivelse af oplysninger om genstande og udbytte til en anden konventionspart uden forudgående anmodning.

Kapitel IV, afsnit 3 (artikel 21-22), indeholder bestemmelser om foreløbige indgreb. *Artikel 21* forpligter de kontraherende parter til – efter anmodning fra en anden konventionspart – at foretage de nødvendige foreløbige indgreb, f.eks. indefrysning eller beslaglæggelse, for at forhindre salg, overdragelse eller afhændelse af formuegoder, som senere kan blive genstand for en anmodning om konfiskation. Ligeledes forpligtes parterne til at foretage sådanne indgreb, hvis der er modtaget en anmodning om konfiskation af formuegoder fra en anden part i henhold til konventionens artikel 23. Når der er foretaget foreløbige indgreb efter artikel 21, skal den anmodende part efter *artikel 22, stk. 1*, på eget initiativ og hurtigst muligt videregive oplysninger, som kan have indflydelse på opretholdelsen eller omfanget af det foreløbige indgreb, til den anmodede part. Ligeledes skal oplys-

ninger, som den anmodede part måtte anmode om, og som er nødvendige af hensyn til gennemførelse af og opfølgning på de foreløbige indgreb, videregives til denne uden unødigt ophold. Efter *stk. 2* skal den anmodende part så vidt muligt høres før ophævelsen af et foreløbigt indgreb.

Kapitel IV, afsnit 4 (artikel 23-27), omhandler konfiskation. Efter *artikel 23*, har en konventionspart, som modtager en anmodning om konfiskation fra en anden part vedrørende genstande eller formuegoder, som befinder sig på den anmodede parts territorium, bl.a. pligt til enten at fuldbyrde en dom til konfiskation fra den anmodende part eller at overdrage anmodningen til en kompetent myndighed, der kan træffe afgørelse om konfiskation, samt i givet fald at håndhæve afgørelsen. Dette gælder også i forhold til konfiskation af et beløb svarende til værdien af udbyttet, hvis der inden for den anmodede stats territorium befinder sig formuegoder, som kan konfiskeres. *Artikel 24* omhandler gennemførelse af konfiskation, og *artikel 25* omhandler bl.a. afhændelse og tilbagelevering af de konfiskerede formuegoder. Efter *artikel 26* skal en anmodning om konfiskation ikke afskære den anmodende part fra selv at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation. Endvidere skal parterne undgå, at den samlede værdi af det konfiskerede overskrider det beløb, som er fastsat i konfiskationsordren. Efter *artikel 27* er en konventionspart ikke forpligtet til at fængsle en person på det grundlag, at det har vist sig at være umuligt at gennemføre en konfiskation, selv om den anden part har anmodet om fængsling.

Kapitel IV, afsnit 5 (artikel 28-30), omhandler afvisning og udsættelse af samarbejde. *Artikel 28* vedrører afvisning af samarbejde med en anden kontraherende stat. *Stk. 1* angiver, hvornår en part kan afvise at samarbejde, mens *stk. 2* og *3* angiver, hvornår samarbejde i form af efterforskningsassistance og foreløbige indgreb kan nægtes. *Stk. 4* angiver, hvornår samarbejde om konfiskation kan nægtes. *Stk. 5* og *6* vedrører udeblivelsesdomme og forståelsen af dette begreb. *Stk. 7* og *8* angiver, at samarbejde i visse særlige tilfælde ikke kan nægtes efter artikel 28. Efter *artikel 29* kan den anmodede part udsætte at efterkomme en anmodning for ikke at gribe ind i en efterforskning, som foretages af den anmodede parts egne myndigheder. Den anmodede part skal, før der gives afslag, eller en anmodning udsættes, overveje, om en anmodning kan efterkommes delvist eller under visse betingelser, som skønnes nødvendige, jf. *artikel 30*.

Kapitel IV, afsnit 6 (artikel 31 og 32), handler om underretning og beskyttelse af tredjemands rettigheder. *Artikel 31* forpligter de kontraherende parter til i videst muligt omfang at bistå hinanden i forbindelse med forkyndelse af juridiske dokumenter for personer, der foretages konfiskation eller foreløbige indgreb over for, men bestemmelsen skal ikke være til hinder for, at juridiske dokumenter kan sendes direkte til personer i udlandet via post eller kan forkyndes via afsenderpartens konsulære forbindelser hos modtagerparten eller gennem en hos modtagerparten kompetent myndighed, medmindre modtagerparten har taget forbehold herfor. *Artikel 32* forpligter de kontraherende parter til i forbindelse

med anmodninger om samarbejde vedrørende foreløbige indgreb og konfiskation at anerkende judicielle afgørelser truffet af den anmodende part angående tredjemands rettigheder, medmindre tredjemand ikke havde tilstrækkelig mulighed for at gøre sine rettigheder gældende, hvis afgørelsen er uforenelig med en afgørelse truffet af den anmodede part om det samme spørgsmål eller er uforenelig med den offentlige orden i den anmodede part, eller hvis afgørelsen er truffet i strid med den anmodede parts bestemmelser om enekompetence med hensyn til jurisdiktion.

Konventionens kapitel IV, *afsnit 7 (artikel 33-45)*, indeholder processuelle og andre generelle regler. Bestemmelserne forpligter bl.a. de kontraherende parter til at udpege en eller flere centrale myndigheder, som skal være ansvarlige for at sende og besvare anmodninger, gennemføre anmodninger eller videresende disse til andre kompetente myndigheder. De centrale myndigheder skal som udgangspunkt kommunikere direkte med hinanden. Hvis der ikke er tale om tvangsindgreb, kan anmodninger og anden kommunikation i henhold til afsnit 2 om efterforskningsassistance sendes direkte mellem parternes kompetente myndigheder. Herudover fastlægges der bl.a. nærmere krav til indholdet af anmodningerne, hvorledes disse skal fremsendes og om parternes pligt til at informere hinanden.

Kapitel V (artikel 46-47) indeholder bestemmelser om samarbejde mellem de kontraherende parters finansielle efterretningssenheder (FIU'er) med henblik på bekæmpelse af hvidvask af penge i overensstemmelse med deres nationale beføjelser og med henblik på udsættelse af mistænkelige transaktioner.

Kapitel VI, der alene består af *artikel 48*, vedrører overvågningsmekanismer og løsning af konflikter.

Endelig indeholder *kapitel VII (artikel 49-56)* en række afsluttende bestemmelser om undertegnelse og ikrafttræden, tiltrædelse, territorielt anvendelsesområde, forholdet til andre konventioner og aftaler, erklæringer og forbehold, ændringer, opsigelse samt notifikationer. Til konventionen knytter sig endvidere et bilag, som oplister en række forbrydelser, og som der henvises til i konventionens artikel 3, stk. 2, artikel 9, stk. 4, og artikel 17, stk. 5.

2.3. Justitsministeriets overvejelser

2.3.1. Indledende bemærkninger

Som det fremgår af pkt. 2.2 ovenfor, indeholder hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen en række forpligtelser for de deltagende stater med hensyn til bl.a. bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme og samarbejde mellem de deltagende stater for at sikre en effektiv international bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Gældende dansk lovgivning opfylder i vidt omfang de forpligtelser, der følger af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen. Der henvises i den forbindelse til Justitsministeriets notat om de lovgivningsmæssige konsekvenser af hvid-

vask- og terrorfinansieringskonventionen, som er sendt til Folketingets Retsudvalg den 28. juni 2012 (Alm. del – bilag 465 (folketingsåret 2011-2012)).

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel II (artikel 2) om finansiering af terrorisme må bl.a. anses for opfyldt ved straffelovens § 114 b. Herudover gælder der i dansk ret de samme regler for finansiering af terrorisme som for hvidvask for så vidt angår opsporing, identifikation, indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation.

Med hensyn til hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel III, afsnit 1 (artikel 3-11), om foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan, kan der særligt henvises til straffelovens konfiskationsbestemmelser i §§ 75-77 a, retsplejelovens §§ 801-806 om beslaglæggelse og edition samt straffelovens § 290, der er en selvstændig kriminalisering af hæleri. Der kan endvidere henvises til muligheden for efter straffelovens § 306 at pålægge selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter lovens kapitel 5 (§§ 25-27) for overtrædelse af straffeloven samt muligheden for efter straffelovens § 84, stk. 2, at tillægge straffedomme afsagt i udlandet samme gentagelsesvirkning som danske domme.

I forhold til hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel III, afsnit 2 (artikel 12-14), om finansielle efterretningssenheder (FIU'er) og forebyggelse kan der bl.a. henvises til Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 30. juni 1993, hvorved Hvidvasksekretariatet, som er den danske FIU, blev oprettet under Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet (nu Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet). I forhold til artikel 13 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask kan der endvidere henvises til hvidvasklovens §§ 7, 12, 23, 25, 27, 31 og 34 samt toldlovens §§ 10 a, 23-25, 79 og 83, jf. lovbekendtgørelse nr. 867 af 13. september 2005 med senere ændringer.

For så vidt angår hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel IV, afsnit 1 (artikel 15), om internationalt samarbejde bemærkes, at Danmark med enkelte undtagelser ikke har gennemført særlig lovgivning om gensidig retshjælp i straffesager. Udenlandske begæring om efterforskningskridt i Danmark gennemføres i givet fald på grundlag af en analog anvendelse af de relevante bestemmelser i retsplejeloven, jf. hertil pkt. 2.1.4.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel IV, afsnit 2-7 (artikel 16-45), indeholder i vidt omfang regler, der enten svarer til bestemmelser i 1990-konventionen, som Danmark har ratificeret (artikel 20, 21, 24 og 29-32), eller som ikke indeholder selvstændige forpligtelser, der kræver ny eller ændret lovgivning (artikel 16-19, 22, 25-28 og 33-45).

Endvidere indeholder hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel V (artikel 46 og 47) om samarbejde mellem FIU'er efter Justitsministeriets opfattelse ikke forpligtelser, som nødvendiggør lovændringer.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der dog behov for lovændringer for at opfylde konventionens artikel 7, stk. 2, litra d, og artikel 23, jf. pkt. 2.3.2 og 2.3.3 nedenfor.

2.3.2. *Tavshedspålæg*

Som en nyskabelse i forhold til 1990-konventionen indeholder hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens artikel 7, stk. 2, litra d, en forpligtelse til at sikre, at banker ikke gør kunder eller andre tredjemænd bekendt med, at nærmere bestemte oplysninger er blevet rekvireret eller indhentet af landets efterforskende myndighed, eller med, at en efterforskning er i gang.

Det drejer sig ifølge bestemmelsen bl.a. oplysninger om, hvorvidt en fysisk eller juridisk person er indehaver af en eller flere konti i en bank inden for partens territorium, samt i givet fald udlevering af detaljerede oplysninger om disse konti. Det drejer sig endvidere om oplysninger vedrørende bestemte bankkonti og de bankforretninger, som er blevet udført gennem en eller flere bestemte bankkonti i løbet af en nærmere angivet periode. Endelig drejer det sig om overvågning af bankforretninger, som i løbet af en nærmere angivet periode udføres gennem en eller flere bestemte bankkonti.

Oplysninger om eksistensen af bankkonti og nærmere oplysninger om eventuelle konti indhentes efter dansk ret på grundlag af editionskendelser efter retsplejelovens § 804, stk. 1, jf. § 806, stk. 2 – i hastende tilfælde ved politiets beslutning med adgang til efterfølgende domstolsprøvelse, jf. § 806, stk. 3.

Som anført under pkt. 2.1.2.2 er der som udgangspunkt adgang til at give pålæg om tavshedspligt i forhold til personer, som har modtaget et editionspålæg, jf. retsplejelovens § 804, stk. 2, jf. § 803, stk. 1, jf. § 189.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det på baggrund af Vestre Landsrets kendelse af 3. juni 2008, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2008, side 2269ff, imidlertid anses for tvivlsomt, om retsplejeloven indeholder tilstrækkelig hjemmel til at pålægge ansatte i en bank tavshedspligt i forbindelse med et editionspålæg til den pågældende bank.

Bestemmelsen i konventionens artikel 7, stk. 2, litra d, medfører efter Justitsministeriets opfattelse derfor, at der er behov en lovændring, der præciserer muligheden at pålægge ansatte i en bank tavshedspligt i forbindelse med et editionspålæg til den pågældende bank.

Det vil efter Justitsministeriets opfattelse være hensigtsmæssigt, at en sådan bestemmelse om tavshedspålæg ikke begrænses til bankers ansatte, idet behovet for at kunne hemmeligholde efterforskningen også kan gøre sig gældende i forbindelse med editionspålæg til andre virksomheder end banker.

Det bemærkes i den forbindelse, at hvidvasklovens § 27, der vedrører tavshedspligt for bl.a. virksomheder i forbindelse

med underretninger efter lovens § 7 om mistænkelige transaktioner, der muligvis har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme, ikke er begrænset til banker.

Der vil efter Justitsministeriets opfattelse endvidere kunne være tilfælde, hvor andre personer end ansatte i kraft af deres tilknytning til virksomheden, får kendskab til sagen, og hvor samme hensyn til at hemmeligholde efterforskningen gør sig gældende. Det gælder f.eks. bestyrelsesmedlemmer.

Det foreslås på den baggrund, at når pålæg om edition meddeles en erhvervsvirksomhed, finder retsplejelovens § 189 tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen. Henvisningen til retsplejelovens § 189 indebærer bl.a., at retten eller politiet alene vil kunne meddele pålæg om tavshedspligt, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler derfor.

Herudover har Justitsministeriet drøftet med Rigsadvokaten, om der i forbindelse med iværksættelse af andre tvangsindgreb er behov for at kunne meddele pålæg om tavshedspligt.

Rigsadvokaten har i den forbindelse peget på, at hensynet til at kunne hemmeligholde efterforskningen for mistænkte eller andre tredjemænd gør sig gældende i forhold til ransagning hos ikke-mistænkte efter retsplejelovens § 795, som bl.a. foretages i tilfælde, hvor et pålæg om edition efterforskningsmæssigt ikke vurderes at være et tilstrækkeligt indgreb. I disse situationer vil politiet ligesom ved editionspålæg således kunne have behov for at give pålæg om tavshedspligt. Det gælder i særdeleshed i de sager, hvor politiet af efterforskningsmæssige hensyn foretager ransagning hos en ikke-mistænkt forud for ransagning hos den mistænkte. Rigsadvokaten finder det i den forbindelse hensigtsmæssigt, at både personer og virksomheder, herunder personer, som har tilknytning til den pågældende virksomhed – på samme måde som ved editionspålæg – kan pålægges tavshedspligt om sagen.

Justitsministeriet er af de grunde, der er anført af Rigsadvokaten enig i, at der i forbindelse med ransagning hos en ikke-mistænkt kan være behov for at kunne give et tavshedspålæg.

Det foreslås på denne baggrund, at der i forbindelse med ransagning hos ikke-mistænkte indføres adgang til at meddele tavshedspålæg til den pågældende og andre, der i kraft af deres tilknytning til en virksomhed, hos hvem der er foretaget ransagning, har fået kendskab til sagen. Det er ifølge den foreslåede bestemmelse – på samme måde som i relation til editionspålæg – en forudsætning, at betingelserne i retsplejelovens § 189 er opfyldt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2, samt bemærkningerne hertil.

2.3.3. *Fuldblydelse af udenlandske afgørelser om konfiskation*

Konventionens artikel 23 indeholder bestemmelser om international fuldbyrdelse af konfiskationsafgørelser, der rejser spørgsmål om anvendelse af lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. Bestemmelsens stk. 1-4 svarer til 1990-konventionens artikel 13, mens bestemmelsens stk. 5 er ny.

I forbindelse med spørgsmålet om Danmarks ratifikation af 1990-konventionen vurderede Justitsministeriet, at bestemmelsen i konventionens artikel 13 lagde op til en ændring af lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. med henblik på at skabe en udtrykkelig hjemmel til at fuldbyrde fremmede staters afgørelser om konfiskation efter retsanmodning fremsat i henhold til konventionen, idet lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. ikke i almindelighed kunne antages at give hjemmel til at fuldbyrde afgørelser om konfiskation efter konventionen, jf. afsnit 3.2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 81, folketingsåret 1995-96. Ved lov nr. 291 af 24. april 1996 blev der på den baggrund indsat en ny bestemmelse i § 5 a i lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., hvoraf det bl.a. fremgår, at afgørelser om konfiskation, som er omfattet af 1990-konventionen, kan fuldbyrdes efter reglerne i lovens kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.

Det er på den anførte baggrund Justitsministeriets opfattelse, at hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens artikel 23 nødvendiggør en ændring af § 5 a i lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., som gør det muligt at efterkomme anmodninger om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om konfiskation efter konventionen.

Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

3. Udlevering af lovovertrædere

3.1. Gældende ret

3.1.1. Indledning

Udlevering af lovovertrædere er i dag reguleret i udleveringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005 med senere ændringer. Udleveringsloven indeholder regler om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden (kapitel 2 og 3), regler om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union (kapitel 2 a og 3 a) samt regler om udlevering til de nordiske lande (kapitel 2 b og 3 b). Endvidere indeholder udleveringslovens kapitel 4 en række tværgående bestemmelser.

De grundlæggende internationale regler om udlevering til lande uden for Den Europæiske Union og Norden findes i den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering af lovovertrædere (herefter »udleveringskonventionen«), jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963, med tilhørende tillægsprotokoller af 15. oktober 1975 og 17. marts 1978, jf. bekendtgørelse nr. 106 og nr. 108 af 11. november 1986. Udleveringskonventionen er i Danmark gennemført ved udleveringsloven. Tillægsprotokollerne er ratificeret af Danmark uden lovændringer.

Efter udleveringslovens § 1, stk. 1, kan den, der i udlandet er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, udleveres fra Danmark til udlandet efter lovens regler.

3.1.2. Betingelser for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden

Udleveringslovens kapitel 2 (§§ 2-10) indeholder betingelserne for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.

Efter § 2, stk. 1, kan justitsministeren på grundlag af en overenskomst med en stat uden for Den Europæiske Union og Norden fastsætte, at danske statsborgere kan udleveres til strafforfølgning i den pågældende stat, 1) hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i den stat, hvortil udlevering ønskes, og en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år, eller 2) hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år. Gælder der i forhold til en stat uden for Den Europæiske Union og Norden ikke en af de i stk. 1 nævnte overenskomster, kan justitsministeren træffe beslutning om udlevering af en dansk statsborger til strafforfølgning, hvis betingelserne i stk. 1 i øvrigt er opfyldt og særlige hensyn til retshåndhævelsen taler derfor, jf. bestemmelsens stk. 2.

Efter § 2 a kan udlevering af en udlænding til strafforfølgning eller til fuldbyrdelse af en dom i en stat uden for Den Europæiske Union og Norden ske, hvis handlingen efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år. Kan handlingen efter dansk ret medføre kortere fængselsstraf, kan udlevering dog ske, hvis der er overenskomst herom med den pågældende stat.

Udlevering til strafforfølgning kan efter § 3, stk. 1, kun ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

Efter § 3, stk. 2, kan udlevering til fuldbyrdelse af en dom, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun ske, 1) hvis dommen lyder på fængsel i mindst 4 måneder, eller 2) hvis den dømte i henhold til dommen mv. skal anbringes i anstalt, og opholdet her kan blive af 4 måneders varighed.

Udlevering for en militær lovovertrædelse kan efter § 4 ikke finde sted.

Efter § 5, stk. 1, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finde sted. Omfatter handlingen tillige en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering efter § 5, stk. 2, ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter. Stk. 1 og 2 finder efter § 5, stk. 3, ikke anvendelse, når handlingen er omfattet af visse bestemmelser i en række nærmere opregnede konventioner mv. I særlige tilfælde kan udlevering for en handling omfattet af artikel 5 eller artikel 9, jf. artikel

5, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme dog nægtes, hvis det vurderes, at der er tale om en politisk lovovertrædelse, jf. § 5, stk. 4.

Det følger af § 6, stk. 1, at udlevering ikke må finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod hans eller hendes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter. Efter 6, stk. 2, må udlevering endvidere ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Hvis det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn, må udlevering ikke finde sted, jf. § 7.

Efter § 8 kan udlevering ikke ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt, frifundet eller benådet for den pågældende strafbare handling. Er tiltale mod den pågældende frafaldet, kan udlevering efter bestemmelsen kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan efter bestemmelsen afslås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

Efter § 9 kan udlevering ikke ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

§ 10 indeholder visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Efter § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for en anden lovovertrædelse begået før udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret (den såkaldte specialitetsregel). Efter litra a-c gælder forbuddet mod strafforfølgning, straf fuldbyrdelse eller videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før udleveringen dog ikke, hvis justitsministeren meddeler tilladelse hertil (litra a), hvis den pågældende, uanset at han eller hun i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette (litra b), eller hvis den pågældende efter at have forladt det pågældende land frivilligt er vendt tilbage (litra c). Den udleverede må endvidere ikke uden justitsministerens tilladelse underkastes strafforfølgning ved en særdomstol, jf. § 10, nr. 2, og dødsstraf må ikke fuldbyrdes for den pågældende handling, jf. § 10, nr. 3.

Bestemmelsen i § 10 finder tilsvarende anvendelse ved udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union, jf. udleveringslovens § 10 j, stk. 1. Ved udlevering til de nordiske lande gælder de samme betingelser som angivet i udleveringslovens § 10, nr. 1, litra b og c, jf. herved udleveringslo-

vens § 10 o, stk. 2 og 4. I relation til udlevering til de nordiske lande har betingelserne dog et væsentligt mere begrænset anvendelsesområde, da udgangspunktet efter udleveringslovens § 10 o, stk. 1, er, at der *kan* ske retsforfølgning for andre lovovertrædelser end den, der er sket udlevering for.

3.1.3. *Behandling af sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden*

Udleveringslovens kapitel 3 (§§ 11-18) indeholder reglerne for behandlingen af sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.

Efter § 11, stk. 1, kan udlevering kun ske på grundlag af en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Der skal samtidig med anmodningen fremsendes en udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen, jf. stk. 2.

En anmodning om udlevering sendes efter § 12 til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, har ophold, medmindre justitsministeren allerede på grundlag af anmodningen og de oplysninger, der følger med denne, finder at burde nægte udlevering. Efter modtagelsen af anmodningen iværksætter politiet uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. Politiets undersøgelse foretages i overensstemmelse med retsplejelovens regler om strafferetsplejen.

De retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningsskridt, kan anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, jf. § 13. I forbindelse med udleveringssager vil det navnlig være bestemmelserne om anholdelse og varetægtsfængsling, som anvendes med henblik på at sikre den pågældendes fortsatte tilstedeværelse under udleveringssagens behandling.

Når politiet iværksætter en undersøgelse efter § 12, skal der i medfør af § 14 beskikkes en forsvarer for den, som søges udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. I øvrigt gælder reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer.

Når politiets undersøgelse efter udleveringslovens § 12 er afsluttet, forelægges spørgsmålet om udlevering for justitsministeren til afgørelse, jf. § 15, stk. 1. Hvis justitsministeren træffer beslutning om udlevering, skal den pågældende samtidig med meddelelsen om beslutningen om udlevering have oplysning om adgangen til domstolsprøvelse og om fristen for at fremsætte anmodning herom, jf. § 15, stk. 2.

Adgangen til domstolsprøvelse er fastsat i udleveringslovens § 16. Efter denne bestemmelses stk. 1 kan den, der skal ud-

leveres, forlange, at spørgsmålet om udleveringsbeslutningens lovlighed indbringes for retten. En anmodning om domstolsprøvelse skal, jf. bestemmelsens stk. 2, fremsættes inden tre dage efter, at beslutningen om udlevering er meddelt den pågældende. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren tillade, at beslutningen indbringes for retten, selv om anmodningen om domstolsprøvelse først er fremsat efter fristens udløb. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres til landsretten inden for en frist på tre dage, jf. stk. 3.

Hvis en beslutning om udlevering indbringes for retten, kan der ikke ske udlevering, før beslutningen er fundet lovlig ved retskendelse, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Indbringes beslutningen ikke for retten, skal udleveringen gennemføres snarest muligt, jf. § 17, stk. 2. Medmindre den pågældende har givet afkald på domstolsprøvelse, kan der dog ikke ske udlevering før udløbet af den frist på 3 dage, der efter § 16, stk. 2, gælder for at indbringe justitsministerens beslutning om udlevering for retten, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt.

For at sikre at en udlevering kan gennemføres, kan den pågældende i medfør af udleveringslovens § 17, stk. 3, anholdes og varetægtsfængsles efter reglerne i retsplejeloven. En varetægtsfængsling skal dog ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter, at beslutningen om udlevering har kunnet gennemføres, dvs. den pågældende har givet afkald på domstolsprøvelse, fristen på 3 dage for anmodning om domstolsprøvelse er udløbet, eller der er afsagt endelig retskendelse om udlevering. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge fristen for varetægtsfængsling.

I forbindelse med en beslutning om udlevering kan justitsministeren, jf. § 18, bestemme, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har anmodet om udleveringen.

3.1.4. Forbud mod dobbelt strafforfølgning

Såvel i forbindelse med udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden som ved udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union samt de nordiske lande er princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning (»ne bis in idem«) gennemført i udleveringsloven.

Bestemmelsen om »ne bis in idem« i forhold til udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden fremgår af udleveringslovens § 8. Efter bestemmelsens 1. pkt. kan udlevering ikke ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt, frifundet eller benådet for den pågældende strafbare handling. Er tiltale mod den pågældende frafaldet, kan udlevering efter bestemmelsens 2. pkt. kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan afslås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt, jf. bestemmelsens 3. pkt.

Ved udlevering af lovovertrædere til medlemsstater i Den Europæiske Union følger det af udleveringslovens § 10 d, stk. 1, 1 pkt., at der ikke må ske udlevering, hvis den, der søges udleveret, her i landet eller i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling. Tilsvarende gælder ifølge stk. 1, 2. pkt., hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås efter stk. 1, 3. pkt., hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i en stat uden for Den Europæiske Union. Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling i en anden stat end den, der har anmodet om udlevering, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i denne stat, jf. bestemmelsens 4. pkt.

Udleveringslovens § 10 m, stk. 1, indeholder en bestemmelse, som finder anvendelse ved udlevering af lovovertrædere til de nordiske lande. Efter bestemmelsens 1. pkt. kan udlevering ikke finde sted, når den, der søges udleveret, her i landet, i et andet nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling. Tilsvarende gælder efter bestemmelsens 2. pkt., hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan ifølge § 10 m, stk. 1, 3. pkt., endvidere afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union. Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling i et andet land end det, der har anmodet om udlevering, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i dette land, jf. bestemmelsens 4. pkt.

3.1.5. Andre bestemmelser

Udleveringslovens kapitel 4 (§§ 19-23) indeholder en række bestemmelser om efterlyste personer, videreudlevering, transit mv. Kapitel 4 gælder både for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union, til medlemsstater i Den Europæiske Union og til de nordiske lande.

Udleveringslovens §§ 11 og 12 indebærer, at der ikke kan indledes en nærmere undersøgelse af en anmodning om udlevering, før den dokumentation, der er nødvendig i henhold til § 11, stk. 2, foreligger. Efter udleveringslovens § 19, stk. 1, kan der imidlertid efter omstændighederne foretages foreløbig anholdelse, varetægtsfængsling, legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse, såfremt den berørte person er efterlyst af myndighederne i den anmodende stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven. De nævnte foranstaltninger skal imidlertid som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen, jf. § 19, stk. 2.

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige specialitetsreglerne i lovens § 10 i forhold til lande uden for Den Europæiske Union og Norden fremgår af udleveringslovens § 20, stk. 1, 2 og 4, 1. pkt. Efter stk. 1 kan justitsministeren på trods af lovens § 10 og efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for. Tilladelsen kan dog kun meddeles, hvis udlevering for den pågældende kunne have fundet sted efter lovens bestemmelser, jf. stk. 2. Efter stk. 4, 1. pkt., skal en anmodning efter § 20, stk. 1, fra en stat uden for Den Europæiske Union og Norden indeholde de oplysninger, der omtales i § 11, stk. 1, samt oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene.

Er der forlangt domstolsprøvelse, kan tilladelse i medfør af § 20, stk. 5, først meddeles, når dens lovlighed er fastslået ved endelig retskendelse. Politiet indbringer spørgsmålet for retten på det sted, hvor den udleverede havde ophold før udleveringen.

Efter § 21 kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, give tilladelse til, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget (transit). Hvis udleveringen sker til en stat uden for Den Europæiske Union eller Norden, kan sådan tilladelse, jf. § 21, stk. 1, kun gives, hvis bestemmelserne i § 2 (udlevering af danske statsborgere til strafforfølgning), § 2 a (udlevering af udlændinge) eller §§ 4-6 (militær lovovertrædelse, politisk lovovertrædelse, forbud mod udlevering ved risiko for forfølgelse eller fare for tortur mv.) ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling. Sker udleveringen til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union eller et andet nordisk land, kan tilladelse til transit dog meddeles, såfremt der er modtaget oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er udstedt en europæisk arrestordre eller en arrestordre i henhold til aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge, jf. § 21, stk. 2, 1. pkt. Hvis udleveringen til en anden medlemsstat eller et andet nordisk land sker fra en stat uden for den Europæiske Union og Norden, skal der ud over de i 1. pkt. nævnte oplysninger endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering, jf. § 21, stk. 2, 2. pkt. Sker udleveringen fra et nordisk land til et andet nordisk land, kan den pågældende føres gennem riget uden tilladelse, jf. § 21, stk. 3.

Efter § 21 a, stk. 1, 1. pkt., skal en person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som midlertidigt er udleveret til Danmark med henblik på retsforfølgning her i landet, tilbageføres til den fremmede stat, hvorfra den pågældende er udleveret, når retsforfølgningen her i landet er afsluttet. Den pågældende skal som udgangspunkt være frihedsberøvet under

opholdet, jf. stk. 1, 2. pkt. Efter § 21 a, stk. 2, træffes afgørelse om frihedsberøvelse af retten ved kendelse efter anmodning fra politiet, og der fastsættes en frist for frihedsberøvelsen, der kan forlænges. § 21 a, stk. 3, regulerer den midlertidigt udleverede persons retsstilling under frihedsberøvelsen her i landet. Bestemmelsen indebærer bl.a., at den pågældende under frihedsberøvelsen alene er undergivet de begrænsninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

21 b regulerer udlevering til lande, der har indgået en associeringsaftale om gennemførelse, anvendelse og udvikling af Schengenreglerne med Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab. I disse sager gælder reglerne i Konvention af 10. marts 1995 udarbejdet på grundlag af artikel K. 3 i traktaten om Den Europæiske Union om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og artikel 1, 2, 6, 8, 9 og 13 i Konvention af 27. september 1996 udarbejdet på grundlag af artikel K. 3 i traktaten om Den Europæiske Union om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i disse konventioner. Bestemmelsen finder i øjeblikket alene anvendelse i forbindelse med udlevering til Schweiz.

3.2. Tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen

3.2.1. Den tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen er medtaget som bilag 2 til denne ændringslov.

Formålet med tillægsprotokollen er at supplere og forenkle procedurerne i sager, hvor den, der søges udleveret, har meddelt sit samtykke til udleveringen. Der vil således kunne anvendes en forenklet procedure i det omfang, den person, der begæres udleveret, og den anmodede stat meddeler samtykke til udlevering.

Forenklingen består i færre formelle krav til udleveringsbegæringen og en række frister for de enkelte sagsskridt med henblik på at sikre en hurtig udlevering. Et af de centrale elementer i den forbindelse er, at den begærende stat ikke skal fremsende en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12, hvis en person er tilbageholdt på baggrund af en anholdelsesbegæring, jf. udleveringskonventionens artikel 16. Herudover medfører den forenkledte procedure, at en person, der begæres udleveret, og som samtykker i udleveringen, ikke skal tilbageholdes i en længere periode, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles.

Udleveringskonventionen finder fortsat anvendelse i de tilfælde, hvor den, der begæres udleveret, eller den anmodede stat ikke meddeler samtykke til udlevering efter tillægsprotokollens forenkledte procedure.

Det bemærkes, at bestemmelserne i den tredje tillægsprotokol i vidt omfang er identiske med reglerne i Konvention af 10. marts 1995 udarbejdet på grundlag af artikel K. 3 i trak-

taten om Den Europæiske Union om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union. Reglerne i denne konvention var gældende ved udlevering mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union indtil vedtagelsen af Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA), som blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 433 af 10. juni 2003 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre m.v.).

3.2.2. *Artikel 1* fastslår, at den forenkledede udleveringsprocedure finder anvendelse, uanset om en person søges udleveret til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse, jf. udleveringskonventionens artikel 1. Anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure forudsætter alene, at personen, der begæres udleveret, samt den anmodede stat samtykker i anvendelsen heraf. Kravet om den anmodede stats samtykke skal ses som en garanti for, at de materielle betingelser for udlevering er opfyldt. Tillægsprotokollen indebærer således ikke en pligt til at iværksætte udlevering efter den forenkledede procedure, når blot den eftersøgte persons samtykke foreligger, men kræver tværtimod, at den anmodede stat foretager en selvstændig vurdering af spørgsmålet om udlevering. Den anmodede stat kan derfor nægte udlevering, hvis omstændighederne giver grundlag for at antage, at udleveringsbetingelserne ikke er opfyldt, eller hvis andre grunde i øvrigt taler for at følge fremgangsmåden efter udleveringskonventionen.

3.2.3. Tillægsprotokollens *artikel 2, stk. 1*, angiver, hvilke oplysninger der som udgangspunkt skal anses for tilstrækkelige til, at den anmodede stat og den person, der begæres udleveret, kan tage stilling til spørgsmålet om anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure. De oplysninger, der efter bestemmelsens *stk. 1* skal kunne danne grundlag for udlevering efter den forenkledede procedure, svarer i vidt omfang til de oplysninger, der normalt fremsendes sammen med en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12.

Formålet med *artikel 2* er at sikre, at en person, der begæres udleveret, og som samtykker i udleveringen, ikke skal tilbageholdes i en længere periode, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles.

Er der på baggrund af de forelagte oplysninger ikke tilstrækkeligt grundlag for at afgøre, om de nationale betingelser for udlevering er opfyldt, giver bestemmelsens *stk. 2* mulighed for at anmode om supplerende oplysninger.

Bestemmelsens *stk. 3* medfører, at den forenkledede udleveringsprocedure kan finde anvendelse, uanset om anmodningen om udlevering beror på en anholdelsesbegæring, jf. udleveringskonventionens artikel 16, eller en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12.

Medlemsstaterne har i medfør af *artikel 17, stk. 2*, mulighed for at tage forbehold for *artikel 2, stk. 1*, således at den pågældende medlemsstat fortsat kan stille krav om en formel udleveringsbegæring, der lever op til betingelserne i udleveringskonventionens artikel 12.

3.2.4. Efter *artikel 3* pålægges den medlemsstat, i hvilken anholdelsen med henblik på udlevering har fundet sted, at oplyse den anholdte om den foreliggende begæring og om muligheden for at afgive samtykke til udlevering efter den forenkledede procedure. Oplysningerne skal gives uden ugrundet ophold.

3.2.5. I *artikel 4* fastsættes de nærmere betingelser for personens meddelelse af et samtykke til udlevering. Betingelserne finder også anvendelse på personens eventuelle udtrykkelige afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen i udleveringskonventionens artikel 14, jf. herved udleveringslovens § 10, nr. 1.

Efter *artikel 4, stk. 1*, skal samtykke fra den person, der begæres udleveret, gives over for den anmodede stats kompetente judicielle myndigheder i overensstemmelse med denne stats nationale lovgivning. Ifølge *artikel 4, stk. 2*, skal det i den forbindelse sikres, at den pågældende har givet samtykke og eventuelt afkald frivilligt og med fuld kendskab til de retlige konsekvenser heraf, og med henblik herpå skal den pågældende have ret til advokatbistand og om nødvendigt bistand af en tolk. Et samtykke og eventuelt afkald skal protokolleres i henhold til den anmodede stats lovgivning, jf. *artikel 4, stk. 3*.

Efter *artikel 4, stk. 4*, kan et samtykke og et eventuelt afkald på anvendelse af specialitetsreglen som udgangspunkt ikke tilbagekaldes. *Artikel 4, stk. 5*, giver imidlertid en stat mulighed for at tage forbehold, således at samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes efter nationale regler. Hvis der tages forbehold, kan et samtykke efter *stk. 5* i givet fald tilbagekaldes, indtil den anmodede part træffer sin endelige afgørelse om udlevering efter den forenkledede procedure. For at undgå, at tilbagekaldelsen af samtykket kan påvirke gennemførelsen af udleveringsproceduren efter de almindelige regler i udleveringskonventionen, slår *stk. 5* samtidig fast, at den periode, der forløber mellem meddelelsen af samtykket og tilbagekaldelsen heraf, ikke medregnes ved beregningen af de frister, der gælder for fremsættelse af en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 16, *stk. 4*. Hvis en stat tager forbehold herfor, kan et afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen efter *stk. 5* tilbagekaldes, indtil den pågældende person udleveres.

3.2.6. Efter *artikel 5* kan en medlemsstat erklære, at specialitetsreglen i udleveringskonventionens artikel 14 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenkledede udleveringsprocedure. Der består efter bestemmelsen følgende muligheder:

- 1) Der afgives ingen erklæring i medfør af *artikel 5*. Det indebærer, at specialitetsreglen i udleveringskonventio-

nens artikel art. 14, jf. herved udleveringslovens § 10, nr. 1, opretholdes uændret. Den berørte person vil således ligesom efter gældende ret ikke kunne meddele samtykke til, at den begærende stat drager den pågældende til ansvar for nogen anden handling, begået før udleveringen, end den, der sker udlevering for.

- 2) Der afgives erklæring efter artikel 5, litra a, om, at udleveringskonventionens art. 14, jf. herved udleveringslovens § 10, nr. 1, ikke finder anvendelse ved den forenkledede udleveringsprocedure, hvis den pågældende giver samtykke til udleveringen. Det indebærer, at den person, der meddeler samtykke til udlevering, uden videre kan drages til ansvar i den begærende stat for andre forhold, begået før udleveringen, end det, der sker udlevering for.
- 3) Der afgives erklæring efter artikel 5, litra b, om, at udleveringskonventionens art. 14, jf. herved udleveringslovens § 10, nr. 1, ikke finder anvendelse, hvis den berørte person i forbindelse med samtykke til udlevering samtidig udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen. Det indebærer, at den gældende ordning kan fraviges, men alene efter særskilt tilkendegivelse herom fra den pågældende.

3.2.7. Tillægsprotokollens *artikel 6 og 7* fastsætter en række tidsfrister, som skal overholdes, når der sker udlevering efter den forenkledede procedure. Tidsfristerne skal ses som led i bestræbelserne på at forkorte sagsbehandlingstiden mest muligt.

Efter *artikel 6, stk. 1*, skal den anmodede part hurtigst muligt og senest 10 dage efter den foreløbige anholdelse sende underretning til den begærende stat om, hvorvidt den, der ønskes udleveret, har givet samtykke til udlevering. I tilfælde hvor der ikke inden 10-dages fristen er meddelt samtykke, indebærer fristen, at den begærende stat har mulighed for at fremsende en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12 uden at overskride den maksimale frist for frihedsberøvelse på 40 dage efter udleveringskonventionens artikel 16, stk. 4.

Hvis den anmodede stat beslutter ikke at give samtykke til at anvende den forenkledede procedure, selv om den pågældende person har givet sit samtykke hertil, skal denne stat efter *artikel 6, stk. 2*, underrette den anmodende stat herom i så tilstrækkelig god tid, at det er muligt for sidstnævnte at fremsende en formel udleveringsbegæring før udløbet af den 40-dages frist fra anholdelsesdagen, der er fastsat i udleveringskonventionens artikel 16, stk. 4.

Efter *artikel 7* skal den anmodede stats afgørelse om udlevering efter den forenkledede procedure meddeles den begærende stat senest 20 dage efter den dag, hvor den pågældende har givet sit samtykke til udleveringen. Hvis den anmodede stat nægter udlevering efter den forenkledede procedure, indebærer denne regel, at den begærende stat i kraft af samspillet mellem de to frister i artikel 6, stk. 1, og artikel 7 stadig har en frist på mindst 10 dage inden for 40-dages fristen i udle-

veringskonventionens art. 16, stk. 4, til at indgive en formel udleveringsbegæring.

3.2.8. I forbindelse med anvendelsen af den forenkledede procedure kan henvendelser ifølge *artikel 8* fremsendes elektronisk eller på andre måder, der indebærer skriftlig dokumentation, under forhold der gør det muligt for parterne at fastslå deres ægthed, samt via Interpol. Bestemmelsens formål er at forenkle og fremskynde udleveringsproceduren mest muligt i forhold til ordningen efter udleveringskonventionens artikel 12, stk. 1, som foreskriver, at udleveringsbegæringen skal være skriftlig og stiles til den anmodede stats justitsministerium af den begærende stats justitsministerium eller fremsendes via diplomatiske kanaler. Dog giver bestemmelsen også mulighed for, at en stat til enhver tid kan anmode den pågældende stat om at fremsende originaler eller bekræftede genparter af dokumenterne.

3.2.9. Efter *artikel 9* skal udleveringen finde sted så hurtigt som muligt og helst inden for 10 dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering. 10-dages fristen i bestemmelsen er altså ikke absolut, men er med til at understrege vigtigheden af en hurtig udlevering, hvor den pågældende og den anmodede stat har givet samtykke til at anvende protokollens forenkledede udleveringsprocedure.

3.2.10. Det følger af protokollens *artikel 10*, at den forenkledede udleveringsprocedure også skal finde anvendelse, hvis der meddeles samtykke til udlevering efter udløbet af 10-dages fristen i artikel 6, stk. 1, men inden modtagelsen af en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12. Bestemmelsen sikrer således, at den forenkledede udleveringsprocedure kan anvendes, når den – mindre fleksible og mere formelle – udleveringsprocedure efter udleveringskonventionen endnu ikke er påbegyndt.

Hvis en stat i medfør af protokollens artikel 17, stk. 2, har taget forbehold til anvendelsen af artikel 2, stk. 1, jf. pkt. 3.2.3 ovenfor, finder bestemmelsen i artikel 10 ikke anvendelse. Med andre ord kan der i disse tilfælde alene ske udlevering efter udleveringskonventionens regler og ikke efter den forenkledede procedure i den tredje tillægsprotokol, hvis den pågældende først har givet samtykke efter udløbet af 10-dages fristen i den tredje tillægsprotokols artikel 6, stk. 1.

3.2.11. *Artikel 11* indeholder regler om de oplysninger, der skal fremsendes i forbindelse med ansøgning om transittilladelse, dvs. tilladelse til, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem det danske rige. Bestemmelsen er en følge af den forenkling af fremgangsmåden ved udlevering, der fremgår af den tredje tillægsprotokols artikel 2.

3.2.12. Endelig indeholder *artikel 12-19* regler om forholdet til 1957-konventionen og andre internationale dokumenter samt undertegnelse og ikrafttræden mv.

3.3. *Fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen*

3.3.1. Den fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen er medtaget som bilag 1 til lovforslaget.

Formålet med den fjerde tillægsprotokol er at modernisere en række af bestemmelserne i udleveringskonventionen og at supplere konventionen i visse henseender på baggrund af den udvikling, der er sket i det internationale samarbejde på det strafferetlige område siden dens vedtagelse i 1957 og siden vedtagelsen af de to tillægsprotokoller hertil i henholdsvis 1975 og 1978.

3.3.2. Tillægsprotokollens *artikel 1* indeholder en ændring af udleveringskonventionens artikel 10 om forældelse, som er gennemført i dansk ret i udleveringslovens § 9.

Efter bestemmelsens stk. 1 kan udlevering ikke finde sted, når der i henhold til den begærende stats lovgivning er indtrådt forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret.

Ifølge stk. 2 kan udlevering ikke nægtes under henvisning til, at der i henhold til lovgivningen hos den anmodede stat vil være indtruffet forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret.

Bestemmelserne indebærer, at udlevering som udgangspunkt alene kan afslås på baggrund af, at det strafbare forhold eller adgangen til at fuldbyrde straf er forældet i henhold til den begærende stats lovgivning, og at udlevering ikke kan afslås under henvisning til, at det strafbare forhold eller adgangen til at fuldbyrde straf er forældet efter den anmodede stats lovgivning.

Efter bestemmelsens stk. 3 kan de kontraherende stater dog i forbindelse med undertegnelse eller ratifikationen mv. af tillægsprotokollen tage forbehold for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 2. Et sådant forbehold kan tages i forhold til udleveringsbegæring, der vedrører et strafbart forhold, hvor den anmodede stat i henhold til sin nationale lovgivning også har straffemyndighed, og/eller i tilfælde, hvor statens nationale lovgivning foreskriver, at udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter den pågældende stats regler.

Hvis en stat tager forbehold i medfør af stk. 3, skal den – når den modtager en udleveringsbegæring – ved afgørelsen af, om retsforfølgning eller straffuldbyrdelsen er forældet i henhold til dens lovgivning tage hensyn til handlinger eller begivenheder, der har fundet sted i den begærende stat, hvis handlinger eller begivenheder af samme karakter afbryder eller suspenderer forældelsesfristen i den anmodede stat, jf. stk. 4.

3.3.3. Den fjerde tillægsprotokols *artikel 2, stk. 1*, indeholder en ændring af udleveringskonventionens artikel 12, som fastlægger, hvordan en udleveringsbegæring skal fremsendes til en anden kontraherende stat, og hvilke dokumenter, der skal vedlægges.

I forhold til den gældende fremsendelsesprocedure lægger bestemmelsen op til en forenkling, idet det ikke længere skal være muligt at fremsende udleveringsbegæring via de diplomatiske kanaler. Bestemmelsens stk. 1 foreskriver således, at udleveringsbegæring skal sendes af justitsministeriet eller en anden kompetent myndighed i den begærende stat til justitsministeriet eller en anden kompetent myndighed i den anmodede stat. En stat, der ønsker at udpege en anden kompetent myndighed end dennes justitsministerium, skal meddele dette samt eventuelle senere ændringer til Europarådets generalsekretær på tidspunktet for undertegnelse eller ratifikation mv. af tillægsprotokollen. Muligheden for at udpege en anden kompetent myndighed er indsat for at imødegå visse medlemsstater, hvor det i praksis ikke er Justitsministeriet, men i stedet en anden myndighed, som f.eks. landets øverste anklagemyndighed, der er kompetent til at sende og modtage udleveringsbegæring.

Bestemmelsens stk. 2 fastlægger, hvilke dokumenter og oplysninger der skal fremsendes sammen med udleveringsbegæringen. Der er alene foretaget mindre justeringer i forhold til den hidtidige artikel 12, stk. 2.

For det første fastlægger bestemmelsens stk. 2, litra a, at en begæring skal ledsages af en genpart af en umiddelbart eksigibel dom til straf eller beslutning om sikkerhedsforanstaltning eller af en arrestordre eller anden beslutning med samme virkning og udstedt i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er beskrevet i den begærende stats lovgivning. Den nyaffattede bestemmelse stiller således ikke krav om, at der skal være tale om en original eller en bekræftet genpart af det pågældende dokument, hvilket er et krav efter udleveringskonventionens artikel 12. Denne ændring hænger sammen med den fjerde tillægsprotokols artikel 6 om kommunikationskanaler og –midler, der er omtalt under pkt. 3.3.7 nedenfor.

For det andet præciseres det i stk. 2, litra b, at henvisningen til relevante lovbestemmelser i den redegørelse, som den begærende stat skal fremsende for de strafbare forhold, der begæres udlevering for, skal omfatte bestemmelser om forældelse.

Endelig præciseres det i stk. 2, litra c, at den begærende stat også skal fremsende oplysninger, der kan medvirke til at fastslå den pågældendes opholdssted.

Som en konsekvens af, at den fjerde tillægsprotokol ændrer udleveringskonventionens artikel 12, stk. 1, fastsættes det i den fjerde tillægsprotokols artikel 2, *stk. 2*, at artikel 5 i den anden tillægsprotokol til udleveringskonventionen ikke skal finde anvendelse mellem stater, som har tiltrådt den fjerde tillægsprotokol. Artikel 5 i den anden tillægsprotokol giver både mulighed for at fremsende udleveringsbegæring til den anmodede parts justitsministerium og via de diplomatiske kanaler.

3.3.4. Den fjerde tillægsprotokols *artikel 3* indeholder en nyaffattelse af specialitetsreglen i udleveringskonventionens

artikel 14, som er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 10. Det overordnede princip – at den udleverede ikke kan drages til ansvar for andre lovovertrædelser begået før udleveringen, end den eller dem, som den pågældende er udleveret for – opretholdes uændret.

På baggrund af de hidtidige erfaringer og ønsket om en modernisering af udleveringsprocedurerne lægger tillægsprotokollens artikel 3 dog op til et par enkelte ændringer og præciseringer i forhold til udleveringskonventionens artikel 14.

For det første er det fundet nødvendigt at præcisere anvendelsesområdet for specialitetsreglen. Tillægsprotokollen ændrer derfor ordlyden af udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, så det nu bl.a. fremgår, at en udleveret person ikke kan anholdes, tiltales eller stilles for retten for et andet strafbart forhold begået før udleveringen end det eller de forhold, som den pågældende er udleveret for.

For det andet introduceres der som led i det overordnede ønske om en hurtigere udleveringsproces i konventionens artikel 14, stk. 1, litra a, en ny frist på 90 dage for den anmodede stat til at træffe afgørelse om, hvorvidt man kan meddele samtykke til, at den udleverede person drages til ansvar for et andet strafbart forhold end det eller de forhold, som den pågældende blev udleveret for. Efter bestemmelsen skal den anmodede stats afgørelse træffes så hurtigt som muligt og senest 90 dage efter modtagelsen af anmodningen fra den begærende stat om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen. Hvor det ikke er muligt for den anmodede stat at overholde 90-dages-fristen, skal denne stat underrette den begærende stat og forklare grundene til forsinkelsen og meddele, hvornår afgørelsen kan forventes at foreligge.

Den tredje ændring er foretaget i artikel 14, stk. 1, litra b, som bestemmer, at specialitetsreglen ikke skal finde anvendelse, når den pågældende, efter at have haft mulighed for at udrejse af territoriet hos den stat, hvortil der er sket udlevering, ikke har gjort dette inden for 30 dage efter sin endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette territorium efter at være udrejst af det. I forhold til den hidtidige bestemmelse i udleveringskonventionen er den eneste ændring, at fristen for at udrejse af den stat, hvor der er sket udlevering til, er sænket fra 45 dage til 30 dage.

For det fjerde er der indsat et nyt stk. 2, litra a, hvor det gøres klart, at den anmodende stat – på trods af specialitetsreglen i stk. 1 – kan foretage efterforskning, men ikke foranstaltninger, der begrænser den udleveredes personlige frihed.

Den fjerde tillægsprotokols sidste ændring til udleveringskonventionens artikel 14 er et nyt stk. 3. Bestemmelsen åbner op for at fravige udgangspunktet om, at den begærende stat ikke må begrænse den udleveredes personlige frihed for andre lovovertrædelser begået før udleveringen, end den, som den pågældende er udleveret for. Der er dog alene tale om en tilvalgsordning for de stater, som ønsker en sådan mulighed for at fravige specialitetsreglen.

Efter artikel 14, stk. 3, kan en stat på tidspunktet for undertegnelse eller ratifikation mv. af tillægsprotokollen eller på et senere tidspunkt således erklære, at en begærende stat, der har fremsat en tilsvarende erklæring, ved fremsendelsen af en anmodning om samtykke, jf. stk. 1, litra a, til fravigelse af specialitetsreglen i stk. 1 kan begrænse den udleveredes personlige frihed. Efter stk. 3, litra a og b, forudsætter en sådan fravigelse af specialitetsreglen i stk. 1 dog, at den begærende stat enten samtidigt med anmodningen om samtykke efter stk. 1, litra a, eller senere meddeler den dato, hvor denne stat har til hensigt at bringe en sådan begrænsning i anvendelse, og at den kompetente myndighed hos den anmodede stat udtrykkeligt anerkender modtagelsen af denne meddelelse. Der kan med andre ord ikke foretages nogen begrænsninger i den udleveredes frihed på grundlag af et nyt strafbart forhold uden, at den anmodede stat har kendskab hertil, eller før dennes anerkendelse af modtagelsen.

Den anmodede stat kan til enhver tid give udtryk for sin modstand mod en sådan begrænsning. En tilkendegivelse herom fra den anmodede stat skal efter bestemmelsen medføre en pligt for den begærende stat til umiddelbart at ophæve begrænsningen i den udleveredes personlige frihed, herunder eventuelt ved løsladelse af den udleverede, jf. artikel 14, stk. 3.

Tillægsprotokollens affattelse af udleveringskonventionens artikel 14, stk. 4, viderefører konventionens nugældende artikel 14, stk. 3.

3.3.5. Den fjerde tillægsprotokols *artikel 4* indsætter en ny bestemmelse i udleveringskonventionens artikel 15, stk. 2, om videreudlevering til en tredje stat.

Den anmodede stat skal efter den nye bestemmelse træffe sin afgørelse om samtykke til den begærende stats videreudlevering til en tredje stat efter stk. 1, så hurtigt som muligt og senest 90 dage efter modtagelsen af anmodningen herom og eventuelt de dokumenter, der er anført i artikel 12, stk. 2. Hvor det ikke er muligt for den anmodede stat at overholde 90-dages-fristen, skal denne underrette den begærende stat, anføre grundene til forsinkelsen og meddele, hvornår afgørelsen kan forventes at foreligge.

Bestemmelsen indfører således en 90-dages-frist for den anmodede stats afgørelse i lighed med tillægsprotokollens artikel 3, jf. pkt. 3.3.4 ovenfor.

3.3.6. Tillægsprotokollens *artikel 5* indeholder en nyaffattelse af udleveringskonventionens artikel 21 om gennemtransport, som er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 21, stk. 1, jf. pkt. 3.1.4 ovenfor.

I bestemmelsens stk. 1 videreføres det gældende princip om, at transport igennem en af de kontraherende parters territorium skal tillades efter fremsendelse af en anmodning herom, forudsat at det pågældende strafbare forhold ikke af den stat, der anmodes om at tillade gennemtransport, anses for at være et forhold af politisk eller rent militær karakter efter udleveringskonventionens artikel 3 og 4.

Som en nyskabelse fastlægges det i stk. 2, hvilke oplysninger anmodningen om gennemtransport skal indeholde. Efter bestemmelsen skal anmodningen fra den begærende stat indeholde oplysning om identiteten på den person, der skal udleveres, herunder dennes nationalitet, hvor denne er kendt. Anmodningen skal endvidere indeholde oplysning om den myndighed, der anmoder om gennemtransport, og om der findes en anholdelsesbeslutning eller en anden kendelse med samme retsvirkning eller en eksigibel dom, samt en bekræftelse af, at personen skal udleveres. Herudover skal anmodningen indeholde oplysning om karakteren af det strafbare forhold og dets retlige beskrivelse, herunder strafframmen eller den straf, der er idømt ved den endelige dom. Endelig skal anmodningen indeholde en beskrivelse af de omstændigheder, hvorunder det strafbare forhold er begået, herunder tid og sted og i hvilket omfang den person, der begæres udleveret, har været involveret.

Den begærende stat skal således fremlægge færre oplysninger i forbindelse med gennemtransport end ved udlevering. Formålet med ændringen er at gøre procedurerne for behandlingen af sager om gennemtransport enklere. Ændringen i dokumentationskravet skal endvidere ses i sammenhæng med tillægsprotokollens artikel 6 om kommunikationskanaler og -midler, der er beskrevet under pkt. 3.3.7 nedenfor.

Med tillægsprotokollens bestemmelse er der for kontraherende parter ikke længere efter udleveringskonventionen en forpligtelse til at foretage underretning af den stat, hvis territorium overflyves, i forbindelse med udlevering til en tredje stat. I stedet fastlægger tillægsprotokollens stk. 3, at den begærende stat i tilfælde af en landing, der ikke er planlagt, har pligt til omgående at bekræfte, at der foreligger en af de afgørelser, som er omtalt i udleveringskonventionens artikel 12, stk. 2, jf. herved pkt. 3.3.3 ovenfor. I den forklarende rapport til den fjerde tillægsprotokol nævnes den dokumentation, der medbringes af de eskorterende betjente, eller oplysninger, som er indeholdt i Interpol eller Schengen-informationssystemet som eksempler på information, der bør blive betragtet som værende tilstrækkelig i denne henseende.

Underretningen skal have samme virkning som en anmodning om foreløbig anholdelse som anført i udleveringskonventionens artikel 16, og den begærende stat skal fremsende en anmodning om gennemtransport til den stat, på hvis territorium landingen er sket, jf. artikel 21, stk. 3.

Artikel 21, stk. 4-6, er en videreførelse af udleveringskonventionens gældende artikel 21, stk. 2, 5 og 6.

3.3.7. *Artikel 6* tilføjer en ny bestemmelse til udleveringskonventionen, der angiver, hvilke kommunikationskanaler og -midler der kan anvendes ved fremsendelse af meddelelser mv. Bestemmelsens formål er at forenkle og fremskynde udleveringsproceduren mest muligt og finder bl.a. anvendelse på fremsendelse af alle meddelelser mv. efter konventionens artikel 12-19 og artikel 21.

Efter artikel 6, *stk. 1*, kan meddelelser fremsendes ved brug af elektroniske eller andre midler, der omfatter skriftligt bevis under forhold, der gør det muligt for parterne at få bekræftet meddelelsernes ægthed. Det kan f.eks. være fremsendelse via fax eller e-mail. Bestemmelsen giver dog også mulighed for, at en stat til enhver tid kan anmode den pågældende stat om at fremsende originaler eller bekræftede genparter af dokumenterne.

Anvendelse af Interpol eller diplomatiske kanaler er heller ikke udelukket, jf. *stk. 2*.

Artikel 6, *stk. 3*, giver de kontraherende stater mulighed for at tage forbehold til anvendelsen af artikel 6, stk. 1, i forhold til visse dokumenter. En kontraherende stat kan således erklære, at den forbeholder sig ret til at forlange at få originalen eller en bekræftet kopi af udleveringsbegæringen og de medfølgende dokumenter efter konventionens artikel 12 samt den anmodedes stats samtykke til fravigelse af specialitetsprincippet efter konventionens artikel 14, stk. 1, litra a. Hvor den anmodede stat har taget et sådant forbehold, skal den begærende stat fortsat fremsende originaler eller bekræftede genparter af disse dokumenter uanset artikel 6, stk. 1.

3.3.8. Endelig indeholder tillægsprotokollens *artikel 7-15* en række afsluttende bestemmelser om forholdet til udleveringskonventionens bestemmelser og andre internationale overenskomster, bilæggelse af tvister, undertegnelse og ikrafttræden samt tiltrædelse mv.

3.4. Justitsministeriets overvejelser

3.4.1. Forenklet procedure for udlevering ved samtykke

3.4.1.1. Generelt

Udleveringsloven er i dag opdelt således, at den indeholder kapitler om betingelser for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden og om behandlingen af disse sager (kapitel 2 og 3), kapitler om betingelser for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union og om behandlingen af disse sager (kapitel 2 a og 3 a) samt kapitler om betingelser for udlevering til de nordiske lande (Finland, Island, Norge og Sverige) og om behandlingen af disse sager (kapitel 2 b og 3 b). Herudover indeholder loven et kapitel med andre bestemmelser (kapitel 4), der gælder for alle sager om udlevering, medmindre andet følger af de enkelte bestemmelser.

Som det fremgår af pkt. 3.2 ovenfor, indeholder den tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen en særskilt regulering af muligheden for udlevering efter en forenklet procedure. Denne forenklete procedure vil gælde parallelt med den gældende ordning for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden, og den tredje tillægsprotokol skaber ikke behov for at ændre udleveringslovens regler om den gældende ordning.

Den tredje tillægsprotokol nødvendiggør imidlertid, at der i udleveringsloven indsættes særskilte regler om den forenk- lede procedure.

Det foreslås, at dette sker i form af en henvisning i udleve- ringsloven til tillægsprotokollens regler. Det foreslås såle- des, at der indsættes en ny § 21 c i udleveringsloven, som bestemmer, at tillægsprotokollens regler, der samtidig opta- ges som bilag 3 til udleveringsloven, skal anvendes ved si- den af de øvrige regler i lovens kapitel 2, 3 og 4, når der er tale om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden, der ligeledes har gennemført den tredje tillægs- protokol, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i tillægsprotokollen. Tillægsprotokollens bestem- melser får på denne måde samme gyldighed som den egent- lige lovtekst.

Den foreslåede ordning er efter Justitsministeriets opfattelse hensigtsmæssig for at bevare den nuværende systematik i udleveringsloven og for ikke at mindske udleveringslovens overskuelighed.

Det bemærkes i den forbindelse, at det ud fra tilsvarende overvejelser ved lov nr. 394 af 30. april 2007 blev besluttet at indsætte en lignende bestemmelse i udleveringslovens § 21 b om udlevering af lovovertrædere til lande, der har ind- gået en associeringsaftale om gennemførelse, anvendelse og udvikling af Schengenreglerne med Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab. Denne bestemmelse henviser til reglerne i Konvention af 10. marts 1995 udarbejdet på grundlag af artikel K. 3 i traktaten om Den Europæiske Uni- on om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemssta- terne i Den Europæiske Union og artikel 1, 2, 6, 8, 9 og 13 i Konvention af 27. september 1996 udarbejdet på grundlag af artikel K. 3 i traktaten om Den Europæiske Union om ud- levering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Ved gennemførelsen af § 21 b valgte man således, i stedet for at omskrive konventionsteksterne og lade bestemmelser- ne indgå i udleveringsloven, at lave en generel henvisning i lovteksten til de pågældende konventioners regler, der sam- tidig blev medtaget som bilag til loven. Konventionstekster- ne fik på denne måde samme gyldighed som den egentlige lovtekst.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 12 og 13, og bemærk- ningerne hertil.

3.4.1.2. Oplysninger, der skal forelægges den anmodede stat

Artikel 17, stk. 2, i den tredje tillægsprotokol giver den kon- traherende stater mulighed for at tage forbehold til anvendelsen af tillægsprotokollens artikel 2, stk. 1. Tillægsproto- kollens artikel 2, stk. 1, angiver, hvilke oplysninger der som udgangspunkt skal anses for tilstrækkelige til, at den anmo- dede stat og den person, der begæres udleveret, kan tage stil- ling til spørgsmålet om anvendelse af den forenkledede udle- veringsprocedure. Bestemmelsen foreskriver også, at der un- der den forenkledede udleveringsprocedure ikke skal fremsen-

des en formel udleveringsbegæring efter artikel 12 i udleve- ringskonventionen, når den, der begæres udleveret, er tilba- geholdt af den anmodede stat på baggrund af en anmodning fra den begærende stat om foreløbig anholdelse og fængs- ling efter udleveringskonventionens artikel 16.

Justitsministeriet har overvejet, om Danmark bør udnytte muligheden efter artikel 17, stk. 2, for at tage forbehold for anvendelsen af artikel 2, stk. 1.

Formålet med den tredje tillægsprotokols artikel 2, stk. 1, er at sikre, at en person, der begæres udleveret, og som sam- tykker i udleveringen, ikke skal tilbageholdes i en længere periode, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil det derfor gå imod til- lægsprotokollens hovedformål om en forenklet og hurtigere udleveringsprocedure, hvis der stilles krav om fremsendelse af en formel udleveringsbegæring efter artikel 12 i udleve- ringskonventionen i forbindelse med behandlingen af udle- veringsbegæring efter tillægsprotokollens forenkledede pro- cedure.

Det bemærkes i den forbindelse, at de oplysninger, som skal forelægges den anmodede stat efter tillægsprotokollens arti- kel 2, stk. 1, som udgangspunkt vil være tilstrækkelige til, at Justitsministeriet vil kunne træffe beslutning om, hvorvidt der skal ske udlevering eller ej, og at tillægsprotokollens arti- kel 2, stk. 2, giver den anmodede stat mulighed for at an- mode om supplerende oplysninger, hvis de oplysninger, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, ikke er tilstrækkelige til at den anmodede stat kan træffe afgørelse.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at Danmark ikke bør udnytte muligheden i den tredje tillægsprotokols artikel 17, stk. 2, for at tage forbehold for anvendelsen af tillægs- protokollens artikel 2, stk. 1.

3.4.1.3. Samtykke til udlevering

Som beskrevet ovenfor under pkt. 3.2.5 følger det af den tredje tillægsprotokols artikel 4, stk. 4, at et samtykke til ud- levering fra den, der begæres udleveret ikke kan tilbagekal- des.

Artikel 4, stk. 5, åbner imidlertid mulighed for, at en kontra- herende stat kan tage forbehold, så samtykke kan tilbagekal- des. Den pågældendes samtykke til udlevering kan efter be- stemmelsen i givet fald tilbagekaldes, indtil den anmodede stat træffer sin endelige afgørelse om udlevering efter den forenkledede procedure.

Justitsministeriet har på den baggrund overvejet, om Dan- mark skal udnytte muligheden for at tage et sådant forbe- hold.

Efter dansk ret kan samtykke til udlevering tilbagekaldes, indtil udleveringen (dvs. den fysiske overgivelse) har fundet sted.

I de tilfælde, hvor personen udleveres umiddelbart efter at have meddelt samtykke til udlevering, vil spørgsmål om uigenkaldelighed normalt ikke opstå i praksis.

Skal den pågældende imidlertid inden overførelsen f.eks. af-sone en længere frihedsstraf i Danmark for en anden forbrydelse end den, vedkommende er begæret udleveret for, kan grundlaget for et samtykke til udlevering være ændret på det tidspunkt, hvor udleveringen skal iværksættes. At fastholde den pågældende på et samtykke under sådanne omstændigheder kan give anledning til betænkeligheder. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor forudsætningerne bag et flere år gammelt samtykke til udlevering har ændret sig væsentligt som følge af vedkommendes ændrede sociale eller helbreds-mæssige forhold mv.

Justitsministeriet finder på denne baggrund, at Danmark i forbindelse med ratifikationen af den tredje tillægsprotokol bør afgive erklæring om, at samtykke til udlevering kan tilbagekaldes som anført i tillægsprotokollens artikel 4, stk. 5.

Efter den tredje tillægsprotokols artikel 4, stk. 3, skal et samtykke til udlevering og et eventuelt afkald på anvendelse af specialitetsreglen fra den, der ønskes udleveret, protokol-leres i henhold til den anmodede parts lovgivning. Bestem-melsen svarer delvist til udleveringslovens § 18 c og 18 j om samtykke til udlevering på grundlag af enten en europæisk eller nordisk arrestordre. En tilsvarende bestemmelse findes også i artikel 7, stk. 3, i Konvention af 10. marts 1995 udar-bejdet på grundlag af artikel K. 3 i traktaten om Den Euro-pæiske Union om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union, som efter udle-veringslovens § 21 b finder anvendelse på udlevering til lan-de, der har indgået en associeringsaftale om gennemførelse, anvendelse og udvikling af Schengenreglerne med Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab.

Herudover fremgår det af tillægsprotokollens artikel 4, stk. 5, 5. pkt., at enhver tilbagekaldelse af et samtykke til udle-ving eller afkald på anvendelse af specialitetsreglen skal protokolleres i henhold til den anmodede stats lovgivning.

På den baggrund er det Justitsministeriet opfattelse, at den pågældendes samtykke til udlevering og eventuel tilbagekal-delse heraf skal protokolleres i overensstemmelse med rets-plejelovens regler herom. Det betyder, at et sådant samtykke og/eller tilbagekaldelse skal meddeles af den pågældende i et retsmøde, hvor retten vejleder den pågældende om følger-ne af et samtykke. Dette svarer til ordningen efter udleve-ringslovens §§ 18 c, 18 j og 21 b.

Efter tillægsprotokollens artikel 1 skal den anmodede stat tiltræde den pågældendes samtykke til udlevering. Bestem-melsen indebærer, at sagen skal forelægges Justitsministeri-et med henblik på ministeriets beslutning om udlevering ef-ter den forenkledede procedure, og at udlevering kan nægtes, uanset at den pågældende har givet samtykke, hvis det fin-des betænkeligt at gennemføre udlevering på det foreliggen-de grundlag. Det vil f.eks. kunne forekomme, hvis der er

tvivl om, hvorvidt strafansvaret kan være forældet, eller om udleveringen vil være uforenelig med humanitære hensyn. Det bemærkes herved, at der efter den ovennævnte ordning alene påhviler retten en vejledningspligt. Retten skal således ikke træffe afgørelse om udlevering. Nægter Justitsministe-riet udlevering i medfør af den tredje tillægsprotokols fore-nklede procedure, skal den begærende stat underrettes her-om efter tillægsprotokollens art. 6, stk. 2, med henblik på at få mulighed for at indgive en formel udleveringsbegæring.

3.4.1.4. Specialitetsreglen

Som nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 3.2.6 kan en kontraherende stat efter den tredje tillægsprotokols artikel 5 erklære, at specialitetsreglen i udleveringskonventionens arti-kel 14 ikke finder anvendelse i forbindelse med den fore-nklede udleveringsprocedure, hvis den pågældende enten giver samtykke til udleveringen, eller hvis den pågældende giver samtykke til udlevering og udtrykkeligt giver afkald på sin ret til anvendelse af specialitetsreglen.

Udleveringskonventionens artikel 14 er gennemført ved ud-leveringslovens § 10, nr. 1, der er beskrevet ovenfor under pkt. 3.1.2. Efter den gældende ordning kan den udleverede ikke selv give afkald på anvendelse af specialitetsreglen ved udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.

Hvis Danmark afgiver erklæring efter tillægsprotokollens artikel 5 vil det indebære, at den berørte person kan udvide sit samtykke til ikke kun at angå de forhold, der sker udleve-ring for. Hvis den berørte person herefter giver afkald på an-vendelse af specialitetsreglen i forhold til den begærende stat, kræves Justitsministeriets tilladelse efter udleveringslo-vens § 10, nr. 1, litra a, ikke i forhold til strafforfølgning el-ler straffuldbyrdelse for yderligere forhold i den begærende stat.

Justitsministeriet finder, at man af hensyn til den udlevere-des retssikkerhed ikke bør tilslutte sig en ordning, hvorefter specialitetsreglen kan fraviges i forhold til den begærende stat, hvis den berørte person giver samtykke til udleverin-gen, eller hvis den pågældende samtidig med samtykket til udlevering udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af spe-cialitetsreglen.

Regeringen agter derfor ikke at udnytte adgangen til at afgive en erklæring fra dansk side om fravigelse af specialitets-reglen i medfør af den tredje tillægsprotokols artikel 5.

3.4.2. Modernisering af visse regler i udleveringsloven

3.4.2.1. Forældelse

Efter artikel 1 i den fjerde tillægsprotokol affattes udleve-ringskonventionens 10, stk. 2, således, at udlevering ikke skal kunne afslås under henvisning til, at det strafbare for-hold er forældet efter den anmodede stats lovgivning.

Efter artikel 10, stk. 3, kan de kontraherende stater dog i forbindelse med undertegnelse eller ratifikationen mv. af tillægsprotokollen tage forbehold til bestemmelsen i stk. 2, hvis en begæring om udlevering vedrører et strafbart forhold, som efter den pågældende stats lovgivning er underlagt dens egen kompetence, jf. litra a, eller hvis den pågældende stats nationale lovgivning foreskriver, at udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter den pågældende stats regler, jf. litra b.

Justitsministeriet har på den baggrund overvejet, om Danmark skal udnytte muligheden for at tage et sådant forbehold.

Efter udleveringslovens § 9 kan udlevering ikke ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret. Bestemmelsen, der er i overensstemmelse med den hidtidige artikel 10 i udleveringskonventionen, er altså en obligatorisk afslagsgrund. Udleveringslovens § 9 finder både anvendelse i forhold til udlevering af danske statsborgere og udlændinge fra Danmark til en fremmed stat uden for Den Europæiske Union og Norden. Bestemmelsen forpligter Justitsministeriet til i forbindelse med en afgørelse om udlevering at sikre, at strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ikke er forældet efter straffelovens §§ 93-97 c.

Efter Justitsministeriets opfattelse udgør udleveringslovens § 9 en vigtig retssikkerhedsmæssig beskyttelse i forhold til en person, som begæres udleveret til en fremmed stat. Udleveringslovens § 9 er således med til at sikre, at Danmark ikke er forpligtet til at udlevere en person i tilfælde, hvor det efter en dansk opfattelse ville forekomme stødende at pålægge et strafansvar eller pålægge en person at afsone en fængselsstraf.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at Danmark i forbindelse med tiltrædelsen af den fjerde tillægsprotokol i medfør af artikel 10, stk. 3, litra b, bør afgive en erklæring i forhold til anvendelsen af artikel 10, stk. 2, som affattet ved den fjerde tillægsprotokols artikel 1. Det betyder, at udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

Hvis der fra dansk side alene afgives erklæring efter artikel 10, stk. 3, litra b, vil Danmark ikke senere kunne ændre dette forbehold til det mindre vidtrækkende forbehold efter bestemmelsens litra a, hvorefter udlevering alene kan afslås pga. forældelse, hvis det strafbare forhold er underlagt dansk straffemyndighed. En eventuel senere ophævelse af udleveringslovens § 9 vil i denne situation betyde, at Danmark ikke kan nægte at udlevere en person i tilfælde, hvor det strafbare forhold er omfattet af dansk straffemyndighed, jf. straffelovens §§ 6-12, og hvor forholdet ville være forældet efter straffelovens §§ 93-97 c. En sådan retsstilling vil efter Justitsministeriets opfattelse ikke være hensigtsmæssig.

For at stille Danmark frit i forhold til eventuelle fremtidige ændringer af udleveringslovens § 9 agter regeringen derfor at afgive erklæring om, at man fra dansk side i medfør af udleveringskonventionens artikel 10, stk. 3, som affattet ved den fjerde tillægsprotokols artikel 1, forbeholder sig ret til ikke at lade bestemmelsens stk. 2 finde anvendelse, hvis en begæring om udlevering vedrører et strafbart forhold, som efter dansk ret er underlagt dansk jurisdiktion, eller hvis dansk ret foreskriver, at udlevering ikke kan ske, fordi strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

Udleveringskonventionens artikel 10, stk. 4, som affattet ved den fjerde tillægsprotokols artikel 1, forpligter en stat, der har taget forbehold i medfør af stk. 3, til at tage hensyn til handlinger eller begivenheder, der har fundet sted i den begærende stat, ved vurderingen af, om retsforfølgning eller straffuldbyrdelsen er forældet i henhold til dens lovgivning, hvis handlinger eller begivenheder af samme karakter afbryder eller suspenderer forældelsen i den pågældende stat.

Efter straffelovens § 94, stk. 5, afbrydes forældelsesfristen for strafbare handlinger, når den pågældende gøres bekendt med sigtelsen, eller når anklagemyndigheden anmoder om rettergangsskridt, hvorved den pågældende sigtes for overtrædelsen. I forhold til fuldbyrdelse af straf afbrydes forældelsesfristen, når fuldbyrdelsen påbegyndes, jf. straffelovens § 97, stk. 5.

Den nyaffattede artikel 10, stk. 4, forpligter altså Danmark til – i forbindelse med vurderingen efter udleveringslovens § 9 af om forældelsesfristen for en strafbar handling er afbrudt efter dansk ret – at lægge vægt på, om den pågældende er gjort bekendt med sigtelsen i den begærende stat, eller om anklagemyndigheden i den begærende stat har anmodet om rettergangsskridt, hvorved den pågældende er blevet sigtet for overtrædelsen.

Det fremgår ikke udtrykkeligt af udleveringslovens § 9, at der ved vurderingen af, om der er indtrådt forældelse efter dansk ret, skal lægges vægt på fristafbrydende skridt, som er foretaget i udlandet.

Det følger imidlertid af Justitsministeriets praksis i udleveringssager, at der ved vurderingen af, om der er indtrådt forældelse efter dansk ret, lægges vægt på fristafbrydende skridt, som er foretaget i udlandet. Der kan i den forbindelse henvises til Østre Landsrets kendelse af 30. juni 2011, givet i Ugeskrift for Retsvæsen 2011, side 2904ff.

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at den fjerde tillægsprotokols artikel 1 ikke nødvendiggør en ændring af udleveringslovens § 9.

3.4.2.2. Begæringen og de medfølgende dokumenter

Den fjerde tillægsprotokols artikel 2 indeholder en række ændringer af udleveringskonventionens artikel 12, der vedrører spørgsmålet om fremsendelse af udleveringsbegæring og om, hvilke dokumenter der skal vedlægges.

Der er, som det er nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 3.3.3, tale om følgende ændringer i forhold den gældende bestemmelse:

- Det skal ikke længere være muligt at fremsende udleveringsbegæring via diplomatiske kanaler, jf. artikel 12, stk. 1.
- Det er ikke længere et krav, at der fremsendes en original eller en behørigt bekræftet genpart af den relevante dom eller arrestordre mv., jf. artikel 12, stk. 2, litra a.
- Det præciseres, at henvisningen til relevante lovbestemmelser i den redegørelse, som den begærende stat skal fremsende, skal omfatte bestemmelser om forældelse, jf. artikel 12, stk. 2, litra b.
- Det præciseres, at den begærende stat også skal fremsende oplysninger, der kan medvirke til at fastslå den pågældendes opholdssted, jf. artikel 12, stk. 2, litra c.

For så vidt angår den førstnævnte ændring bemærkes, at muligheden for at fremsende udleveringsbegæring direkte til den anmodede stats justitsministerium blev indsat ved artikel 5 i den anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 til udleveringskonventionen. Danmark ratificerede den anden tillægsprotokol ved kongelig resolution af 8. februar 1983 uden ændring af udleveringsloven.

I forhold til den ændring, der indebærer, at det ikke længere er et krav, at der fremsendes en original eller en behørigt bekræftet genpart af den relevante dom eller arrestordre mv., jf. ovenfor, bemærkes, at udleveringslovens § 11 ikke fastsætter et krav om, at der skal fremsendes en original eller en behørigt bekræftet genpart af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen. De ovennævnte præciseringer indeholder således ikke selvstændige forpligtelser, der kræver ny eller ændret lovgivning.

Herudover fremgår det allerede i dag af udleveringslovens § 11, at den begærende stat skal fremsende oplysninger om de anvendelige straffebestemmelser, hvilket også omfatter relevante bestemmelser om forældelse.

Endelig bemærkes, at det i forbindelse med vedtagelsen af udleveringsloven, jf. lov nr. 249 af 9. juni 1967, ikke blev fundet nødvendigt at indsætte en udtrykkelig bestemmelse i lovens § 11 om, at udleveringsbegæringen bør indeholde oplysning om den pågældendes nationalitet og opholdssted her i landet samt sådanne oplysninger, som i øvrigt er nødvendige til at kunne fastslå den pågældendes identitet, jf. Folketingsstidende 1966-1967, 1. samling, Tillæg A, sp. 2551.

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at den fjerde tillægsprotokols artikel 2 ikke nødvendiggør ændringer i udleveringsloven.

3.4.2.3. *Specialitetsreglen*

Som beskrevet under pkt. 3.3.4 ovenfor foretages der med den fjerde tillægsprotokols artikel 3 en række ændringer af specialitetsreglen i udleveringskonventionens artikel 14,

som er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 10, nr. 1.

De præciseringer i udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, og stk. 2, litra a, som gør det klart, at den anmodende part på trods af specialitetsreglen i stk. 1 kan foretage efterforskning, men ikke foranstaltninger, der begrænser den udleveredes personlige frihed, er foretaget, idet formuleringen i den nugældende artikel 14, stk. 1, i visse lande har givet anledning til fortolkningsmæssige problemer. Disse fortolkningsproblemer har i visse tilfælde gjort det umuligt at foretage efterforskning i forhold til overtrædelser, som er begået forud for en persons udlevering, men som bliver opdaget efter den pågældendes udlevering. Udleveringslovens § 10, nr. 1, har ikke givet anledning til sådanne fortolkningsmæssige problemer. Efter Justitsministeriets opfattelse medfører præciseringerne af konventionens tekst derfor ikke behov for ændring af udleveringslovens § 10, nr. 1.

I forhold til forpligtelsen efter udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra a, til i videst muligt omfang at besvare en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen inden 90 dage bemærkes, at der alene er tale om en mellemstatslig forpligtelse for Danmark til at træffe afgørelse senest 90 dage efter modtagelsen af anmodningen fra den begærende stat om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen, medmindre dette viser sig at være umuligt. Justitsministeriet finder på denne baggrund, at der ikke er behov for at introducere en regel herom i udleveringsloven.

Ændringen af udrejsefristen i udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra b, fra 45 dage til 30 dage gør det nødvendigt at ændre den tilsvarende udrejsefrist i udleveringslovens § 10, nr. 1, litra b, til 30 dage. Beslutningen om at forkorte udleveringskonventionens udrejsefrist fra 45 dage til 30 dage skyldes, at der blandt medlemsstaterne i Europarådet var enighed om, at der godt 50 år efter vedtagelsen af konventionen ikke længere fandtes en objektiv begrundelse for at fastholde 45-dages fristen, da det er blevet lettere at rejse og forlade de kontraherende stater, hvis den udleverede person ønsker det.

Som nævnt under pkt. 3.1.2 ovenfor finder bestemmelsen i § 10 tilsvarende anvendelse ved udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union, jf. udleveringslovens § 10 j. Det foreslås, at der også i forhold til medlemsstater i Den Europæiske Union fastsættes en udrejsefrist på 30 dage, og at henvisningen til § 10 i § 10 j således opretholdes uændret.

Under hensyntagen til det nære samarbejde mellem de nordiske lande om udlevering af lovovertrædere – og da de hensyn, som har begrundet en udrejsefrist på 30 dage i udleveringskonventionen, i betydelig grad også gør sig gældende i forhold de nordiske lande – finder Justitsministeriet endvidere, at de gældende udrejsefrister på 45 dage i udleveringslovens § 10 o, stk. 2, nr. 1, og stk. 4, nr. 2, ligeledes bør ned sættes til 30 dage.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 4 og 9, samt bemærkningerne hertil.

Justitsministeriet har endvidere overvejet, om Danmark i forbindelse med ratifikationen af den fjerde tillægsprotokol bør erklære, at en begærende stat, der har afgivet en tilsvarende erklæring, ved fremsendelsen af en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen kan begrænse den udleveredes personlige frihed, jf. artikel 14, stk. 3. Der er alene tale om en tilvalgsordning for de stater, som ønsker en sådan mulighed for at fravige specialitetsreglen, indtil den anmodede stat har truffet en endelig afgørelse om fravigelse af specialitetsprincippet, jf. udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra a.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der ikke introduceres en ordning i dansk ret, som giver den begærende stat mulighed for at frihedsberøve den pågældende for andre lovovertrædelser end den, som justitsministeren har truffet beslutning om at udlevere den pågældende for, før justitsministeren i det enkelte tilfælde har givet tilladelse efter udleveringslovens § 20 til, at den pågældende kan underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrkelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for. Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke er indført en lignende mulighed for medlemsstater i Den Europæiske Union til at begrænse den udleveredes personlige frihed forud for den anmodede medlemsstats samtykke til fravigelse af specialitetsprincippet.

Justitsministeriet finder derfor ikke, at Danmark bør afgive en erklæring efter udleveringskonventionens artikel 14, stk. 3, i forbindelse med Danmarks ratifikation af den fjerde tillægsprotokol.

3.4.2.4. *Forbud mod dobbelt strafforfølgning*

3.4.2.4.1. Som nærmere beskrevet under pkt. 3.1.4 ovenfor er princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning (»ne bis in idem«) gennemført ved udleveringslovens § 8, § 10 d, stk. 1, og § 10 m, stk. 1.

Udlevering til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union kan således ikke finde sted, når den, der søges udleveret, her i landet eller i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling, jf. udleveringslovens § 10 d, stk. 1, 1. pkt. Tilsvarende gælder efter bestemmelsens 2. pkt., hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan efter bestemmelsens 3. pkt. endvidere afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i en stat uden for Den Europæiske Union. Udlevering kan dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i denne stat, jf. bestemmelsens 4. pkt.

Bestemmelsen i udleveringslovens § 10 d, stk. 1, blev indsat ved lov nr. 433 af 10. juni 2003 om ændring af lov om udle-

vering af lovovertrædere og lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre mv.).

Bestemmelsen har bl.a. til formål at gennemføre artikel 3, nr. 2, i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA).

Rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, bestemmer, at den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat skal afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.

Ved kendelse af 17. december 2012 ophævede Højesteret i medfør af udleveringslovens § 10 d, stk. 1, delvist Justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010 om udlevering af en person til strafforfølgning i Grækenland. Højesteret begrundede den delvise ophævelse med, at den pågældende tidligere var dømt i Grækenland for en af de strafbare handlinger, som Grækenland ved europæisk arrestordre havde anmodet den pågældende udleveret til strafforfølgning for.

Højesteret udtalte i den forbindelse, at udleveringslovens § 10 d, stk. 1, trods sin ordlyd må fortolkes i overensstemmelse med bl.a. rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, således at princippet om »ne bis in idem« også er til hinder for udlevering af en person til strafforfølgning, hvis den tidligere dom er afsagt i den medlemsstat, der anmoder om udlevering.

Efter Justitsministeriets opfattelse medfører Højesterets kendelse af 17. december 2012 behov for en præcisering af ordlyden i 1. og 4. pkt. i udleveringslovens § 10 d, stk. 1, så det klart fremgår, at princippet om »ne bis in idem« også finder anvendelse, hvor den tidligere dom er afsagt i den medlemsstat, der anmoder om udlevering.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 5 og 6, samt bemærkningerne hertil.

3.4.2.4.2. I lyset af det, som er anført ovenfor, er det Justitsministeriets opfattelse, at der bør foretages tilsvarende ændringer af udleveringslovens §§ 8 og 10 m, stk. 1, der vedrører udlevering til henholdsvis stater uden for Den Europæiske Union og Norden og til de nordiske lande.

Det foreslås på den baggrund for det første, at udleveringslovens § 8, der vedrører »ne bis in idem« i forhold til stater uden for Den Europæiske Union og Norden, nyaffattes i overensstemmelse med udleveringslovens § 10 d, stk. 1, og § 10 m, stk. 1 (om »ne bis in idem« i forhold til henholdsvis medlemsstater i Den Europæiske Union og de nordiske lande) med de ændringer, som følger af lovforslagets § 3, nr. 5-8.

Det bemærkes i den forbindelse, at ordlyden af den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 8 ikke tager stilling til betydningen af domme afsagt i andre stater. Danmark har imidlertid folkeretligt taget forbehold over for udleveringskonventionens artikel 9 således, at Danmark vil kunne afslå udlevering, hvis den pågældende ved endelig dom i en tredje stat er frifundet eller domfældt for handlingen eller hvis de kompetente myndigheder i en tredje stat har besluttet at undlade eller afslutte strafforfølgning med hensyn til samme lovovertrædelse. Den foreslåede nyaffattelse af udleveringslovens § 8 må på dette punkt antages at være i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter udleveringskonventionen.

For det andet foreslås det, at udleveringslovens § 10 m, stk. 1, 1. og 4. pkt., affattes i overensstemmelse med de foreslåede ændringer af § 10 d, stk. 1, så det også i sager om udlevering til de nordiske lande klart fremgår, at princippet om »ne bis in idem« også finder anvendelse, hvor den tidligere dom er afsagt i det nordiske land, der anmoder om udlevering.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 2, 7 og 8, samt bemærkningerne hertil.

3.4.2.5. Videreudlevering til en tredje stat

Forpligtelsen efter udleveringskonventionens artikel 15, stk. 2, som affattet ved den fjerde tillægsprotokols artikel 4, til i videst muligt omfang at træffe afgørelse om, hvorvidt der kan meddeles samtykke til videreudlevering til en tredje stat inden 90 dage, har karakter af en mellemstatslig forpligtelse. Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at den fjerde tillægsprotokols artikel 4 ikke er af en sådan karakter, at den nødvendiggør lovændringer.

3.4.2.6. Gennemtransport

3.4.2.6.1. Den fjerde tillægsprotokols artikel 5 indeholder som beskrevet ovenfor under pkt. 3.3.6 en nyaffattelse af udleveringskonventionens artikel 21 om gennemtransport, som er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 21, stk. 1, jf. pkt. 3.1.4 ovenfor.

Den nye bestemmelse i artikel 21, stk. 2, der angiver hvilke oplysninger, som anmodningen om gennemtransport skal indeholde, indeholder ikke selvstændige forpligtelser, der kræver lovændringer. Der henvises i den forbindelse til Justitsministeriets overvejelser i pkt. 3.4.2.2 ovenfor.

I forhold til den fjerde tillægsprotokols bestemmelse om, at der ikke (efter dette regelsæt) skal ske underretning af den stat, hvis territorium overflyves i forbindelse med udlevering til en tredje stat, bemærkes, at udleveringslovens § 21 om tilladelse til gennemtransport ikke finder anvendelse ved overflyvninger, hvor der ikke er planlagt mellemlanding i Danmark.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at den fjerde tillægsprotokols artikel 5 ikke indeholder selvstændige forpligtelser, der kræver lovændringer.

3.4.2.6.2. Gennemtransport efter udleveringslovens § 21 sker som oftest i forbindelse med en mellemlanding i en dansk lufthavn i forbindelse med lufttransport fra det land, der er anmodet om udlevering, til det land, hvortil udlevering sker.

Myndighedsudøvelsen i den forbindelse på dansk territorium sker under ledelse og ansvar af danske (politi)myndigheder, og dansk politi vil derfor forud for gennemtransporten være underrettet om tid og sted herfor og om tilstedeværelsen af de eskorterende udenlandske myndighedspersoner.

Gennemtransporten vil som det helt klare udgangspunkt foregå uproblematisk, men det kan ikke udelukkes, at der i særlige tilfælde vil kunne opstå situationer, hvor en videregående myndighedsudøvelse vil være påkrævet for at sikre gennemtransporten. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den person, der føres gennem dansk territorium, forsøger at flygte, mens den pågældende endnu befinder sig i Danmark, og en øjeblikkelig, helt kortvarig (fysisk) magtanvendelse ikke er tilstrækkelig til at hindre den pågældende i at undvige. Som et andet eksempel kan nævnes den situation, at gennemrejsen forsinkes, fordi der opstår mekaniske problemer med flyet, og hvor der således opstår behov for at sikre den pågældendes tilstedeværelse i længere tid end oprindeligt forudsat i forbindelse med anmodningen om tilladelse til gennemrejse, mens problemerne søges afhjulpet.

Som bl.a. anført ovenfor under afsnit 3.1.3 fremgår det af udleveringslovens § 13, at de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetagtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningskridt, i udleveringssager kan anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Udleveringsloven indeholder derimod ingen udtrykkelig hjemmel til at anvende de nævnte indgreb over for personer, som føres gennem riget i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden.

En sådan hjemmel må imidlertid anses for forudsat i dansk ret. Justitsministeriet kan i den forbindelse bl.a. henvise til forarbejderne til den nugældende udleveringslovs § 19, hvorefter fængsling i de i denne bestemmelse omhandlede tilfælde hidtil var sket med hjemmel i en analogi af retsplejelovens fængslingsregler (Folketingstidende 1966-67, Tillæg A, sp. 2553). Justitsministeriet kan endvidere pege på, at det som led i det generelle retshjælpsregime almindeligvis antages, at retsplejelovens regler om bl.a. foretagelse af tvangsindgreb mv. kan anvendes analogt i forhold til anmodninger fra udenlandske myndigheder i samme omfang, som reglerne ville kunne finde anvendelse i en tilsvarende dansk straffesag. Der kan således uden udtrykkelig hjemmel ske f.eks. anholdelse, ransagning og beslaglæggelse i forbindelse med en udenlandsk anmodning om retshjælp, og det bemærkes i den sammenhæng, at udlevering og transit må antages at være omfattet af retshjælpsbegrebet i bred forstand.

Justitsministeriet finder dog, at der i udleveringsloven bør indsættes en udtrykkelig hjemmel til, at de fornødne straffeprocessuelle tvangsmidler (også) kan bringes i anvendelse i forbindelse med transport gennem Danmark af personer, der udleveres fra en fremmed stat til en anden.

Det foreslås på den baggrund, at der i udleveringslovens § 21 indsættes et nyt stk. 4, der indebærer, at det udtrykkeligt fastslås, at retsplejelovens relevante tvangsindgreb også vil kunne anvendes i forhold til personer, som i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden føres gennem dansk territorium, jf. udleveringslovens § 21.

Det følger af henvisningen til udleveringslovens § 13, at de retsmidler, der vil kunne komme på tale, er dem, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og editi-on samt kapitel 75 a om andre efterforskningsskridt. Det vil i praksis navnlig være bestemmelserne om anholdelse og varetægtsfængsling, som vil være relevante.

Der tilsigtes ikke med forslaget en begrænsning i forhold til situationer, der ikke er omfattet af § 21, af den hjemmel, der som nævnt er forudsat i dansk ret med hensyn til anvendelse af de omhandlede retsmidler.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

3.4.2.7. Kommunikationskanaler og -midler

Som nærmere beskrevet under pkt. 3.3.7 ovenfor tilføjer den fjerde tillægsprotokols artikel 6 en ny bestemmelse til udleveringskonventionen, der angiver, hvilke kommunikationskanaler og -midler der kan anvendes ved fremsendelse af meddelelser mv. Bestemmelsens formål er at forenkle og fremskynde udleveringsproceduren mest muligt og finder bl.a. anvendelse på fremsendelse af alle meddelelser mv. efter udleveringskonventionens artikel 12-19 og artikel 21.

Udleveringsloven indeholder ikke regler for, hvilke kommunikationskanaler der skal anvendes i forbindelse med behandlingen af udleveringsbegæring.

Udleveringsbegæring fra lande uden for Den Europæiske Union og Norden modtager Justitsministeriet som kompetent dansk myndighed i praksis typisk via de diplomatiske kanaler og Interpol. Udleveringsbegæring og øvrige oplysninger, der fremsendes via Interpol og til dels også via de diplomatiske kanaler, modtager Justitsministeriet allerede i

dag i vidt omfang ad elektronisk vej. Efter Justitsministeriets opfattelse medfører den fjerde tillægsprotokols artikel 6 derfor ikke behov for lovændringer. Det er endvidere Justitsministeriets vurdering, at Danmark på den anførte baggrund ikke bør udnytte adgangen til at tage forbehold for anvendelsen af tillægsprotokollens artikel 6, stk. 1, jf. stk. 3.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

6. Administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslagets § 3, nr. 5 og 6, har til formål at gennemføre artikel 3, nr. 2, i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA).

9. Hørte myndigheder mv.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Rigspolitiet, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Advokatrådet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Institut for Menneskerettigheder, Retssikkerhedsfonden, Det Kriminalpræventive Råd, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Retspolitisk Forening, Amnesty International, Danske Advokater, Færøernes Hjemmestyre og Grønlands Selvstyre.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslagets § 3, nr. 5 og 6, har til formål at gennemføre artikel 3, nr. 2, i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA).	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Retsplejeloven

Til nr. 1 (§ 795, stk. 3)

Efter den foreslåede bestemmelse i § 795, stk. 3, 1. pkt., finder retsplejelovens § 189 om tavshedsplæg tilsvarende anvendelse i forbindelse med en ransagning, der foretages hos en ikke-mistænkt.

Henvisningen til retsplejelovens § 189 indebærer, at retten eller politiet kan pålægge den, hos hvem ransagningen foretages, tavshedspligt med hensyn til dennes viden om sagen, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler for det.

Ifølge retsplejelovens § 189, stk. 2, bortfalder et tavshedsplæg senest, når sagen er afsluttet.

Overtrædelse af et tavshedsplæg straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. retsplejelovens § 189, stk. 3.

Hvis den, hos hvem ransagningen foretages, er en erhvervsvirksomhed, kan politiet eller retten ifølge den foreslåede bestemmelse i § 795, stk. 3, 2. pkt., endvidere under samme betingelser pålægge andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden, har fået kendskab til sagen, tavshedspligt.

Den foreslåede bestemmelse kan f.eks. anvendes i forhold til ansatte og bestyrelsesmedlemmer, når virksomheden også er blevet pålagt tavshedspligt i medfør af den foreslåede bestemmelse. Bestemmelsen kan derimod ikke anvendes i forhold til personer, der mere tilfældigt har fået kendskab til sagen, herunder f.eks. kunder, leverandører eller gæster.

Efter retsplejelovens § 1002, stk. 1, 2. pkt., finder reglerne i bl.a. lovens kapitel 73 om ransagning tilsvarende anvendelse, efter at dom er afsagt, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der ved ransagning kan findes genstande eller værdier, som kan beslaglægges efter bestemmelsens 1. pkt. Bestemmelsens 1. pkt. angår beslaglæggelse til sikkerhed for sagsomkostninger, konfiskation, bødekraft eller erstatning. Henvisningen i retsplejelovens § 1002, stk. 1, til lovens ka-

pitel 73 indebærer, at retten eller politiet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 795, stk. 3, også kan give plæg tavshedspligt, efter at dom er afsagt, hvis betingelserne i § 1002, stk. 1, og § 189 i øvrigt er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 804, stk. 1)

Når der i forbindelse med et plæg om edition meddeles en erhvervsvirksomhed tavshedspligt, jf. retsplejelovens § 804, stk. 2, jf. § 803, stk. 1, jf. § 189, finder retsplejelovens § 189 ifølge den foreslåede bestemmelse tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden, har fået kendskab til sagen.

Den foreslåede bestemmelse kan f.eks. anvendes i forhold til ansatte og bestyrelsesmedlemmer. Bestemmelsen kan derimod ikke anvendes i forhold til personer, der mere tilfældigt har fået kendskab til sagen, herunder f.eks. kunder, leverandører eller gæster.

Henvisningen til retsplejelovens § 189 indebærer, at retten eller politiet i disse situationer kan give plæg om tavshedspligt med hensyn til de pågældendes viden om sagen, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler for det.

Ifølge retsplejelovens § 189, stk. 2, bortfalder et tavshedsplæg senest, når sagen er afsluttet.

Overtrædelse af et tavshedsplæg straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. retsplejelovens § 189, stk. 3.

Efter retsplejelovens § 1002, stk. 1, 2. pkt., finder reglerne i bl.a. lovens kapitel 74 om edition tilsvarende anvendelse, efter at dom er afsagt, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der ved edition kan findes genstande eller værdier, som kan beslaglægges efter bestemmelsens 1. pkt. Bestemmelsens 1. pkt. angår beslaglæggelse til sikkerhed for sagsomkostninger, konfiskation, bødekraft eller erstatning. Henvisningen i retsplejelovens § 1002, stk. 1, til lovens kapitel 74 indebærer, at retten eller politiet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 804, stk. 1, også kan give plæg om tav-

shedspligt, efter at dom er afsagt, hvis betingelserne i § 1002, stk. 1, og § 189 i øvrigt er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Lov om international fuldbyrdelse af straf m.v.

Til nr. 1 (Overskriften til kapitel 3 a)

Den foreslåede ændring af overskriften til lovens kapitel 3 a er en konsekvens af, at der i § 5 a indsættes en henvisning til afgørelser om konfiskation, der er omfattet af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen.

Til nr. 2 og 3 (§ 5 a og bilag 5)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen indebærer, at udenlandske afgørelser om konfiskation, der er omfattet af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen, kan fuldbyrdes efter de gældende regler i kapitel 3 i lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., når hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens betingelser er opfyldt.

Efter hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens artikel 25, stk. 1, kan parten disponere over konfiskerede formuegoder i henhold til sin egen nationale lovgivning eller administrative procedurer. I overensstemmelse hermed vil det konfiskerede som udgangspunkt tilfalde statskassen.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens artikel 25, stk. 2, giver imidlertid mulighed for at tilbagelevere de konfiskerede formuegoder til den anmodende part med henblik på udbetaling af erstatning til eventuelle ofre eller tilbagelevering til den retmæssige ejer i det omfang, det er muligt efter den anmodede parts nationale lovgivning. Henvisningen i § 5 a til hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen indebærer i overensstemmelse hermed, at justitsministeren kan træffe bestemmelse om hel eller delvis overførsel af det konfiskerede med henblik på udbetaling af erstatning til eventuelle ofre, jf. herved også straffelovens § 77, eller tilbagelevering til den retmæssige ejer. Sådan overførsel forudsættes imidlertid som udgangspunkt alene at komme på tale i enkelttilfælde i forhold til en begærende stat, hvor der er konstateret gensidighed.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen foreslås medtaget som bilag 5 til loven, og konventionernes bestemmelser har på denne måde samme gyldighed som den egentlige lovtekst.

Der er i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændringer af bestemmelsens anvendelsesområde. Der henvises til den forbindelse til bemærkningerne til § 5 a i lovforslaget til lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (International

strafferet) (L81, Folketingstidende 1995-1996, tillæg A, s. 2244f).

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.4 og 2.3.3.

Til § 3

Udleveringsloven

Til nr. 1 (§ 6, stk. 1, og § 10 h, stk. 1)

I udleveringslovens § 6, stk. 1, og § 10 h, stk. 1, er anvendt betegnelsen hans. Det foreslås at ændre dette til den kønsneutrale betegnelse dennes.

Til nr. 2 (§ 8)

Med lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås det at nyaffatte udleveringslovens § 8 om forbud mod dobbelt strafforfølgning («ne bis in idem») ved udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden, så bestemmelsen svarer til de tilsvarende bestemmelser i udleveringslovens §§ 10 d og 10 m (om »ne bis in idem« ved udlevering til henholdsvis medlemsstater i Den Europæiske Union og de nordiske lande) med de ændringer, som følger af lovforslagets § 3, nr. 5-8.

Efter det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, må der ikke ske udlevering, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for de pågældende handlinger her i landet, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union. Tilsvarende gælder ifølge det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås efter *stk. 1, 3. pkt.*, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union.

Stk. 1, 1. og 3. pkt., udvider det gældende forbud mod dobbelt strafforfølgning i udleveringslovens § 8 til – i sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden – at omfatte personer, som i en anden stat (dvs. en anden stat end her i landet) er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. Efter bestemmelsen skal udlevering således afslås, bl.a. hvis der er afsagt endelig dom i sagen her i landet, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union. Herudover kan udlevering afslås, hvis der er afsagt dom i sagen i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union. I disse tilfælde beror det på en konkret vurdering, om der skal ske udlevering eller ej. Der vil f.eks. kunne ske udlevering, hvis den pågældende tidligere er frifundet for den pågældende handling i en stat uden for Norden og Den Europæiske Union, men grundlaget for dommen er åbenbart mangelfuldt.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, 4. pkt.*, er det – uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling – en betingelse for at afslå udlevering, at dommen, der er afsagt i det pågældende land, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.

Udlevering kan ikke afslås efter bestemmelsen under henvisning til, at den pågældende er dømt her i landet, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union, hvis der på grund af myndighedernes passivitet i domslandet ikke er taget sædvanlige skridt med henblik på fuldbyrdelse af dommen. Hvis domslandets relevante myndigheder således – uden at der er indtrådt forældelse – gennem længere tid intet har foretaget sig med henblik på fuldbyrdelse af dommen, vil udlevering ikke kunne afslås. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor der på grund af myndighedernes almindelige sagsbehandlingstid i domslandet endnu ikke er foretaget de relevante skridt mod fuldbyrdelsen af dommen.

Bestemmelsen udelukker ikke udlevering til straffuldbyrdelse i et land, der tidligere har afsagt dom i sagen, i tilfælde, hvor et andet land – i strid med princippet om »ne bis in idem« – efterfølgende har indledt strafforfølgning eller afsagt en straffedom, der endnu ikke er fuldbyrdet, for det samme forhold.

Bestemmelsen medfører ikke en pligt for de danske myndigheder til af egen drift at undersøge, om den pågældende tidligere er blevet endelig dømt i et andet land for de samme handlinger. De nævnte afslagsgrunde bliver således kun relevante, såfremt de danske myndigheder er i besiddelse af de nødvendige oplysninger om en eventuel dom afsagt i udlandet.

De danske myndigheder skal således ikke af egen drift iværksætte en nærmere undersøgelse af, om der er afsagt dom for forholdet i udlandet. Er det oplyst, at den, som en udleveringsbegæring vedrører, muligvis allerede er dømt eller frifundet for det samme forhold i udlandet, men er oplysningerne utilstrækkelige, og kan de nødvendige oplysninger ikke tilvejebringes, skal udleveringsbegæringen normalt imødekommes, hvis lovens betingelser herfor i øvrigt er opfyldt.

I overensstemmelse med den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 8, 1. pkt., er udlevering ligeledes udelukket, hvis der her i landet er sket benådning (amnesti) for det pågældende forhold, jf. forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* kan udlevering, hvis tiltale mod den pågældende er frafaldet her i landet, kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Endvidere kan udlevering afslås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt. Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af de gældende bestemmelser i udleveringslovens § 8, 2. og 3. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* indebærer, at udlevering med henblik på strafforfølgning kan afslås, hvis retsforfølgning mod den pågældende er påbegyndt – men endnu ikke afsluttet – her i landet for den handling, som udleveringsbegæringen vedrører, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og

omstændighederne i øvrigt findes mest nærliggende at skulle gennemføres her i landet. Hvorvidt retsforfølgning bør gennemføres her i landet, beror på en konkret vurdering i den enkelte sag, hvor der – ud over de i bestemmelsen nævnte momenter – f.eks. kan lægges vægt på, hvor fremskreden retsforfølgningen er mod den pågældende her i landet, og hvor lovovertrædelsen navnlig har haft virkning.

Bestemmelsen i *stk. 3* omfatter ikke udlevering til fuldbyrdelse af en straffedom. Dette skyldes, at retsforfølgning her i landet for forhold, for hvilke den pågældende tidligere er blevet endelig dømt eller frifundet i et andet land, ville være i strid med princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning (»ne bis in idem«).

Der henvises til pkt. 3.1.4 og 3.4.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 5-8.

Til nr. 3 (§ 10, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, 1. pkt., § 18 e, stk. 1, 1. pkt., og § 20, stk. 1)

5 steder i udleveringslovens § 10 og i § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, 1. pkt., § 18 e, stk. 1, 1. pkt., samt § 20, stk. 1, anvendes betegnelsen han. Det foreslås at ændre dette til den kønsneutrale betegnelse den pågældende.

Til nr. 4 (§ 10, nr. 1)

Den foreslåede ændring af udleveringslovens § 10, nr. 1, litra b, nedsætter udrejsefristen fra 45 dage til 30 dage.

Ændringen indebærer, at en person, der er udleveret fra Danmark til en begærende stat uden for Den Europæiske Union eller Norden, fremover kan drages til ansvar eller udleveres videre til et tredjeland uden justitsministerens samtykke for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for, hvis den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, som der er sket udlevering til, og den pågældende har undladt dette.

Den foreslåede bestemmelse implementerer den ændring af udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra b, der er foretaget ved den fjerde tillægsprotokols artikel 3. Ændringen er nødvendig for, at Danmark kan ratificere den fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen.

Der henvises til pkt. 3.3.4 og 3.4.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 og 6 (§ 10 d, stk. 1)

Det foreslås, at ordene »end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering« udgår af udleveringslovens § 10 d, stk. 1, 1. pkt. Herudover foreslås det, at udleveringslovens § 10 d, stk. 1, 4. pkt., nyaffattes.

De foreslåede ændringer har til formål at præcisere udleveringslovens § 10 d i overensstemmelse med Højesterets kendelse af 17. december 2012, jf. pkt. 3.4.2.4 ovenfor.

Den foreslåede ændring af § 10 d, stk. 1, *1. pkt.*, indebærer, at det i bestemmelsen præciseres, at der ikke kan ske udlevering af lovovertrædere til medlemsstater i Den Europæiske Union, når den, der søges udleveret, tidligere er dømt eller frifundet for det samme strafbare forhold i den medlemsstat, der nu anmoder om udlevering.

Den foreslåede nyaffattelse af § 10 d, stk. 1, *4. pkt.*, er en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af bestemmelsens 1. pkt. Bestemmelsen i § 10 d, stk. 1, *4. pkt.*, stiller som betingelse for afslag på en anmodning om udlevering, at dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i den pågældende stat. Med den foreslåede ændring vil denne bestemmelse også finde anvendelse, når den pågældende er dømt i den medlemsstat, der nu anmoder om udlevering.

Der er i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændringer af bestemmelsens anvendelsesområde.

Som nævnt i bemærkningerne til § 10 d i lovforslaget til lov nr. 433 af 10. juni 2003 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre mv.) (L168, Folketingstidende 2002-2003, tillæg A, s. 4319f) er det ikke hensigten med bestemmelsen i § 10 d, stk. 1, at de danske udleveringsmyndigheder af egen drift skal iværksætte undersøgelse af, om der er afsagt dom for forholdet i en anden stat. Er det oplyst, at den, som en arrestordre vedrører, allerede er dømt eller frifundet for det samme forhold i en anden stat, men er oplysningerne utilstrækkelige, og kan de nødvendige oplysninger ikke tilvejebringes, således at der kan træffes afgørelse inden for de 10- og 60-dages frister for henholdsvis justitsministerens afgørelse og en eventuel domstolsafgørelse, der fremgår af udleveringslovens § 18 d, skal udleveringsbegæringen normalt imødekommes, hvis lovens betingelser herfor i øvrigt er opfyldt.

Der henvises til pkt. 3.1.4 og 3.4.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 og 8 (§ 10 m, stk. 1)

Det foreslås, at ordene »end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering« udgår af udleveringslovens § 10 d, stk. 1, *1. pkt.* Herudover foreslås det, at udleveringslovens § 10 d, stk. 1, *4. pkt.*, nyaffattes.

De foreslåede ændringer har til formål at præcisere udleveringslovens § 10 m i overensstemmelse med Højesterets kendelse af 17. december 2012, jf. pkt. 3.4.2.4 ovenfor.

Den foreslåede ændring af § 10 m, stk. 1, *1. pkt.*, indebærer, at det i bestemmelsen præciseres, at der ikke kan ske udlevering af lovovertrædere til de nordiske lande, når den, der søges udleveret, tidligere er dømt eller frifundet for det samme strafbare forhold i det nordiske land, der nu anmoder om udlevering.

Den foreslåede nyaffattelse af § 10 m, stk. 1, *4. pkt.*, er en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af bestemmelsens 1. pkt. Bestemmelsen i § 10 m, stk. 1, *4. pkt.*, stiller som betingelse for afslag på en anmodning om udlevering, at dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen det pågældende land. Med den foreslåede ændring vil denne bestemmelse også finde anvendelse, når den pågældende er dømt i det nordiske land, der nu anmoder om udlevering.

Der er i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændringer af bestemmelsens anvendelsesområde.

Som nævnt i bemærkningerne til § 10 m i lovforslaget til lov nr. 394 af 30. april 2007 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og forskellige andre love og om ophævelse af lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af konvention om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre) m.v.) (L72, Folketingstidende 2006-2007, tillæg A, s. 2522f) er det ikke hensigten med bestemmelsen i § 10 m, stk. 1, at de danske myndigheder af egen drift skal iværksætte en nærmere undersøgelse af, om der er afsagt dom for forholdet i et andet land. Er det oplyst, at den, som en arrestordre vedrører, muligvis allerede er dømt eller frifundet for det samme forhold i et andet land, men er oplysningerne utilstrækkelige, og kan de nødvendige oplysninger ikke tilvejebringes, således at der kan træffes afgørelse inden for de frister, der fremgår af udleveringslovens § 18 k, skal udleveringsanmodningen normalt imødekommes, hvis lovens betingelser herfor i øvrigt er opfyldt.

Der henvises til pkt. 3.1.4 og 3.4.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 3 og 4.

Til nr. 9 (§ 10 o, stk. 2, nr. 1, og stk. 4, nr. 2)

De foreslåede ændringer af udleveringslovens § 10 o, stk. 2, nr. 1, og stk. 4, nr. 2, nedsætter udrejsefristen fra 45 dage til 30 dage.

Ændringerne indebærer, at en person, der er udleveret fra Danmark til en begærende stat i Norden, fremover kan drages til ansvar eller udleveres videre til et tredjeland uden justitsministerens samtykke for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, vedkommende er udleveret for, hvis den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, som der er sket udlevering til, og den pågældende har undladt dette.

De foreslåede ændringer svarer til ændringen af udleveringslovens § 10, nr. 1, litra b, som implementerer den ændring af udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra b, der er foretaget ved den fjerde tillægsprotokols artikel 3.

Der henvises til pkt. 3.3.4 og 3.4.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 4.

Til nr. 10 (§ 21, stk. 1)

I udleveringslovens § 21, stk. 1, er anvendt betegnelsen han. Det foreslås at ændre dette til den kønsneutrale betegnelse ministerens.

Til nr. 11 (§ 21, stk. 4)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der i udleveringsloven tilvejebringes udtrykkelig lovhjemmel til at anvende retsplejelovens relevante tvangsindgreb i forhold til personer, som i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden føres gennem dansk territorium.

Det følger af henvisningen til udleveringslovens § 13, at de retsmidler, der vil kunne komme på tale, er dem, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og editi-on samt kapitel 75 a om andre efterforskningsskridt. Det vil i praksis navnlig være bestemmelserne om anholdelse og varetægtsfængsling, som vil være relevante.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.2.6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 og 13 (§ 21 c og bilag 3)

De foreslåede bestemmelser gennemfører de lovændringer, der er nødvendige for, at Danmark kan tiltræde den tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen.

Det foreslås således, at reglerne i den tredje tillægsprotokol vil gælde ved siden af reglerne i udleveringslovens kapitel 2, 3 og 4 ved udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden, som har tiltrådt tillægsprotokollen. Herudover vil reglerne i den tredje tillægsprotokol – ligesom reglerne i udleveringskonventionen – finde direkte anvendelse i forhold til anmodninger fra Danmark til andre stater, som har ratificeret tillægsprotokollen, om udlevering efter tillægsprotokollens forenklede procedure.

Reglerne i den tredje tillægsprotokol finder alene anvendelse i det omfang andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land ikke er mere vidtgående. Den tredje tillægsprotokol foreslås samtidig medtaget som bilag 3 til udleveringsloven, jf. lovforslagets § 3, nr. 13. Tillægsprotokollens bestemmelser får på denne måde samme gyldighed som den egentlige lovtekst.

De erklæringer, som Danmark i forbindelse med ratifikationen af den tredje tillægsprotokol vil afgive, vil finde anvendelse

i forhold de øvrige lande, som tiltræder tillægsprotokollen.

Der henvises til pkt. 3.2 og 3.4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2013.

I *stk. 2* foreslås det, at lovens § 3, nr. 4, 9 12 og 13 (dvs. ændringen af udrejsefristen i udleveringslovens § 10, nr. 1, litra b, samt § 10 o, stk. 2, nr. 1, og stk. 4, nr. 2, fra 45 dage til 30 dage samt indførelsen i § 21 c af den forenklede udleveringsprocedure efter den tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen) finder anvendelse på anmodninger om udleveringer, der fremsættes efter lovens ikrafttræden. Anmodninger om udlevering, der ville være omfattet af den foreslåede § 21 c, men som modtages inden lovens ikrafttræden, vil skulle behandles efter de gældende bestemmelser i udleveringslovens kapitel 2 og 3 om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.

Til § 5

§ 5 vedrører lovens territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at de foreslåede ændringer i lovens § 2 (om ændring af lov om international fuldbyrdelse af straf m.v.) – med de afvigelser som de færøske og grønlandske forhold tilsiger – vil kunne sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning. Det foreslås endvidere, at lovens § 3 (om ændring af udleveringsloven) vil kunne sættes helt eller delvis i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger. Baggrunden for, at lovens § 3 ikke skal kunne sættes i kraft for Færøerne, er, at Færøerne den 1. marts 2010 overtog sagsområdet strafferet.

Det bemærkes, at lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. dennes § 15, ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Det bemærkes endvidere, at udleveringsloven har gyldighed for Færøerne og Grønland (i det omfang den er sat i kraft for disse landsdele) med de afvigelser, som følger af de færøske og grønlandske retsplejelove, jf. dennes § 23.

Fjerde tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering

Wien, den 20. september 2012

Præambel

Europarådets medlemsstater, der undertegner denne protokol;

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer;

der ønsker at styrke deres individuelle og fælles muligheder for at reagere over for kriminalitet;

der henviser til bestemmelserne i den europæiske konvention om udlevering (ETS nr. 24), der blev åbnet for undertegnelse i Paris den 13. december 1957 (i det følgende betegnet »konventionen«) samt de tre tillægsprotokoller dertil (ETS nr. 86 og 98 samt CETS nr. 209) udfærdiget i Strasbourg henholdsvis den 15. oktober 1975, den 17. marts 1978 og den 10. november 2010;

der finder det ønskværdigt at modernisere en række af konventionens bestemmelser og supplere den på visse områder under hensyntagen til udviklingen i det internationale samarbejde i straffesager, efter at konventionen og tillægsprotokollerne dertil er trådt i kraft;

er blevet enige om følgende:

Artikel 1 – Forældelse

Artikel 10 i konventionen skal erstattes af følgende bestemmelser:

»Forældelse

1. Udlevering må ikke tillades, når der i henhold til den anmodende parts lovgivning, er indtrådt forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret.
2. Udlevering skal ikke nægtes under henvisning til, at tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret, ville være forældet i henhold til den anmodede parts lovgivning.
3. Enhver stat kan, på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, afgive en erklæring om, at den forbeholder sig ret til ikke at anvende stk. 2:
  - a) når en begæring om udlevering baserer sig på forbrydelser, der efter den pågældende stats egen straffelov er underlagt dens egen jurisdiktion; og/eller

- b) hvis den pågældende stats nationale lovgivning udtrykkeligt forbyder udlevering, når tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret, ville være forældet i henhold til dens lovgivning.
4. Ved afgørelsen af, om tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret, ville være forældet efter dens lovgivning, skal enhver part, der har taget forbehold efter denne artikels stk. 3, i henhold til sin egen lovgivning tage hensyn til handlinger eller hændelser, der er sket hos den anmodende part, for så vidt handlinger eller hændelser af samme karakter ville afbryde eller suspendere forældelse hos den anmodede part.«

Artikel 2 – Begæringen og de medfølgende dokumenter

1. Artikel 12 i konventionen skal erstattes af følgende bestemmelser:

»Begæringen og de medfølgende dokumenter

1. Begæringen skal være skriftlig. Den skal fremsendes af justitsministeriet eller en anden kompetent myndighed hos den anmodende part til justitsministeriet eller en anden kompetent myndighed hos den anmodede part. En stat, der ønsker at udpege en anden kompetent myndighed end justitsministeriet, skal underrette Europarådets generalsekretær om dens kompetente myndighed på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument og om eventuelle senere ændringer vedrørende dens kompetente myndighed.
2. Begæringen skal ledsages af:
- a) en kopi af en umiddelbart eksigibel dom til straf eller beslutning om sikkerhedsforanstaltning eller af en arrestordre eller anden beslutning med samme virkning og udstedt i overensstemmelse med den i den begærende stats lovgivning foreskrevne fremgangsmåde;
  - b) en redegørelse for forbrydelser, for hvilke udlevering begæres. Tid og sted for deres udførelse, deres retlige beskrivelse og en henvisning til de relevante lovbestemmelser, herunder bestemmelser om forældelse, skal angives så nøjagtigt som muligt; og
  - c) en kopi af de relevante lovbestemmelser eller, hvis dette ikke er muligt, en redegørelse for de relevante retsregler samt en så nøjagtig beskrivelse som muligt af den person, der begæres udleveret, og alle andre oplysninger, som kan bidrage til at fastslå den pågældendes identitet, nationalitet og opholdssted.«
2. Artikel 5 i den anden tillægsprotokol til konventionen skal ikke finde anvendelse mellem parter, der deltager i nærværende protokol.

Artikel 3 – Specialitetsreglen

- Artikel 14 i konventionen skal erstattes af følgende bestemmelser:

»Specialitetsreglen

1. En person, der er blevet udleveret, kan ikke anholdes, tiltales, stilles for retten, dømmes eller tilbageholdes med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller beslutning om sikkerhedsforanstaltning, ej heller kan den pågældende af nogen anden grund begrænses i sin personlige frihed for nogen anden forud for overførslen begået forbrydelse end den, for hvilken udlevering er sket, undtagen i følgende tilfælde:
  - a) når den part, som har udleveret den pågældende, samtykker deri. En anmodning om samtykke skal fremsendes ledsaget af de i artikel 12 nævnte dokumenter og af en underskrift af enhver forklaring, som den udleverede person har afgivet vedrørende den pågældende forbrydelse. Samtykke skal gives, når den forbrydelse, med hensyn til hvilken det begæres, i sig selv begrunder forpligtelse til udlevering i henhold til denne konvention. Afgørelsen skal træffes så hurtigt som muligt og ikke senere end 90 dage efter modtagelsen af anmodningen om samtykke. Hvor det ikke er muligt for den anmodende part at overholde den tidsfrist, der er anført i denne bestemmelse, skal den underrette den anmodende part og forklare grundene til forsinkelsen og den forventede tid, der er nødvendig, før afgørelsen kan træffes;
  - b) når den pågældende person, efter at have haft mulighed for at forlade territoriet hos den part, hvortil den pågældende er blevet udleveret, ikke har gjort dette indenfor 30 dage efter sin endelige løsladelse, eller er vendt tilbage til dette territorium efter at have forladt det.
2. Den anmodende part kan dog:
  - a) foretage efterforskning, men ikke foranstaltninger, der begrænser den pågældende persons personlige frihed;
  - b) træffe enhver foranstaltning, som efter dens lovgivning er nødvendig for at afbryde en forældelse, herunder retsforfølgning uanset tiltaltes fravær;
  - c) træffe enhver foranstaltning for at fjerne personen fra sit territorium.
3. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, eller på et senere tidspunkt, erklære, at en anmodende part, der har fremsat den samme erklæring, ved fremsendelsen af en begæring om samtykke i henhold til stk. 1, litra a, ved en fravigelse af stk. 1, kan begrænse den udleverede persons personlige frihed, forudsat at:
  - a) den anmodende part enten samtidig med anmodningen om samtykke i henhold til stk. 1, litra a, eller senere meddeler den dato, hvor den har til hensigt at bringe en sådan begrænsning i anvendelse; og
  - b) den kompetente myndighed hos den anmodende part udtrykkeligt anerkender modtagelsen af denne meddelelse.

Den anmodede part kan til enhver tid give udtryk for sin modstand mod en sådan begrænsning, hvilket skal medføre en pligt for den anmodende part til umiddelbart at opheve begrænsningen, herunder eventuelt ved løsladelse af den udleverede.

4. Hvis beskrivelsen af den påsigtede forbrydelse ændres under retsforfølgningen, kan den udleverede person kun underkastes retsforfølgning eller idømmes straf, for så vidt forbrydelsen, således som den nu er beskrevet, efter sit gerningsindhold er en forbrydelse, der kunne medføre udlevering.«

Artikel 4 – Videreudlevering til en tredje stat

Teksten i konventionens artikel 15 skal være stk. 1 i artiklen, og skal suppleres med følgende bestemmelse som stk. 2:

- »2. Den anmodede part skal træffe sin afgørelse vedrørende samtykke som anført i stk. 1 så hurtigt som muligt og ikke senere end 90 dage efter modtagelsen af anmodningen om samtykke og, hvor det er relevant, af de i artikel 12, stk. 2, anførte dokumenter. Hvor det ikke er muligt for den anmodede part at overholde den tidsfrist, der er angivet i denne bestemmelse, skal den underrette den anmodende part og anføre grundene til forsinkelsen og den forventede tid, der er nødvendig, før afgørelsen kan træffes.«

Artikel 5 – Gennemtransport

Artikel 21 i konventionen skal erstattes af følgende bestemmelser:

»Gennemtransport

1. Transport igennem en af de kontraherende parters territorium skal tillades, når der fremkommer en begæring om gennemtransport, forudsat at den begærede forbrydelse ikke af den part, der anmodes om at tillade gennemtransport, betragtes som en forbrydelse af politisk eller rent militær karakter i henhold til denne konventions artikel 3 og 4.
2. Anmodningen om gennemtransport skal indeholde følgende oplysninger:
  - a) identiteten på den person, der skal udleveres, herunder dennes nationalitet eller nationaliteter, hvor denne oplysning er kendt;
  - b) den myndighed, der anmoder om gennemtransport;
  - c) om der findes en anholdelsesbeslutning eller en anden kendelse med samme retsvirkning eller en eksigibel dom, samt en bekræftelse af, at personen skal udleveres;
  - d) karakteren af forbrydelsen og dens retlige beskrivelse, herunder strafammen eller den straf, der er idømt ved den endelige dom;
  - e) en beskrivelse af de omstændigheder, hvorunder det strafbare forhold er begået, herunder tid og sted og i hvilket omfang den person, der begæres udleveret, har været involveret.

3. I tilfælde af en landing, der ikke er planlagt, skal den anmodende part straks bekræfte, at et af de i artikel 12, stk. 2, litra a, anførte dokumenter foreligger. Denne underretning skal have virkning som en begæring om foreløbig anholdelse i henhold til artikel 16, og den anmodende part skal fremsende en anmodning om gennemtransport til den part, på hvis territorium landingen er sket.
4. Gennemtransport af en person, der er statsborger i den betydning, der er anført i artikel 6, i et land, der anmodes om at tillade gennemtransport, kan nægtes.
5. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den forbeholder sig ret til kun at tillade gennemtransport af en person på alle eller nogle af de betingelser, på hvilke den tillader udlevering.
6. En udleveret person må ikke transporteres gennem et territorium, hvor der er grund til at antage, at den pågældendes liv eller frihed kan blive truet på grund af den pågældendes race, religion, nationalitet eller politiske overbevisning.«

Artikel 6 – Kommunikationskanaler og -midler

Konventionen skal suppleres med følgende bestemmelser:

»Kommunikationskanaler og -midler

1. I forbindelse med denne konvention, kan meddelelser fremsendes ved brug af elektroniske eller andre midler, der omfatter skriftligt bevis under forhold, der gør det muligt for parterne at få bekræftet meddelelsernes ægthed. Under alle omstændigheder skal den pågældende part til enhver tid efter anmodning fremlægge originalerne eller bekræftede genpart af dokumenterne.
2. Anvendelse af International Criminal Police Organization (Interpol) eller diplomatiske kanaler er ikke udelukket.
3. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den i forhold til konventionens artikel 12 og artikel 14, stk. 1, litra a, forbeholder sig ret til at forlange at få originalen eller en bekræftet genpart af begæringen og de medfølgende dokumenter.«

Artikel 7 – Forholdet til konventionen og andre internationale retsakter

1. De ord og udtryk, der er anvendt i denne protokol, skal fortolkes i overensstemmelse med den betydning, de er tillagt i konventionen. Med hensyn til de parter, der deltager i protokollen, skal konventionens bestemmelser finde tilsvarende anvendelse, for så vidt de er forenelige med bestemmelserne i denne protokol.

2. Bestemmelserne i denne protokol berører ikke anvendelsen af konventionens artikel 28, stk. 2 og 3, vedrørende forholdet mellem konventionen og bilaterale eller multilaterale overenskomster.

Artikel 8 – Mindelige løsninger

Konventionen skal suppleres med følgende bestemmelser:

»Mindelige løsninger

Europarådets European Committee on Crime Problems skal holdes løbende informeret om anvendelsen af denne protokol og skal gøre det fornødne for at fremme en mindelig løsning, hvis der måtte opstå vanskeligheder på grund af fortolkningen og anvendelsen af protokollen.«

Artikel 9 – Undertegning og ikrafttræden

1. Denne protokol skal være åben for undertegnelse for de af Europarådets medlemsstater, der er parter i eller har undertegnet konventionen. Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes. En signatar kan ikke ratificere, acceptere eller godkende protokollen, medmindre den tidligere har ratificeret, accepteret eller godkendt konventionen eller gør dette samtidigt. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
2. Denne protokol træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af det tredje ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.
3. For så vidt angår enhver undertegnende stat, der efterfølgende deponerer sit ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument, skal denne protokol træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor deponeringen er sket.

Artikel 10 – Tiltrædelse

1. Enhver ikke-medlemsstat, som har tiltrådt konventionen, kan tiltræde denne protokol, efter at den er trådt i kraft.
2. En sådan tiltrædelse skal ske ved deponering af et tiltrædelsesinstrument hos Europarådets generalsekretær.
3. For så vidt angår enhver tiltrædende stat skal protokollen træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor tiltrædelsesinstrumentet er deponeret.

Artikel 11 – Tidsmæssig anvendelse

Denne protokol skal finde anvendelse på anmodninger, der modtages efter protokollens ikrafttræden mellem de berørte parter.

Artikel 12 – Territorial gyldighed

1. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne protokol skal finde anvendelse.
2. Enhver stat kan på et senere tidspunkt ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af denne protokol til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder protokollen i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende erklæring.
3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagekaldes ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagekaldelsen træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende meddelelse.

Artikel 13 – Erklæringer og forbehold

1. Forbehold, som en stat har taget over for enhver bestemmelse i konventionen og tillægsprotokollerne dertil, skal også være gældende for denne protokol, medmindre den pågældende stat på tidspunktet for undertegnelse, eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklærer andet. Det samme skal være gældende for enhver erklæring, der fremsættes vedrørende eller i medfør af bestemmelser i konventionen og tillægsprotokollerne dertil.
2. Forbehold og erklæringer fra en stats side over for en bestemmelse i konventionen, der ændres ved denne protokol, skal ikke være gældende mellem de stater, der er parter i denne protokol.
3. Der kan ikke tages forbehold vedrørende bestemmelser i denne protokol ud over de forbehold, der er omhandlet i konventionens artikel 10, stk. 3, og artikel 21, stk. 5, som ændret ved denne protokol, samt i denne protokols artikel 6, stk. 3. Gensidighedsprincippet kan bringes i anvendelse på ethvert forbehold, der måtte være taget.
4. Enhver stat kan helt eller delvist tilbagekalde et forbehold eller en erklæring, den har taget eller fremsat i overensstemmelse med denne protokol ved en erklæring fremsendt til Europarådets generalsekretær, idet denne erklæring skal have virkning fra den dag, hvor den modtages.

Artikel 14 – Opsigelse

1. Enhver part kan, for så vidt angår parten selv, opsiges denne protokol ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær.
2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i måneden, der følger efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor Europarådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.
3. Opsigelse af konventionen medfører automatisk opsigelse af denne protokol.

Artikel 15 – Notifikationer

Europarådets generalsekretær skal notificere Europarådets medlemsstater og enhver stat, der har tiltrådt denne protokol, om:

- a) undertegning;
- b) deponering af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument;
- c) datoen for denne protokols ikrafttræden i overensstemmelse med artikel 9 og 10;
- d) ethvert forbehold, der tages i overensstemmelse med konventionens artikel 10, stk. 3, og artikel 21, stk. 5, som ændret ved denne protokol, samt denne protokols artikel 6, stk. 3, og enhver tilbagekaldelse af et sådant forbehold;
- e) enhver erklæring, der fremsættes efter konventionens artikel 12, stk. 1, og artikel 14, stk. 3, som ændret ved denne protokol, samt denne protokols artikel 12 og enhver tilbagekaldelse af en sådan erklæring;
- f) enhver notifikation, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 14, samt datoen for opsigelsens ikrafttræden;
- g) enhver anden handling, erklæring, notifikation eller meddelelse vedrørende denne protokol.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne protokol.

Udfærdiget i Wien den 20. september 2012, på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der skal være deponeret i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter heraf til hver enkelt af Europarådets medlemsstater samt til de ikke-medlemsstater, der har tiltrådt konventionen.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 795. ...

Stk. 2. Hos personer, som efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne i sagen, er skriftlige meddelelser og lignende mellem den mistænkte og den pågældende person samt dennes notater og lignende vedrørende den mistænkte ikke genstand for ransagning. Hos personer, som er omfattet af § 172, er materiale, der indeholder oplysninger om forhold, som de pågældende efter § 172 er fritaget for at afgive forklaring om som vidne i sagen, ikke genstand for ransagning.

§ 804. Som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, eller krænkelse som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning kan der meddeles en person, der ikke er mistænkt, pålæg om at forevise eller udlevere genstande (edition), hvis der er grund til at antage, at en genstand, som den pågældende har rådighed over, kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

Stk. 2. ...

Kapitel 3 a

FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer og den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold

§ 1

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1008 af 24. oktober 2012, som ændret ved § 1 i lov nr. 1242 af 18. december 2012 og § 1 i lov nr. 1387 af 23. december 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 795 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* § 189 finder tilsvarende anvendelse. Når ransagningen foretages hos en erhvervsvirksomhed, gælder dette også for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.«

2. I § 804, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Når pålæg meddeles en erhvervsvirksomhed, finder § 189 tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.«

§ 2

I lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften til *kapitel 3 a* affattes således:

»Kapitel 3 a
Fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation efter andre konventioner«.

2. § 5 a affattes således:

§ 5 a. Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer eller den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold, jf. bilag 3 og 4 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.

§ 6. Udlevering må ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod hans liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.

Stk. 2. ...

§ 10 h. Udlevering må ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod hans liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.

Stk. 2. ...

§ 8. Udlevering kan ikke ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt, frifundet eller benådet for den pågældende strafbare handling. Er tiltale mod den pågældende frafaldet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan afslås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

»§ 5 a. Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet af strafbart forhold eller Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme, jf. bilag 3, 4 og 5 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.«

3. Som *Bilag 5* indsættes bilag 1 til denne lov.

§ 3

I lov om udlevering af lovovertrædere, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 394 af 30. april 2007 og senest ved § 2 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 6, *stk. 1*, og § 10 h, *stk. 1*, ændres »hans« til: »dennes«.

2. § 8 affattes således:

»§ 8. Udlevering kan ikke finde sted, når den, der søges udleveret, her i landet, i et nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling. Tilsvarende gælder, hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union. Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

Stk. 2. Er tiltale mod den pågældende frafaldet her i landet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan endvidere afslås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

§ 10. Udlevering kan kun ske på følgende vilkår:

- 1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for, medmindre:
  - a) ...
  - b) han, uanset at han i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil han er udleveret, har undladt dette; eller
  - c) han efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage
- 2) ...

§ 16. Den, der efter justitsministerens beslutning skal udleveres, kan forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om beslutningens lovlighed for retten på det sted, hvor han opholder sig.

Stk. 2. ...

§ 17. Medmindre den pågældende giver afkald på at indbringe beslutningen om udlevering for retten, kan han ikke udleveres før udløbet af den frist på 3 dage, som nævnes i § 16. Indbringes beslutningen for retten, kan udlevering ikke ske, før beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse.

Stk. 2. ...

§ 18 e. Medmindre den pågældende giver afkald på at indbringe beslutningen om udlevering for retten, kan han ikke udleveres før udløbet af den frist på 3 dage, som er nævnt i § 16, jf. § 18 b, stk. 5, 2. pkt. Indbringes beslutningen for retten, kan udlevering ikke ske, før beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse.

Stk. 2. ...

§ 20. Justitsministeren kan efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret efter reglerne i denne lov, underkastes strafforfølgning eller straffuldbydelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for.

Stk. 2. ...

§ 10 d. Udlevering kan ikke finde sted, når den, der søges udleveret, her i landet eller i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling. Tilsvarende gælder, hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvi-

Stk. 3. Udlevering til strafforfølgning kan afslås, hvis der her i landet er indledt retsforfølgning mod den pågældende for den handling, for hvilken der søges udlevering, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes at skulle gennemføres her i landet.«

3. 5 steder i § 10 og i 16, stk. 1, § 17, stk. 1, 1. pkt., § 18 e, stk. 1, 1. pkt., samt § 20, stk. 1, ændres »han« til: »den pågældende«.

4. I § 10, nr. 1, litra b, ændres »45« til: »30«.

5. I § 10 d, stk. 1, 1. pkt., udgår »end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering,«.

dere afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i en stat uden for Den Europæiske Union. Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling i en anden stat end den, der har anmodet om udlevering, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i denne stat.

Stk. 2. ...

§ 10 m. Udlevering kan ikke finde sted, når den, der søges udleveret, her i landet, i et andet nordisk land eller i en medlemsstat i Den Europæiske Union, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling. Tilsvarende gælder, hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i et land uden for Norden og Den Europæiske Union. Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling i et andet land end det, der har anmodet om udlevering, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i dette land.

Stk. 2. ...

§ 10 o. ...

Stk. 2. Den udleverede kan dog uanset stk. 1, 2. pkt., drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis

- 1) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette i 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det eller
- 2) ...

Stk. 3. ...

Stk. 4. Udlevering kan kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke udleveres videre til en medlemsstat i Den Europæiske Union eller en stat uden for Den Europæiske Union og Norden for andre strafbare handlinger begået før udleveringen, end den, der er sket udlevering for, medmindre

- 1) ...
- 2) den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt

6. § 10 d, stk. 1, 4. pkt., affattes således:

»Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domsstaten.«

7. I § 10 m, stk. 1, 1. pkt., udgår »andet«.

8. § 10 m, stk. 1, 4. pkt., affattes således:

»Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.«

9. I § 10 o, stk. 2, nr. 1, og stk. 4, nr. 2, ændres »45« til: »30«.

dette i 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det eller

3) ...

§ 21. Justitsministeren eller den, han bemyndiger dertil, kan tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget, såfremt bestemmelserne i § 2 og § 2 a eller §§ 4-6 ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling.

Stk. 2. ...

Stk. 3. ...

10. I § 21, *stk. 1*, ændres »han« til: »ministeren«.

11. I § 21 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4. § 13 finder tilsvarende anvendelse.*«

12. Efter § 21 b indsættes:

»§ 21 c. Ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, jf. bilag 3 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i tillægsprotokollen.«

13. Som *Bilag 3* indsættes bilag 2 til denne lov.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 4, 9, 12 og 13, finder anvendelse på anmodninger om udlevering, der fremsættes efter lovens ikrafttræden.

§ 5

§5. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens §§ 2 og 3 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.